

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VII kadencja

Druk nr 946

Warszawa, 18 października 2012 r.

Pani
Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. i na podstawie art. 32 ust. 2 regulaminu Sejmu niżej podpisani posłowie wnoszą projekt ustawy:

- o zmianie ustawy - Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw.

Do reprezentowania wnioskodawców w pracach nad projektem ustawy upoważniamy pana posła Andrzeja Czerwińskiego.

(-) Andrzej Biernat; (-) Andrzej Czerwiński; (-) Zenon Durka; (-) Andrzej Gałazewski; (-) Rafał Grupiński; (-) Eugeniusz Tomasz Grzeszczak; (-) Andrzej Halicki; (-) Stanisław Huskowski; (-) Stanisław Kalemba; (-) Mieczysław Kasprzak; (-) Małgorzata Kidawa-Błońska; (-) Krzysztof Kwiatkowski; (-) Tomasz Piotr Nowak; (-) Alicja Olechowska; (-) Waldemar Pawlak; (-) Jarosław Pięta; (-) Wojciech Saługa; (-) Marek Sawicki; (-) Michał Szczerba; (-) Tomasz Tomczykiewicz; (-) Mariusz Witczak.

Ustawa

z dnia .....

o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw^{1), 2)}

Art. 1. W ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625, z późn. zm.³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Ustawa określa zasady kształtowania polityki energetycznej państwa, zasady i warunki zaopatrzenia i użytkowania paliw i energii, w tym ciepła, zasady wydawania gwarancji pochodzenia energii elektrycznej wytwarzanej z odnawialnych źródeł energii, zasady opracowania i realizacji krajowego planu działania w zakresie odnawialnych źródeł energii oraz sposób monitorowania rynku energii elektrycznej, ciepła lub chłodu z odnawialnych źródeł energii, biogazu rolniczego, a także rynku biokomponentów, paliw ciekłych i biopaliw ciekłych stosowanych w transporcie, warunki i tryb certyfikowania instalatorów mikroinstalacji i małych instalacji oraz akredytowania organizatorów szkoleń, działalność przedsiębiorstw energetycznych, a także organy właściwe w sprawach gospodarki paliwami i energią.”;

2) w art. 3:

a) po pkt 10b dodaje się pkt 10c w brzmieniu:

„10c) pojemności magazynowe gazociągów – pojemności umożliwiające magazynowanie gazu ziemnego pod ciśnieniem w sieciach przesyłowych lub w sieciach dystrybucyjnych z wyłączeniem instalacji służących wyłącznie do realizacji zadań operatora systemu przesyłowego;”;

b) po pkt 20a dodaje się pkt 20b - 20f w brzmieniu:

„20b) mikroinstalacja – odnawialne źródła energii, o łącznej mocy zainstalowanej elektrycznej nie większej niż 40 kW lub o łącznej mocy zainstalowanej cieplnej nie większej niż 70 kW;

20c) mała instalacja – odnawialne źródła energii, o łącznej mocy zainstalowanej elektrycznej powyżej 40 kW do 200 kW lub o łącznej mocy zainstalowanej cieplnej powyżej 70 kW do 300 kW;

20d) transfer statystyczny - przekazanie w danym roku określonej ilości energii elektrycznej wytworzonych w instalacjach odnawialnego źródła energii między Rzeczpospolitą Polską a innymi państwami członkowskimi Unii Europejskiej, Konfederacją Szwajcarską lub państwami członkowskimi Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stronami umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym;

- 20e) odbiorca przemysłowy – odbiorcę końcowego, którego główną działalnością gospodarczą jest działalność w zakresie:
  - a) wydobywania węgla kamiennego lub rud metali nieżelaznych,
  - b) produkcji wyrobów z drewna oraz korka z wyłączeniem produkcji mebli,
  - c) produkcji papieru i wyrobów z papieru,
  - d) produkcji chemikaliów i wyrobów chemicznych,
  - e) produkcji wyrobów z gumy i tworzyw sztucznych,
  - f) produkcji szkła i wyrobów ze szkła,
  - g) produkcji ceramicznych materiałów budowlanych,
  - h) produkcji metali;
- 20f) końcowe zużycie energii brutto – zużycie energii elektrycznej, paliwa lub ciepła dostarczanych w celach energetycznych przemysłowi, sektorowi transportowemu, gospodarstwu domowemu, sektorowi usługowemu, w tym świadczącemu usługi publiczne, rolnictwu, leśnictwu, rybactwu i rybołówstwu, łącznie ze zużyciem energii elektrycznej, paliw lub ciepła przez przemysł energetyczny w celu wytwarzania energii elektrycznej, paliw lub ciepła oraz łącznie ze stratami energii elektrycznej, paliw lub ciepła podczas ich przesyłania lub dystrybucji;

3) w art. 4i:

a) po ust. 3 dodaje się ust. 3a i 3b w brzmieniu:

- „3a. Przedsiębiorstwo energetyczne ubiegające się o zwolnienie, o którym mowa w ust. 1, określa sposób udostępniania zdolności nowej infrastruktury lub infrastruktury, o której mowa w ust. 3, w tym sposób:
- 1) zarządzania i alokacji zdolności tej infrastruktury;
  - 2) oferowania niewykorzystanej zdolności tej infrastruktury na rynku wtórnym;
  - 3) umożliwienia handlu zakontraktowanymi zdolnościami na rynku wtórnym.
- 3b. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, rozpatrując wniosek, o którym mowa w ust. 1, zatwierdza sposób zarządzania i alokacji zdolności nowej infrastruktury, o którym mowa w ust. 3a pkt 1.”,

b) ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:

- „4. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki rozpatrując wniosek, o którym mowa w ust. 1, bierze pod uwagę niedyskryminacyjny dostęp do gazociągów międzysystemowych, okres na jaki zawarto umowy o wykorzystanie nowej infrastruktury oraz infrastruktury, o której mowa w ust. 3, zwiększenie zdolności przesyłowej, okres planowanej eksploatacji infrastruktury, uwarunkowania krajowe w tym zakresie, oraz sposób udostępniania zdolności nowej infrastruktury, a także opinię, o której mowa w ust. 5.
5. W przypadku, gdy wniosek, o którym mowa w ust. 1, dotyczy gazociągów międzysystemowych, Prezes Urzędu Regulacji Energetyki zajmuje stanowisko do tego wniosku, po przeprowadzeniu konsultacji z właściwymi organami zainteresowanych państw członkowskich Unii Europejskiej, biorąc pod uwagę opinię przedłożoną przez Agencję do spraw Współpracy Organów Regulacji Energetyki, zwaną dalej „Agencją”.”,

c) po ust. 5 dodaje się ust. 5a - 5c w brzmieniu:

„5a. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki może zwrócić się do Agencji o rozpatrzenie wniosku, o którym mowa w ust.1, w przypadku:

- 1) uzgodnienia wniosku z właściwymi organami państw członkowskich Unii Europejskiej;
  - 2) braku uzgodnienia stanowiska do wniosku z właściwymi organami państw członkowskich Unii Europejskiej, w terminie do 6miesiący od dnia otrzymania wniosku od ostatniego organu państwa członkowskiego Unii Europejskiej.
- 5b. Termin, o którym mowa w ust.5a, może ulec przedłużeniu o 3 miesiące na wspólny wniosek państw członkowskich Unii Europejskiej, za zgodą Agencji.
- 5c. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki przekazuje Agencji do rozpatrzenia wnioski, o których mowa w ust.5, także w przypadku uzgodnienia jego przekazania z właściwymi organami państw członkowskich Unii Europejskiej.;

d) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki przekazuje Komisji Europejskiej wniosek, o którym mowa w ust. 1, niezwłocznie po jego otrzymaniu. Po rozpatrzeniu tego wniosku Prezes Urzędu Regulacji Energetyki powiadamia Komisję Europejską o zajęтым stanowisku; do powiadomienia dołącza informacje dotyczące:

- 1) powodów zwolnienia z obowiązków wymienionych w ust. 1 wraz z uzasadnieniem, łącznie z danymi finansowymi uzasadniającymi to zwolnienie albo powodów odmowy udzielenia zwolnienia;
- 2) analizy wpływu zwolnienia z obowiązków wymienionych w ust. 1 na konkurencyjność i sprawne funkcjonowanie rynku paliw gazowych;
- 3) okresu, na jaki udzielono zwolnienia z obowiązków wymienionych w ust. 1;
- 4) wielkości udziału zdolności infrastruktury objętej zwolnieniem z obowiązków wymienionych w ust. 1, w odniesieniu do całkowitej zdolności tej infrastruktury;
- 5) przebiegu i wyników konsultacji z właściwymi organami zainteresowanych państw członkowskich Unii Europejskiej;
- 6) wpływu nowej infrastruktury lub zmian w infrastrukturze, o które mowa w ust. 3, na dywersyfikację dostaw gazu.”;

4) w art. 4j ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Umowa, o której mowa w ust.1, ulega rozwiązaniu, w terminie 21 dni od dnia, w którym oświadczenie, o którym mowa w ust. 1, dotarło do przedsiębiorstwa energetycznego. Odbiorca ten może wskazać późniejszy termin rozwiązania umowy.”;

5) w art. 5 po ust. 6c dodaje się ust. 6d i 6e w brzmieniu:

„6d. Sprzedawca paliw gazowych lub energii elektrycznej informuje odbiorcę tych paliw lub energii w gospodarstwie domowym o jego prawach, w tym sposobie wnoszenia skarg i rozstrzygania sporów.

6e. Sprzedawca paliw gazowych lub energii elektrycznej dostarcza odbiorcy tych paliw lub energii w gospodarstwie domowym kopię zbioru praw konsumenta energii oraz zapewniania jego publiczny dostęp. Przez zbiór praw konsumenta energii rozumie się dokument sporządzany przez Komisję Europejską w konsultacji z krajowymi organami regulacyjnymi, organizacjami konsumentów, partnerami społecznymi, przedsiębiorstwami

energetycznymi oraz innymi zainteresowanymi stronami, zawierający praktyczne informacje o prawach konsumentów energii elektrycznej i paliw gazowych.”;

6) w art. 7:

a) w ust. 8 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

- „3) za przyłączenie źródeł współpracujących z siecią oraz sieci przedsiębiorstw energetycznych zajmujących się przesyłaniem lub dystrybucją paliw gazowych lub energii pobiera się opłatę ustaloną na podstawie rzeczywistych nakładów poniesionych na realizację przyłączenia, z wyłączeniem:
- a) odnawialnych źródeł energii o mocy elektrycznej zainstalowanej nie wyższej niż 5 MW oraz jednostek kogeneracji o mocy elektrycznej zainstalowanej poniżej 1 MW, za których przyłączenie pobiera się połowę opłaty ustalonej na podstawie rzeczywistych nakładów,
  - b) mikroinstalacji.”

b) ust 8d otrzymuje brzmienie:

„8d. Przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem lub dystrybucją energii elektrycznej jest obowiązane do określenia w warunkach przyłączenia przewidywanego harmonogramu przyłączenia odnawialnego źródła energii uwzględniającego poszczególne etapy rozbudowy sieci oraz zestawienie planowanych prac.”,

c) po ust. 8d dodaje się ust. 8d¹- 8d⁶ w brzmieniu:

8d¹. W przypadku odmowy przyłączenia z powodu braku warunków technicznych przyłączenia w terminie proponowanym przez podmiot ubiegający się o przyłączenie odnawialnego źródła energii, przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem lub dystrybucją energii elektrycznej wskazuje planowany termin oraz warunki wykonania niezbędnej rozbudowy lub modernizacji sieci i określa najbliższy możliwy termin przyłączenia, po wykonaniu rozbudowy lub modernizacji sieci.

8d². W przypadku odmowy przyłączenia z powodu braku warunków technicznych lub ekonomicznych w zakresie całej mocy przyłączeniowej objętej wnioskiem o przyłączenie odnawialnego źródła energii, przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem lub dystrybucją energii elektrycznej, za zgodą podmiotu ubiegającego się o przyłączenie złożoną w terminie 30 dni od dnia otrzymania odmowy przyłączenia odnawialnego źródła energii, wydaje warunki przyłączenia na taką moc, dla której są spełnione te warunki.

8d³. W przypadku gdy podmiot ubiegający się o przyłączenie mikroinstalacji do sieci dystrybucyjnej jest przyłączony do sieci jako odbiorca końcowy, a moc zainstalowana mikroinstalacji, o przyłączenie której ubiega się ten podmiot, nie jest większa niż określona we wcześniej wydanych warunkach przyłączenia, przyłączenie do sieci odbywa się na podstawie zgłoszenia przyłączenia mikroinstalacji złożonego w przedsiębiorstwie energetycznym, do którego sieci ma zostać przyłączona mikroinstalacja i po zainstalowaniu odpowiednich układów zabezpieczających i licznika inteligentnego. W innym przypadku przyłączenie mikroinstalacji do sieci dystrybucyjnej odbywa się na podstawie umowy o przyłączenie do sieci.

8d⁴. Zgłoszenie, o którym mowa w ust. 8d³, zawiera w szczególności:

- 1) oznaczenie podmiotu ubiegającego się o przyłączenie oraz określenie rodzaju i mocy mikroinstalacji;

- 2) informacje niezbędne do zapewnienia spełnienia przez mikroinstalację wymagań technicznych i eksploatacyjnych, o których mowa w art. 7a.

8d⁵. Do zgłoszenia, o którym mowa w ust. 8d³, podmiot ubiegający się o przyłączenie mikroinstalacji do sieci dystrybucyjnej jest obowiązany dołączyć oświadczenie następującej treści: „Świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia wynikającej z art. 233 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.⁴) oświadczam, że posiadam tytuł prawny do nieruchomości na której jest planowana inwestycja oraz do mikroinstalacji określonej w zgłoszeniu.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

8d⁶. Przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się dystrybucją energii elektrycznej potwierdza złożenie zgłoszenia, odnotowując datę jego złożenia.”,

d) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. W przypadku gdy przedsiębiorstwo energetyczne odmówi przyłączenia do sieci z powodu braku warunków ekonomicznych, o których mowa w ust. 1, za przyłączenie do sieci przedsiębiorstwo to może ustalić opłatę w wysokości uzgodnionej z podmiotem ubiegającym się o przyłączenie do sieci w umowie o przyłączenie do sieci; przepisów ust. 8 pkt 1 i pkt 2 oraz pkt 3 lit. a nie stosuje się.”;

7) w art. 9 ust. 4 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) sposób prowadzenia obrotu energią elektryczną oraz procedurę zmiany sprzedawcy;”;

8) w art. 9a:

a) w ust. 1 zdanie wstępne otrzymuje brzmienie:

„Przedsiębiorstwo energetyczne, odbiorca końcowy, odbiorca przemysłowy oraz towarowy dom maklerski lub dom maklerski, o których mowa w ust. 2, w zakresie określonym w przepisach wydanych na podstawie ust. 9, są obowiązane:”,

b) ust. 1a otrzymuje brzmienie:

„1a. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1 i 8, wykonują:

- 1) odbiorca przemysłowy, który w roku kalendarzowym poprzedzającym rok realizacji obowiązku zużył nie mniej niż 100 GWh energii elektrycznej której koszt wyniósł nie mniej niż 3% wartości jego produkcji, a także złożył oświadczenie, o którym mowa w ust. 1a¹;
- 2) przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania energii elektrycznej lub obrotu tą energią i sprzedające tę energię odbiorcom końcowym niebędących odbiorcami przemysłowymi, o których mowa w pkt 1;
- 3) odbiorca końcowy, inny niż odbiorca przemysłowy, o którym mowa w pkt 1, będący członkiem giełdy towarowej w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych (Dz. U. z 2010 r. Nr 48, poz. 284, z późn. zm.⁵) lub członkiem rynku organizowanego przez podmiot prowadzący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej rynek regulowany, w odniesieniu do transakcji zawieranych we własnym imieniu na giełdzie towarowej lub na rynku organizowanym przez ten podmiot;

- 4) towarowy dom maklerski lub dom maklerski, o których mowa w art. 2 pkt 8 i 9 ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych, w odniesieniu do transakcji realizowanych na zlecenie odbiorców końcowych, innych niż odbiorcy przemysłowi, o których mowa w pkt 1, na giełdzie towarowej lub na rynku organizowanym przez podmiot prowadzący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej rynek regulowany.”,

c) po ust. 1a dodaje się ust. 1a¹-1a⁸ w brzmieniu:

„1a¹. Odbiorca przemysłowy, o którym mowa w ust. 1a pkt 1, jest obowiązany złożyć Prezesowi URE oświadczenie potwierdzające zużycie nie mniej niż 100 GWh energii elektrycznej, której koszt wyniósł nie mniej niż 3% wartości jego produkcji w roku kalendarzowym poprzedzającym rok realizacji obowiązku, o którym mowa w ust.1, w terminie do dnia 30 listopada każdego roku.

1a². Prezes URE sporządza wykaz odbiorców przemysłowych którzy złożyli oświadczenie, o którym mowa w ust. 1a¹, i ogłasza go w Biuletynie Informacji Publicznej URE do dnia 31 grudnia danego roku.

1a³. Obowiązek uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectw pochodzenia wydanego dla energii elektrycznej wytworzonej w źródłach znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zlokalizowanych w wyłącznej strefie ekonomicznej, lub uiszczenia opłaty zastępczej, odbiorcy przemysłowi, o których mowa w ust. 1a pkt 1, którzy w roku kalendarzowym poprzedzającym rok realizacji obowiązku zużyli:

- 1) nie mniej niż 100 GWh energii elektrycznej i dla których koszt energii elektrycznej wyniósł ponad 12 % wartości ich produkcji - wykonują w zakresie 20 % ilości energii elektrycznej zakupionej na własny użytek w roku realizacji obowiązku;
- 2) nie mniej niż 100 GWh energii elektrycznej i dla których koszt energii elektrycznej wyniósł ponad 7 % i nie więcej niż 12 % wartości ich produkcji - wykonują w zakresie 60 % ilości energii elektrycznej zakupionej na własny użytek w roku realizacji obowiązku;
- 3) nie mniej niż 100 GWh energii elektrycznej i dla których koszt energii elektrycznej wyniósł nie mniej 3 % i nie więcej niż 7 %, wartości ich produkcji - wykonują w zakresie 80 % ilości energii elektrycznej zakupionej na własny użytek w roku realizacji obowiązku.

1a⁴. Przez wartość produkcji, o której mowa w ust. 1a³, rozumie się przychód ze sprzedaży własnych wyrobów, robót i usług (bez podatku od towarów i usług), pomniejszony o podatek akcyzowy i powiększony o kwoty dotacji do produktu.

1a⁵. Odbiorca przemysłowy, o którym mowa w ust. 1a pkt 1, jest obowiązany do dnia 31 maja każdego roku przekazać Prezesowi URE:

- 1) informację o wysokości wykonanego obowiązku, o którym mowa w ust. 1a³ oraz ilości zakupionej energii elektrycznej na własny użytek w roku realizacji obowiązku, a także o wysokości kosztu energii elektrycznej oraz wartości swojej produkcji w roku kalendarzowym poprzedzającym rok realizacji obowiązku;

- 2) oświadczenie następującej treści:

„Świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia wynikającej z art. 233 § 6 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.) oświadczam, że:

- 1) dane zawarte w informacji, o której mowa w art. 9a ust. 1a⁵, są zgodne z prawdą;

2) znane mi są i spełniam warunki uprawnienia określonego w ust. 1a³.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

1a⁶. Podmiot, który nie przekazał Prezesowi URE informacji oraz oświadczenia, o których mowa w ust. 1a⁵, podał w tej informacji nieprawdziwe lub wprowadzające w błąd dane lub skorzystał z uprawnienia, o którym mowa w ust. 1a³, nie spełniając określonych w tym przepisie warunków, nie może skorzystać z uprawnienia, o którym mowa w ust. 1a³, przez okres 5 lat liczonych od zakończenia roku, którego dotyczył obowiązek.

1a⁷. Obowiązek uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia lub świadectwa pochodzenia biogazu wydanego dla energii elektrycznej lub biogazu rolniczego wytworzonych w odnawialnych źródłach energii znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zlokalizowanych w wyłącznej strefie ekonomicznej, lub uiszczenia opłaty zastępczej, odbiorcy końcowi, o których mowa w ust. 1a pkt 3, wykonują w danym roku kalendarzowym w zakresie zakupionej i zużytej energii elektrycznej lub zakupionego biogazu rolniczego przeliczonego na ekwiwalentną ilość energii elektrycznej do 100 GWh.

1a⁸. Odbiorca końcowy, o którym mowa w ust. 1a pkt 3, w terminie do dnia 31 marca, jest obowiązany uzyskać i przedstawić do umorzenia Prezesowi URE świadectwo pochodzenia lub świadectwo pochodzenia biogazu wydane dla energii elektrycznej lub biogazu rolniczego, wytworzonych w odnawialnym źródle energii znajdującym się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zlokalizowanym w wyłącznej strefie ekonomicznej, lub uiścić opłatę zastępczą, w terminie określonym w ust. 5, obliczoną w sposób określony w ust. 2.

2. Podmiot, o którym mowa w ust. 1a⁸, jest obowiązany przekazać Prezesowi URE informacje o wykonaniu obowiązku, o którym mowa w ust. 1, do dnia 30 kwietnia za poprzedni rok kalendarzowy.”;

9) w art. 9c w ust. 1:

a) pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) współpracę z innymi operatorami systemów gazowych lub przedsiębiorstwami energetycznymi w celu niezawodnego i efektywnego funkcjonowania systemów gazowych oraz skoordynowania ich rozwoju, w tym współpracę w ramach ENTSO gazu, o którym mowa w art. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 715/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie warunków dostępu do sieci przesyłowych gazu ziemnego i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1775/2005.”,

b) pkt 8 otrzymuje brzmienie:

„8) świadczenie usług, o których mowa w art. 4 ust. 2, art. 4c, art. 4e ust. 1, oraz innych usług niezbędnych do prawidłowego funkcjonowania systemu gazowego;”,

b) w pkt 11 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 12 w brzmieniu:

„12) realizację obowiązków wynikających z rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 715/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie

warunków dostępu do sieci przesyłowych gazu ziemnego i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1775/2005;”;

10) w art. 9d:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Operator systemu przesyłowego oraz operator systemu połączonego pozostaje pod względem formy prawnej i organizacyjnej oraz podejmowania decyzji niezależny od działalności związanej z wytwarzaniem lub obrotem paliwami gazowymi lub energią elektryczną.”,

b) ust. 1a i 1b otrzymują brzmienie:

„1a. W celu zapewnienia niezależności operatora systemu przesyłowego oraz operatora systemu połączonego ta sama osoba lub podmiot nie może:

- 1) bezpośrednio lub pośrednio wywierać decydującego wpływu lub wykonywać innych praw względem przedsiębiorstwa energetycznego zajmującego się wytwarzaniem lub obrotem paliwami gazowymi albo energią elektryczną oraz bezpośrednio lub pośrednio wywierać decydującego wpływu lub wykonywać innych praw względem operatora systemu przesyłowego lub połączonego ani wywierać decydującego wpływu na system przesyłowy lub system połączony;
- 2) powoływać członków rady nadzorczej, zarządu lub innych organów uprawnionych do reprezentacji operatora systemu przesyłowego lub operatora systemu połączonego, ani względem systemu przesyłowego lub połączonego oraz bezpośrednio lub pośrednio wywierać decydującego wpływu lub wykonywać praw względem przedsiębiorstwa energetycznego zajmującego się wytwarzaniem energii elektrycznej albo obrotem paliwami gazowymi lub energią elektryczną;
- 3) pełnić funkcji członka rady nadzorczej, zarządu lub innych organów uprawnionych do reprezentacji operatora systemu przesyłowego lub połączonego, ani względem systemu przesyłowego lub systemu połączonego oraz pełnić tych funkcji w przedsiębiorstwie energetycznym zajmującym się wytwarzaniem energii elektrycznej albo obrotem paliwami gazowymi lub energią elektryczną.

1c. Prawa, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i pkt 2, obejmują w szczególności:

- 1) wykonywanie prawa głosu;
- 2) powoływanie członków rady nadzorczej, zarządu lub innych organów uprawnionych do reprezentacji przedsiębiorstwa energetycznego;
- 3) posiadanie większościowego pakietu udziałów lub akcji.”,

b) po ust. 1b dodaje się ust. 1c – 1g w brzmieniu:

„1c. Operator systemu dystrybucyjnego będący w strukturze przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo pozostaje pod względem formy prawnej i organizacyjnej oraz podejmowania decyzji niezależny od innych działalności niezwiązanych z dystrybucją paliw gazowych lub energii elektrycznej.

1d. W celu zapewnienia niezależności operatora systemu dystrybucyjnego należy spełnić łącznie następujące kryteria niezależności:

- 1) osoby odpowiedzialne za zarządzanie operatorem systemu dystrybucyjnego nie mogą uczestniczyć w strukturach zarządzania przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo lub przedsiębiorstwa energetycznego zajmującego się przesyłaniem, wytwarzaniem lub obrotem paliwami gazowymi lub energią elektryczną;

- 2) osoby odpowiedzialne za zarządzanie operatorem systemu dystrybucyjnego mają zapewnioną możliwość niezależnego działania;
- 3) operator systemu dystrybucyjnego ma prawo podejmować niezależne decyzje w zakresie majątku niezbędnego do wykonywania działalności gospodarczej w zakresie dystrybucji energii elektrycznej lub paliw gazowych;
- 4) organ przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo nie może wydawać operatorowi systemu dystrybucyjnego poleceń dotyczących jego bieżącej działalności ani podejmować decyzji w zakresie budowy sieci lub jej modernizacji chyba, że polecenia te lub decyzje dotyczyłyby działania operatora systemu dystrybucyjnego, które wykraczałyby poza zatwierdzony plan finansowy lub inny równoważny dokument.

1e. Operator systemu magazynowania, będący częścią przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo, powinien pozostawać pod względem formy prawnej i organizacyjnej oraz podejmowania decyzji niezależny od innych działalności niezwiązanych z magazynowaniem, przesyłaniem lub dystrybucją paliw gazowych.

1f. W celu zapewnienia niezależności operatorowi systemu magazynowania należy spełnić łącznie następujące kryteria:

- 1) osoby odpowiedzialne za zarządzanie operatorem systemu magazynowania nie mogą uczestniczyć w strukturach przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo odpowiedzialnego bezpośrednio lub pośrednio za bieżącą działalność w zakresie wytwarzania lub obrotu paliwami gazowymi;
- 2) osoby odpowiedzialne za zarządzanie operatorem systemu magazynowania mają zapewnioną możliwość niezależnego działania;
- 3) operator systemu magazynowania ma zapewnione prawo do podejmowania niezależnych decyzji w zakresie zarządzanego majątku niezbędnego do wykonywania działalności gospodarczej w zakresie magazynowania paliw gazowych;
- 4) organ przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo nie może wydawać operatorowi systemu magazynowania poleceń dotyczących jego bieżącej działalności ani podejmować decyzji w zakresie budowy lub modernizacji instalacji magazynowej, chyba że polecenia te lub decyzje dotyczyłyby działań operatora systemu magazynowania, które wykraczałyby poza zatwierdzony plan finansowy lub inny równoważny dokument.

1g. Operator systemu przesyłowego, operator systemu dystrybucyjnego oraz operator systemu połączonego nie mogą wykonywać działalności gospodarczej związanej z wytwarzaniem lub obrotem paliwami gazowymi lub energią elektryczną ani jej wykonywać na podstawie umowy na rzecz innych przedsiębiorstw energetycznych.”,

d) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Operator systemu przesyłowego gazowego, operator systemu połączonego gazowego oraz operator systemu dystrybucyjnego gazowego może świadczyć usługi polegające na przystosowywaniu paliwa gazowego do standardów jakościowych lub warunków technicznych obowiązujących w systemie przesyłowym gazowym lub w systemie dystrybucyjnym gazowym, a także usługi transportu paliw gazowych środkami transportu innymi, niż sieci gazowe.”,

e) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Operatorzy, o których mowa w ust.1c oraz w ust. 1e, wyznaczają inspektora do spraw zgodności, którego zadaniem jest monitorowanie realizacji programów, o których mowa w ust. 4. Inspektor ten powinien być w swoich działaniach niezależny oraz mieć dostęp do informacji będących w posiadaniu odpowiednio operatora, o którym mowa w ust. 1c albo w ust. 1e, oraz jednostek z nim powiązanych, które są niezbędne do wypełnienia jego zadań.”

f) po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu:

„5a. Inspektor, o którym mowa w ust. 5, przedstawia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki, do dnia 31 marca każdego roku, sprawozdanie zawierające opis działań podjętych w roku poprzednim w celu realizacji programu, o których mowa w ust. 4.”;

g) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Przepisów ust. 1d-1e oraz ust 2-6 nie stosuje się do przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo obsługującego:

- 1) mniej niż sto tysięcy odbiorców przyłączonych do systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego wchodzącego w skład tego przedsiębiorstwa;
- 2) system dystrybucyjny elektroenergetyczny o rocznym zużyciu energii elektrycznej nieprzekraczającym 3 TWh w 1996 r., w którym mniej niż 5% rocznego zużycia energii elektrycznej pochodziło z innych połączonych z nim systemów elektroenergetycznych;
- 3) mniej niż sto tysięcy odbiorców przyłączonych do systemu dystrybucyjnego gazowego.”;

11) w art. 9h:

a) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Powierzenie pełnienia obowiązków operatora systemu przesyłowego gazowego albo operatora systemu połączonego gazowego na podstawie ust. 3 pkt 2 jest możliwe wyłącznie, jeżeli system przesyłowy, którego dotyczy powierzenie należał w dniu 3 września 2009 r. do przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo.”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Powierzenie pełnienia obowiązków operatora systemu dystrybucyjnego może dotyczyć wykonywania działalności gospodarczej w zakresie dystrybucji:

- 1) energii elektrycznej, jeżeli liczba odbiorców przyłączonych do sieci elektroenergetycznej przedsiębiorstwa energetycznego, o którym mowa w ust. 1, jest nie większa niż sto tysięcy, albo
- 2) gazu ziemnego, jeżeli liczba odbiorców przyłączonych do sieci gazowej jest nie większa niż sto tysięcy.”;

c) po ust. 5 dodaje się ust. 5a - 5c w brzmieniu:

„5a. Umowa, o której mowa w ust. 3 pkt 2, nie może umożliwiać wykonywania przez właściciela sieci obowiązków operatora, o których mowa w art. 9c ust. 1 pkt 4, 8 oraz art. 16 ust. 2.

5b. W przypadku zawarcia umowy, o której mowa w ust. 3 pkt 2, lub wyznaczenia operatora systemu gazowego na podstawie ust. 9 właściciel sieci jest obowiązany do:

- 1) współpracy z operatorem i przekazywania temu operatorowi informacji oraz dokumentów niezbędnych do wykonywania jego obowiązków;
- 2) uzgodnienia z operatorem zasad finansowania inwestycji związanych z systemem, którego jest właścicielem, określonych w planach, o których mowa w art. 16 ust. 2;
- 3) finansowania inwestycji, o których mowa w ust. 2, lub wyrażenia zgody na ich finansowanie przez inny podmiot, po zatwierdzeniu, o którym mowa w ust. 5c;
- 4) przyjęcia na siebie odpowiedzialności związanej z majątkiem zarządzanym przez operatora, z wyłączeniem odpowiedzialności wynikającej z realizacji zadań przez operatora;
- 5) udzielenia gwarancji niezbędnych do uzyskania finansowania rozbudowy systemu, z wyjątkiem tych inwestycji, w których właściciel systemu wyraził zgodę na ich finansowanie przez operatora lub inne zainteresowane podmioty.

5c. Operator systemu przesyłowego gazowego, operator systemu dystrybucyjnego gazowego, operator systemu magazynowania paliw gazowych, operator systemu skraplania gazu ziemnego oraz operator systemu połączonego przekazuje Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki, do zatwierdzenia, uzgodnienia dotyczące finansowania inwestycji, w tym określonych w planach, o których mowa w art. 16 ust. 2. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki przed podjęciem decyzji, konsultuje się z właścicielem sieci oraz z innymi zainteresowanymi podmiotami.”,

d) ust. 6 – 8 otrzymują brzmienie:

„6. Właściciel, o którym mowa w ust. 1, występuje z wnioskiem do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki o wyznaczenie:

- 1) operatora systemu przesyłowego lub operatora systemu połączonego w terminie 30 dni od dnia uzyskania przez przedsiębiorstwo energetyczne, o którym mowa w ust. 2b pkt 1, certyfikatu niezależności;
- 2) operatora systemu dystrybucyjnego, operatora systemu magazynowania paliw gazowych lub operatora systemu skraplania gazu ziemnego, w terminie 30 dni od dnia:
  - a) doręczenia decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki o udzieleniu temu właścicielowi koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej z wykorzystaniem tych sieci lub instalacji, albo
  - b) w którym właściciel zawarł umowę o powierzenie wykonywania obowiązków operatora z przedsiębiorstwem, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, w odniesieniu do sieci lub instalacji będących jego własnością.

7. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, wyznaczając operatora zgodnie z ust. 1, bierze pod uwagę odpowiednio jego:

- 1) efektywność ekonomiczną;
- 2) skuteczność zarządzania systemami gazowymi lub systemami elektroenergetycznymi;
- 3) bezpieczeństwo dostarczania paliw gazowych lub energii elektrycznej;
- 4) spełnianie przez operatora warunków i kryteriów niezależności, o których mowa w art. 9d ust. 1 i 2;
- 5) okres obowiązywania jego koncesji;
- 6) zdolność do wypełniania obowiązków wynikających z rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 714/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie warunków dostępu do sieci w odniesieniu do transgranicznej wymiany energii elektrycznej i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1228/2003 lub rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 715/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie warunków

dostępu do sieci przesyłowych gazu ziemnego i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1775/2005 (Dz. Urz. UE L 211 z 14.08.2009, str. 36 z późn. zm).

8. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki odmawia wyznaczenia operatorem systemu gazowego, operatorem systemu elektroenergetycznego, operatorem systemu magazynowania paliw gazowych, operatorem systemu skraplania gazu ziemnego lub operatorem systemu połączonego przedsiębiorstwa energetycznego określonego we wniosku, o którym mowa w ust. 1, jeżeli odpowiednio:

- 1) przedsiębiorstwo to nie dysponuje odpowiednimi środkami ekonomicznymi lub technicznymi;
- 2) nie gwarantuje skutecznego zarządzania systemem;
- 3) nie spełnia warunków i kryteriów niezależności, o których mowa w art. 9d ust. 1-2, z zastrzeżeniem art. 9d ust. 7;
- 4) nie został spełniony warunek, o którym mowa w art. 9k;
- 5) przedsiębiorstwo to nie wykazało zdolności do wypełniania obowiązków wynikających z rozporządzeń, o których mowa w ust. 7;
- 6) umowa, o której mowa w ust. 3 pkt 2, nie zapewnia operatorowi możliwości wykonywania przez niego jego obowiązków, o których mowa w art. 9c;
- 7) właściciel systemu nie wykazał zdolności do realizacji obowiązków, o których mowa w ust. 5b.”;

12) po art. 9h dodaje się art. 9h¹ w brzmieniu:

„**Art. 9h¹.** 1. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki może wyznaczyć operatorem systemu przesyłowego lub operatorem systemu połączonego wyłącznie przedsiębiorstwo energetyczne, które uzyskało certyfikat spełniania kryteriów niezależności, o których mowa w art. 9d ust. 1a, zwany dalej „certyfikatem niezależności”.

2. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki przyznaje certyfikat niezależności:

- 1) na wniosek przedsiębiorstwa energetycznego;
- 2) z urzędu, w przypadku braku wniosku, o którym mowa w pkt 1;
- 3) na wniosek Komisji Europejskiej.

3. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki przed przyznaniem certyfikatu niezależności zajmuje stanowisko w sprawie jego przyznania i przekazuje je Komisji Europejskiej wraz z wnioskiem o wydanie opinii w sprawie spełniania warunków i kryteriów niezależności, o których mowa w art. 9d ust. 1a.

4. Jeżeli Komisja Europejska nie wyda opinii, o której mowa w ust. 3, w terminie:

- 1) dwóch miesięcy od dnia wystąpienia o jej wydanie,
- 2) czterech miesięcy od dnia wystąpienia o jej wydanie - w przypadku zwrócenia się Komisji Europejskiej do Agencji, danego państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub innego zainteresowanego podmiotu z wnioskiem o zajęcie stanowiska

- przyjmuje się, że opinia Komisji Europejskiej jest pozytywna.

5. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki po stwierdzeniu, że przedsiębiorstwo energetyczne spełnia kryteria niezależności, o których mowa w art. 9d ust. 1a, przyznaje temu przedsiębiorstwu, w drodze decyzji, certyfikat niezależności, w terminie dwóch miesięcy od dnia wydania opinii, o której mowa w ust. 3, lub od dnia upływu terminu, o którym mowa w ust. 4.

6. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki niezwłocznie powiadamia Komisję Europejską o przyznaniu certyfikatu niezależności albo o odmowie przyznania tego certyfikatu.

7. Decyzję, o której mowa w ust. 5, wraz z opinią Komisji Europejskiej, Prezes Urzędu Regulacji Energetyki niezwłocznie ogłasza w Biuletynie Urzędu Regulacji Energetyki.

8. Przedsiębiorstwo energetyczne, któremu przyznano certyfikat niezależności, jest obowiązane niezwłocznie poinformować Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki o planowanych transakcjach, które mogą mieć wpływ na spełnianie przez tego operatora kryteriów niezależności.

9. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki sprawdza spełnianie przez operatora, o którym mowa w ust. 1, kryteriów niezależności:

- 1) po przekazaniu przez tego operatora informacji, o której mowa w ust. 8;
- 2) z własnej inicjatywy, w przypadku powzięcia uzasadnionych wątpliwości co do spełniania tych kryteriów;
- 3) na uzasadniony wniosek Komisji Europejskiej.

10. W przypadku odmowy wydania certyfikatu niezależności lub stwierdzenia, po sprawdzeniu, o którym mowa w ust. 2i, że operator nie spełnia kryteriów niezależności, o których mowa w art. 9d ust. 1a, Prezes Urzędu Regulacji Energetyki określa, w drodze decyzji, działania jakie należy podjąć w celu spełnienia tych kryteriów oraz wyznacza termin ich podjęcia.

11. W przypadku stwierdzenia, po sprawdzeniu, o którym mowa w ust. 2i, że operator nie spełnia kryteriów niezależności, o których mowa w art. 9d ust. 1a lub w przypadku niepodjęcia przez operatora, w wyznaczonym terminie, działań, o których mowa w ust.10, Prezes Urzędu Regulacji Energetyki uchyla decyzję o wyznaczeniu tego przedsiębiorstwa operatorem.”,

13) po rozdziale 2 dodaje się rozdział 2a w brzmieniu:

„Rozdział 2a Gwarancje pochodzenia energii elektrycznej wytwarzanej z odnawialnego źródła energii

Art. 11g. 1. Gwarancja pochodzenia jest dokumentem stanowiącym potwierdzenie odbiorcy końcowemu, że określona w tym dokumencie ilość wprowadzonej do sieci dystrybucyjnej lub sieci przesyłowej energii elektrycznej została wytworzona z odnawialnych źródeł energii.

2. Z gwarancji pochodzenia nie wynikają prawa majątkowe.

3. Przekazanie gwarancji pochodzenia następuje niezależnie od przeniesienia praw majątkowych wynikających ze świadectw pochodzenia.

4. Gwarancja pochodzenia z chwilą przekazania odbiorcy końcowemu nie podlega obrotowi.

5. Do wydawania gwarancji pochodzenia oraz innych dokumentów potwierdzających wydanie gwarancji pochodzenia stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego o wydawaniu zaświadczeń, z zastrzeżeniem ust. 6.

6. Gwarancje pochodzenia oraz inne dokumenty potwierdzające wydanie gwarancji pochodzenia wydaje się w terminie 30 dni od dnia przekazania wniosku, o którym mowa w art. 11h ust. 1, Prezesowi URE.

Art. 11h. 1. Gwarancję pochodzenia wydaje się na pisemny wniosek wytwórcy energii elektrycznej wytworzonej z odnawialnych źródeł energii, zwany dalej „wnioskiem o wydanie gwarancji pochodzenia”.

2. Wniosek o wydanie gwarancji pochodzenia składa się do operatora systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego lub operatora systemu przesyłowego elektroenergetycznego, na którego obszarze działania zostało przyłączone odnawialne źródło energii, w terminie 7 dni od dnia zakończenia wytworzenia danej ilości energii elektrycznej objętej wnioskiem.

3. Wniosek o wydanie gwarancji pochodzenia zawiera:

- 1) oznaczenie wytwórcy energii elektrycznej, o którym mowa w ust. 1;
- 2) określenie lokalizacji, rodzaju i mocy odnawialnego źródła energii, w którym została wytworzona energia elektryczna z odnawialnych źródeł energii;
- 3) dane dotyczące ilości wytworzonej energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii;
- 4) określenie okresu, w którym energia elektryczna z odnawialnych źródeł energii została wytworzona, ze wskazaniem daty rozpoczęcia i zakończenia wytwarzania tej energii elektrycznej;
- 5) wskazanie czy odnawialne źródło energii określone we wniosku korzystało z mechanizmów i instrumentów wspierających wytwarzanie energii elektrycznej w instalacjach odnawialnego źródła energii;
- 6) wskazanie daty oddania do użytkowania odnawialnego źródła energii.

4. Operator systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego lub operator systemu przesyłowego elektroenergetycznego, dokonuje weryfikacji danych zawartych we wniosku o wydanie gwarancji pochodzenia i w terminie 14 dni od dnia jego otrzymania przekazuje wniosek Prezesowi URE, wraz z potwierdzeniem ilości wytworzonej energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii, ustalonej na podstawie wskazań licznika inteligentnego.

Art. 11i. 1. Prezes URE wydaje gwarancję pochodzenia w terminie 30 dni od dnia przekazania przez operatora systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego lub operatora systemu przesyłowego elektroenergetycznego wniosku o wydanie gwarancji pochodzenia.

2. Gwarancja pochodzenia jest wydawana na okres 12 miesięcy od dnia zakończenia wytwarzania energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii objętej wnioskiem o wydanie gwarancji pochodzenia.

3. Po upływie okresu określonego w ust. 2 gwarancja pochodzenia wygasa i podlega wykreśleniu z rejestru gwarancji pochodzenia, o którym mowa w art. 11l ust. 1.

4. Gwarancja pochodzenia jest oznaczona indywidualnym numerem, zawiera dane określone w art. 11h ust. 3 oraz wskazuje datę utraty jej ważności.

5. Gwarancję pochodzenia wydaje się za wytworzoną energię elektryczną z dokładnością do 1 MWh.

6. Gwarancję pochodzenia wydaje się w formie dokumentu elektronicznego, opatrzonego bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym za pomocą ważnego kwalifikowanego certyfikatu.

Art. 11j. 1. Prezes URE odmawia wydania gwarancji pochodzenia jeżeli wniosek o wydanie gwarancji pochodzenia, został złożony operatorowi systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego lub operatorowi systemu przesyłowego elektroenergetycznego po upływie terminu, o którym mowa w art. 11h ust. 2.

2. Odmowa wydania gwarancji pochodzenia następuje w drodze postanowienia, na które służy zażalenie.

Art. 11k. 1. Prezes URE, na pisemny wniosek podmiotu, uznaje gwarancje pochodzenia wydane w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Prezes URE może odmówić uznania gwarancji pochodzenia, o której mowa w ust. 1, w przypadku gdy wystąpią uzasadnione wątpliwości co do jej autentyczności lub wiarygodności.

3. Odmowa uznania gwarancji pochodzenia, o której mowa w ust. 2, następuje w drodze postanowienia, na które służy zażalenie.

4. O przyczynie odmowy uznania gwarancji pochodzenia, o której mowa w ust. 2, Prezes URE niezwłocznie informuje Komisję Europejską, podając przyczynę odmowy.

5. Gwarancja pochodzenia, o której mowa w ust. 1, jest ważna przez okres 12 miesięcy od dnia zakończenia wytwarzania energii elektrycznej na którą została wydana.

Art. 11l. 1. Prezes URE tworzy i prowadzi rejestr gwarancji pochodzenia.

2. Prezes URE jest obowiązany prowadzić rejestr, o którym mowa w ust. 1, w sposób zapewniający identyfikację:

- 1) wytwórców, którym wydano gwarancję pochodzenia;
- 2) podmiotów, których gwarancje pochodzenia wydane w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym zostały uznane przez Prezesa URE.

3. Prezes URE z urzędu dokonuje wpisu gwarancji pochodzenia do rejestru gwarancji pochodzenia z chwilą:

- 1) wydania gwarancji pochodzenia ;
- 2) uznania gwarancji pochodzenia wydane w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym

4. Obowiązкови wpisu do rejestru gwarancji pochodzenia podlega także przekazanie gwarancji pochodzenia odbiorcy końcowemu.”;

15) art. 16 otrzymuje brzmienie:

„Art. 16. 1. Przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem lub dystrybucją paliw gazowych lub energii sporządza, dla obszaru swojego działania, plan rozwoju w zakresie zaspokojenia obecnego i przyszłego zapotrzebowania na paliwa gazowe lub energię, na okres nie krótszy niż 3 lata, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, uwzględniając:

- 1) miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego albo w przypadku braku takiego planu, kierunki rozwoju gminy określone w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy;
- 2) politykę energetyczną państwa;
- 3) dziesięcioletni plan rozwoju sieci o zasięgu wspólnotowym, o którym mowa w art. 8 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 714/ 2010 z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie warunków dostępu do sieci w odniesieniu do transgranicznej wymiany energii elektrycznej i uchylające rozporządzenie (WE) nr

1228/2003 lub w art. 8 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 715/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie warunków dostępu do sieci przesyłowych gazu ziemnego i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1775/2005 - w przypadku przedsiębiorstwa energetycznego zajmującego się przesyłaniem energii elektrycznej lub paliw gazowych.

2. Operator systemu przesyłowego gazowego i operator systemu przesyłowego elektroenergetycznego sporządza plan rozwoju w zakresie zaspokojenia obecnego i przyszłego zapotrzebowania na paliwa gazowe lub energię elektryczną na okres 10 lat. Plan ten w zakresie zapotrzebowania na paliwa gazowe podlega aktualizacji co 2 lata, zaś w zakresie zapotrzebowania na energię elektryczną - co 3 lata.

3. Operator systemu dystrybucyjnego gazowego i operator systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego sporządza plan rozwoju w zakresie zaspokojenia obecnego i przyszłego zapotrzebowania na paliwa gazowe lub energię elektryczną na okres nie krótszy niż 5 lat. Przepis ust.3 zdanie drugie stosuje się do aktualizacji planu.

4. Operator systemu przesyłowego elektroenergetycznego i operator systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego sporządza prognozę dotyczącą stanu bezpieczeństwa dostarczania energii elektrycznej na okres nie krótszy niż 15 lat.

5. Plan rozwoju w zakresie zaspokojenia obecnego i przyszłego zapotrzebowania na paliwa gazowe lub energię elektryczną opracowany przez operatora systemu dystrybucyjnego gazowego i operatora systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego uwzględnia odpowiednio plan rozwoju opracowany przez operatora systemu przesyłowego gazowego i operatora systemu przesyłowego elektroenergetycznego.

6. Plany, o których mowa w ust. 1, obejmują w szczególności:

- 1) przewidywany zakres dostarczania paliw gazowych lub energii;
- 2) przedsięwzięcia w zakresie modernizacji, rozbudowy albo budowy sieci oraz planowanych nowych źródeł paliw gazowych lub energii, w tym odnawialnych źródeł energii;
- 3) przedsięwzięcia w zakresie modernizacji, rozbudowy lub budowy połączeń z systemami gazowymi albo z systemami elektroenergetycznym innych państw;
- 4) przedsięwzięcia racjonalizujące zużycie paliw i energii u odbiorców;
- 5) przewidywany sposób finansowania inwestycji;
- 6) przewidywane przychody niezbędne do realizacji planów;
- 7) planowany harmonogram realizacji inwestycji.

7. Plan, o którym mowa w ust. 2 i 3, w zakresie obecnego i przyszłego zapotrzebowania na energię elektryczną, powinien także określać wielkość zdolności wytwórczych i ich rezerw, preferowane lokalizacje i strukturę nowych źródeł, wielkość zdolności przesyłowych lub dystrybucyjnych w systemie elektroenergetycznym i stopnia ich wykorzystania, a także działania i przedsięwzięcia zapewniające bezpieczeństwo dostarczania energii elektrycznej.

8. Operator systemu przesyłowego gazowego lub operator systemu przesyłowego elektroenergetycznego określając w planie, o którym mowa w ust. 2, poziom połączeń międzysystemowych gazowych lub elektroenergetycznych, bierze w szczególności pod uwagę:

- 1) krajowe, regionalne i europejskie cele w zakresie zrównoważonego rozwoju, w tym projekty stanowiące element osi projektów priorytetowych określonych w załączniku I do decyzji, o której mowa w art. 15b ust. 5 pkt 4;
- 2) istniejące połączenia międzysystemowe gazowe lub elektroenergetyczne oraz ich wykorzystanie w sposób najbardziej efektywny;

- 3) zachowanie właściwych proporcji między kosztami budowy nowych połączeń międzysystemowych gazowych lub elektroenergetycznych, a korzyściami wynikającymi z ich budowy dla odbiorców końcowych.

9. Plany, o których mowa w ust. 1, powinny zapewniać minimalizację nakładów i kosztów ponoszonych przez przedsiębiorstwo energetyczne, tak aby nakłady i koszty nie powodowały w poszczególnych latach nadmiernego wzrostu cen i stawek opłat za dostarczanie paliw gazowych lub energii, przy zapewnieniu ciągłości, niezawodności i jakości ich dostarczania.

10. W planach, o których mowa w ust. 1, uwzględnia się także zapotrzebowanie na nowe zdolności w systemie przesyłowym lub dystrybucyjnym zgłoszone przez podmioty przyłączone do sieci lub podmioty ubiegające się o przyłączenie do sieci.

11. W celu racjonalizacji przedsięwzięć inwestycyjnych, przy sporządzaniu projektów planów, o których mowa w ust. 1, przedsiębiorstwa energetyczne są obowiązane współpracować z podmiotami przyłączonymi do sieci oraz gminami, na których obszarze przedsiębiorstwo to wykonuje działalność gospodarczą; współpraca powinna polegać w szczególności na:

- 1) przekazywaniu podmiotom przyłączonym do sieci, na ich wniosek, informacji o planowanych przedsięwzięciach w takim zakresie, w jakim przedsięwzięcia te będą miały wpływ na pracę urządzeń przyłączonych do sieci albo na zmianę warunków przyłączenia lub dostarczania paliw gazowych lub energii;
- 2) zapewnieniu spójności między planami przedsiębiorstw energetycznych a założeniami i planami, o których mowa w art. 18 i 19.

12. Projekty planów, o których mowa w ust. 1, z zastrzeżeniem ust. 13 i 14, podlegają uzgodnieniu z Prezesem Urzędu Regulacji Energetyki, z wyłączeniem planów rozwoju przedsiębiorstw energetycznych zajmujących się przesyłaniem lub dystrybucją:

- 1) paliw gazowych, dla mniej niż 50 odbiorców, którym przedsiębiorstwo to dostarcza rocznie mniej niż 50 mln m³ tych paliw;
- 2) energii elektrycznej, dla mniej niż 100 odbiorców, którym przedsiębiorstwo to dostarcza rocznie mniej niż 50 GWh tej energii;
- 3) ciepła.

13. Operator systemu przesyłowego gazowego i operator systemu przesyłowego elektroenergetycznego przedkłada Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki do uzgodnienia projekt planu, o którym mowa w ust. 2, do dnia 31 marca, po przeprowadzeniu konsultacji, o których mowa w ust. 14.

14. Operator systemu przesyłowego gazowego i operator systemu przesyłowego elektroenergetycznego konsultuje projekt planu, o którym mowa w ust. 2, z zainteresowanymi podmiotami, zamieszczając projekt ten na swojej stronie internetowej i wyznaczając termin na zgłaszanie uwag. Termin ten nie może być krótszy niż 21 dni.

15. Przedsiębiorstwo energetyczne zobowiązane do uzgodnienia z Prezesem Urzędu Regulacji Energetyki planu rozwoju, przedkłada Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki corocznie, do dnia 1 marca, sprawozdanie z realizacji tego planu.

16. Gminy, przedsiębiorstwa energetyczne lub odbiorcy końcowi energii elektrycznej lub paliw gazowych udostępniają nieodpłatnie przedsiębiorstwom energetycznym, o których mowa w ust. 1, informacje, o których mowa w ust. 6 pkt 1- 4 i pkt 7, z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych lub innych informacji prawnie chronionych.

17. Przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się wytwarzaniem energii elektrycznej w źródłach o łącznej mocy zainstalowanej elektrycznej nie niższej niż 50 MW sporządza i przedkłada Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki prognozy na okres 15 lat obejmujące w szczególności wielkość jego wytwarzania energii elektrycznej, przedsięwzięcia

w zakresie modernizacji, rozbudowy istniejących lub budowy nowych źródeł, a także dane techniczno-ekonomiczne dotyczące typu i wielkości tych źródeł, ich lokalizacji oraz rodzaju paliwa wykorzystywanego do wytwarzania energii elektrycznej.

18. Przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się wytwarzaniem energii elektrycznej, co 3 lata, aktualizuje prognozy, o których mowa w ust. 17, i informuje o tych prognozach Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki oraz operatorów systemów elektroenergetycznych, do których sieci jest przyłączone, z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych i innych informacji prawnie chronionych.

19. Operator systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego oraz przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się wytwarzaniem energii elektrycznej przyłączone do sieci przesyłowej przekazują operatorowi systemu przesyłowego elektroenergetycznego lub systemu połączonego elektroenergetycznego informacje o strukturze i wielkościach zdolności wytwórczych i dystrybucyjnych przyjętych w planach, o których mowa w ust. 2 i 3, lub prognozach, o których mowa w ust. 17, stosownie do postanowień instrukcji opracowanej przez operatora systemu przesyłowego elektroenergetycznego lub operatora systemu połączonego elektroenergetycznego.”;

14) po rozdziale 3 dodaje się rozdział 3a i 3b w brzmieniu:

Rozdział 3a

Krajowy plan działania w zakresie odnawialnych źródeł energii oraz monitorowanie rynku energii elektrycznej, ciepła lub chłodu z odnawialnych źródeł energii, biogazu rolniczego, a także rynku biokomponentów, paliw ciekłych i biopaliw ciekłych stosowanych w transporcie

Art. 20a. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki, stosując obiektywne i przejrzyste zasady oraz uwzględniając politykę energetyczną państwa, opracowuje projekt krajowego planu działania w zakresie odnawialnych źródeł energii, zwanego dalej „krajowym planem działania”.

2. Krajowy plan działania określa w szczególności:

- 1) krajowy cel w zakresie udziału energii i paliw wytworzonych w odnawialnych źródłach energii, zużywanych w energetyce oraz w transporcie;
- 2) cele pośrednie, obejmujące dwuletnie okresy, określające model i sposób dojścia do krajowego celu wskazanego w pkt 1;
- 3) wpływ środków polityki efektywności energetycznej na końcowe zużycie energii brutto oraz działania jakie należy podjąć do osiągnięcia krajowego celu wskazanego w pkt 1;
- 4) końcowe zużycie energii brutto wytwarzanej w odnawialnych źródłach energii, w tym w energetyce oraz w transporcie;
- 5) działania jakie powinny zostać podjęte do osiągnięcia celów pośrednich, niezbędne w poszczególnych latach aż do osiągnięcia krajowego celu wskazanego w pkt 1, w zakresie:
  - a) współpracy między jednostkami samorządu terytorialnego a organami administracji rządowej,
  - b) współpracy międzynarodowej dotyczącej wytwarzania energii i paliw w odnawialnych źródłach energii oraz projektów energetycznych,
  - c) krajowej strategii rozwoju zasobów biomasy, w tym rozwoju jej nowych zasobów.

3. Rada Ministrów, na wniosek ministra właściwego do spraw gospodarki, w drodze uchwały, przyjmuje krajowy plan działania.

4. Przyjęty przez Radę Ministrów krajowy plan działania minister właściwy do spraw gospodarki przekazuje Komisji Europejskiej.

5. W przypadku:

1) gdy udział energii i paliw wytwarzanych w odnawialnych źródłach energii, określony w krajowym planie działania, obniży się poniżej orientacyjnego kursu w okresie dwuletnim, bezpośrednio poprzedzającym okres określony w krajowym planie działania, albo

2) wydania zalecenia przez Komisję Europejską

- minister właściwy do spraw gospodarki opracowuje i przekazuje Komisji Europejskiej aktualizację krajowego planu działania.

6. Do aktualizacji krajowego planu działania przepisy ust. 2-4 stosuje się odpowiednio.

Art. 20b. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki monitoruje realizację celu krajowego wskazanego w art. 20a ust. 2 pkt 1, w szczególności na podstawie danych przekazanych przez Prezesa URE oraz wyników badań statystycznych prowadzonych zgodnie z programem badań statystycznych statystyki publicznej w rozumieniu art. 2 pkt 7 ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (Dz. U. z 2012 r., poz. 591).

2. Minister właściwy do spraw gospodarki, co dwa lata, sporządza i przedstawia Radzie Ministrów sprawozdanie zawierające wyniki monitorowania realizacji celu krajowego, wraz ze wskazaniem postępu w promowaniu wykorzystania energii i paliw wytworzonych w odnawialnych źródłach energii.

3. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 2, zawiera informacje dotyczące w szczególności:

- 1) udziału energii i paliw wytworzonych w odnawialnych źródłach energii, zużywanych w energetyce i w transporcie, oraz możliwości dysponowania tymi źródłami;
- 2) stanu infrastruktury technicznej odnawialnych źródeł energii;
- 3) wpływu środków polityki efektywności energetycznej na końcowe zużycie energii brutto;
- 4) działań podejmowanych do realizacji celu krajowego, o którym mowa w art. 20a ust. 2 pkt 1;
- 5) przewidywanego zapotrzebowania na energię i paliwa wytworzone w odnawialnych źródłach energii;
- 6) planowanych i będących w budowie odnawialnych źródeł energii.

4. Rada Ministrów, na wniosek ministra właściwego do spraw gospodarki, przyjmuje sprawozdanie, o którym mowa w ust. 2, do dnia 30 listopada roku, w którym sprawozdanie zostało sporządzone.

5. Przyjęte przez Radę Ministrów sprawozdanie, o którym mowa w ust. 2, minister właściwy do spraw gospodarki przekazuje Komisji Europejskiej, w terminie do dnia 31 grudnia roku, w którym sprawozdanie zostało sporządzone

Art. 20c. 1. Zadania związane z funkcjonowaniem rynku energii elektrycznej i paliw gazowych wytwarzanych w odnawialnych źródłach energii zużywanych w energetyce i w transporcie, wykonują minister właściwy do spraw gospodarki, minister właściwy do spraw rozwoju wsi, minister właściwy do spraw środowiska, Prezes URE oraz Prezes Głównego Urzędu Statystycznego, zwany dalej „Prezesem GUS”.

2. Realizacja zadań określonych w ust. 3 - 7 ma na celu identyfikację kierunku rozwoju odnawialnych źródeł energii, wypracowanie optymalnego i zrównoważonego stopnia wykorzystania poszczególnych rodzajów odnawialnych źródeł energii, zwiększanie bezpieczeństwa energetycznego, ochronę środowiska oraz osiągnięcie celów wynikających z przyjętych umów międzynarodowych.

3. Zadania ministra właściwego do spraw gospodarki w zakresie, o którym mowa w ust. 1, obejmują:

- 1) określanie krajowych środków mających na celu rozwój wykorzystania energii i paliw wytworzonych w odnawialnych źródłach energii;
- 2) monitorowanie funkcjonowania instrumentów wspierających wytwarzanie energii i paliw wytworzonych w odnawialnych źródłach energii oraz działań mających na celu ich wykorzystanie;
- 3) podejmowanie działań mających na celu usprawnienie procedur administracyjnych związanych z prowadzeniem procesu inwestycyjnego odnawialnych źródeł energii oraz usuwanie innych barier mogących ograniczać wzrost wykorzystania odnawialnych źródeł energii;
- 4) monitorowanie funkcjonowania gwarancji pochodzenia;
- 5) opracowywanie analiz w zakresie zapotrzebowania na energię i paliwa wytwarzane w odnawialnych źródłach energii oraz nadwyżki ich wytwarzania.

4. Zadania ministra właściwego do spraw rozwoju wsi w zakresie, o którym mowa w ust. 1, obejmują:

- 1) promowanie wykorzystania biomasy pochodzenia rolniczego na cele energetyczne;
- 2) monitorowanie wykorzystania surowców wykorzystywanych na cele energetyczne do wytwarzania energii i paliw w odnawialnych źródłach energii;
- 3) monitorowanie zmian w wykorzystaniu gruntów, ze szczególnym uwzględnieniem gruntów przeznaczanych pod uprawy energetyczne.

5. Zadania ministra właściwego do spraw środowiska w zakresie, o którym mowa w ust. 1, obejmują:

- 1) promowanie wytwarzania paliw ciekłych i biopaliw ciekłych z odpadów;
- 2) monitorowanie wpływu wytwarzania biokomponentów, biopaliw ciekłych, biomasy, biogazu, biogazu rolniczego i biopłynów na bioróżnorodność, zasoby wodne oraz na jakość wody i gleby;
- 3) opracowywanie analiz w zakresie ograniczenia emisji gazów cieplarnianych w związku z wytwarzaniem energii i paliw w odnawialnych źródłach energii

6. Zadania Prezesa URE w zakresie, o którym mowa w ust. 1, obejmują:

- 1) przekazywania danych dotyczących odnawialnych źródeł energii w sprawozdaniu o którym mowa w art. 23 ust. 2 pkt 19, stosownie do zakresu zadań Prezesa URE.
- 2) monitorowanie wykonania obowiązku, przez przedsiębiorstwa energetyczne, w zapewnieniu pierwszeństwa w przesyłaniu lub dystrybucji energii elektrycznej wytwarzanej w odnawialnych źródłach energii.

7. Zadania Prezesa GUS w zakresie, o którym mowa w ust. 1, obejmują prowadzenie stałej statystyki dotyczącej udziału energii i paliw wytwarzanych w odnawialnych źródłach energii w końcowym zużyciu energii, w podziale na sektory elektroenergetyki, ciepła i chłodu oraz transportu;

8. Pozyskane w trakcie realizacji zadań, o których mowa ust. 3 - 7, informacje z postępu w promowaniu wykorzystania energii i paliw wytwarzanych w odnawialnych źródłach energii, minister właściwy do spraw gospodarki, minister właściwy do spraw rozwoju wsi, minister właściwy do spraw środowiska, Prezes URE oraz Prezes GUS, udostępniają w Biuletynie Informacji Publicznej.

Art. 20d. 1. Udział energii wytworzonej w odnawialnych źródłach energii, zużytej w energetyce oraz w transporcie, oblicza się jako iloraz ilości końcowego zużycia energii brutto wytworzonej w odnawialnych źródłach energii oraz ilości końcowego zużycia energii brutto, w okresie danego roku, wyrażony w procentach.

2. Do obliczania udziału energii wytworzonej w odnawialnych źródłach energii stosuje się metodologię określoną w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1099/2008 z dnia 22 października 2008 r. w sprawie statystyki energii (Dz. U. L 304 z 14.11.2008, str. 1).

Art. 20e. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, sposób obliczania:

- 1) ilości końcowego zużycia energii brutto wytworzonej w odnawialnych źródłach energii, uwzględniając ilość energii elektrycznej, ciepła lub chłodu zużytej w energetyce, oraz ilość biokomponentów, biopaliw ciekłych oraz paliw, zużytych w transporcie,
  - 2) znormalizowanej ilości energii elektrycznej wytworzonej w elektrowniach wodnych lub w farmach wiatrowych,
  - 3) rzeczywistej ilości ciepła wytworzonego z energii aerothermalnej, geothermalnej lub hydrothermalnej przez pompy ciepła
- biorąc pod uwagę rodzaj działalności gospodarczej, możliwości techniczne i organizacyjne w zakresie wytwarzania energii w odnawialnych źródłach energii.

Art. 20f. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki tworzy elektroniczną bazę danych wykorzystania energii wytworzonej w odnawialnych źródłach energii i udostępnia ją w Biuletynie Informacji Publicznej, z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych i innych informacji prawnie chronionych.

2. Prezes URE oraz Prezes GUS przekazują ministrowi właściwemu do spraw gospodarki, informacje związane z wykorzystaniem energii i paliw wytworzonych w odnawialnych źródłach energii.

3. Informacje, o których mowa w ust. 2, przekazywane przez Prezesa URE dotyczą w szczególności:

- 1) ilości obowiązujących koncesji na wytwarzanie energii i paliw w odnawialnych źródłach energii, z podziałem na rodzaje odnawialnego źródła energii na które zostały one wydane, zainstalowaną moc oraz lokalizację,
- 2) ilości wydanych świadectw pochodzenia dla energii elektrycznej oraz świadectw pochodzenia biogazu dla biogazu rolniczego, wytworzonych w odnawialnych źródłach energii, z podziałem na rodzaje odnawialnego źródła energii, na które zostały one wydane,
- 3) ilości umorzonych świadectw pochodzenia dla energii elektrycznej oraz świadectw pochodzenia biogazu dla biogazu rolniczego wytworzonych w odnawialnych źródłach energii,
- 4) ilości wydawanych przez Prezesa URE rozstrzygnięć w zakresie przyłączania odnawialnego źródła energii do sieci dystrybucyjnej lub sieci przesyłowej albo sieci dystrybucyjnej gazowej, z podziałem na rodzaje odnawialnego źródła energii,
- 5) ilości wydanych gwarancji pochodzenia dla energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach energii, z podziałem na rodzaje odnawialnego źródła energii na które zostały one wydane

– w terminie 180 dni od zakończenia roku.

4. Informacje, o których mowa w ust. 2, przekazywane przez Prezesa GUS dotyczą w szczególności udziału energii wytworzonej w odnawialnych źródłach energii w końcowym zużyciu energii brutto, z podziałem na sektory odnawialnych źródeł energii

– w terminie 365 dni od zakończenia roku poprzedniego objętego badaniem statystycznym.

5. Dane opublikowane w elektronicznej bazie danych, o której mowa w ust. 1, po ich wcześniejszym przetworzeniu, są jawne.

Rozdział 3b

Warunki i tryb wydawania certyfikatów instalatorom mikroinstalacji i małych instalacji oraz akredytowania organizatorów szkoleń

Art. 20g. 1. Instalatorem mikroinstalacji lub małych instalacji, zwanym dalej „instalatorem”, może być osoba, która:

- 1) ma pełną zdolność do czynności prawnych oraz korzysta z pełni praw publicznych;
- 2) posiada wykształcenie minimum zasadnicze zawodowe lub równoważne w zakresie instalowania urządzeń i instalacji: sanitarnych, energetycznych, grzewczych, chłodniczych lub elektrycznych;
- 3) posiada udokumentowane trzyletnie doświadczenie zawodowe w zakresie instalowania lub modernizacji urządzeń i instalacji: sanitarnych, energetycznych, grzewczych, chłodniczych lub elektrycznych;
- 4) nie była skazana prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo umyślne przeciwko wiarygodności dokumentów i obrotowi gospodarczemu;
- 5) ukończyła szkolenie podstawowe dla osób ubiegających się o wydanie certyfikatu instalatora mikroinstalacji lub małej instalacji, zwanego dalej „certyfikatem”, poświadczony zaświadczeniem, przeprowadzone przez akredytowanego organizatora szkoleń, o którym mowa w art. 20p ust. 1 lub art. 20v, w zakresie dotyczącym instalowania danego rodzaju odnawialnego źródła energii;
- 6) złożyła z wynikiem pozytywnym egzamin przeprowadzony przez komisję egzaminacyjną, odpowiednio dla danego rodzaju odnawialnego źródła energii, nie później niż w terminie 12 miesięcy od dnia ukończenia szkolenia podstawowego;
- 7) posiada ważny certyfikat odpowiednio w zakresie instalowania danego rodzaju odnawialnego źródła energii, o którym mowa w ust. 2.

2. Certyfikat jest dokumentem potwierdzającym posiadanie przez instalatora kwalifikacji w zakresie wymaganym do instalowania następujących rodzajów odnawialnego źródła energii:

- 1) kotłów i pieców na biomasę lub;
- 2) systemów fotowoltaicznych, lub
- 3) słonecznych systemów grzewczych, lub
- 4) pomp ciepła, lub
- 5) płytkich systemów geotermalnych.

3. W zakresie posiadanego certyfikatu instalator jest upoważniony do dokonywania modernizacji oraz utrzymywania w należyтым stanie technicznym tych odnawialnych źródeł energii.

4. Instalator ma obowiązek poświadczać numerem certyfikatu wykonanie czynności, o których mowa w ust. 2 lub 3, w karcie gwarancyjnej wykonania lub innym odpowiednim dokumencie.

Art. 20h. 1. Egzamin dla osób ubiegających się o wydanie certyfikatu uprawniającego do instalowania danego rodzaju odnawialnego źródła energii przeprowadza się co najmniej dwa razy w ciągu roku. Informację o terminie i miejscu egzaminu Prezes Urzędu Dozoru Technicznego, zwany dalej „Prezesem UDT”, ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej Urzędu Dozoru Technicznego, co najmniej na trzydzieści dni przed planowanym terminem egzaminu.

2. Komisję Egzaminacyjną, zwaną dalej "Komisją", przeprowadzającą egzamin dla osób ubiegających się o wydanie certyfikatu uprawniającego do instalowania danego rodzaju odnawialnego źródła energii, powołuje Prezes UDT.

3. Członków Komisji powołuje co 4 lata Prezes UDT spośród osób wskazanych we wnioskach podmiotów, o których mowa w ust. 4, oraz wyznaczone przez Prezesa UDT.

4. Wniosek o powołanie członka komisji mogą zgłosić w szczególności:

- 1) stowarzyszenia naukowo-techniczne,
- 2) izby gospodarcze i izby rzeczoznawców
- pod warunkiem, że zgodnie ze statutem wykonują działalność w zakresie odnawialnych źródeł energii;
- 3) jednostki i instytucje o zasięgu regionalnym lub ogólnokrajowym wykonujące działalność w zakresie danego rodzaju odnawialnego źródła energii;
- 4) producenci oraz przedsiębiorcy wykonujący działalność w zakresie odnawialnego źródła energii;
- 5) ośrodki szkoleniowe lub szkoły, w których jest prowadzone kształcenie zawodowe z zakresu odnawialnych źródeł energii lub energetyki.

5. W skład Komisji wchodzi co najmniej 7 członków przeprowadzających egzamin dla danego rodzaju odnawialnego źródła energii określonego w art. 20g ust. 2.

Art. 20i. 1. Certyfikat wydaje Prezes UDT na pisemny wniosek osoby ubiegającej się o wydanie certyfikatu.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, zawiera w szczególności:

- 1) imię (imiona) i nazwisko wnioskodawcy;
- 2) adres zamieszkania oraz adres do korespondencji wnioskodawcy;
- 3) numer PESEL albo rodzaj i numer innego dokumentu potwierdzającego tożsamość wnioskodawcy;
- 4) określenie zakresu certyfikatu, ze wskazaniem rodzaju odnawialnego źródła energii;
- 5) aktualne miejsce pracy lub wykonywania działalności gospodarczej przez wnioskodawcę.

3. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, wnioskodawca jest obowiązany dołączyć następujące dokumenty:

- 1) kopię dokumentów potwierdzających spełnienie wymagań, o których mowa w art. 20g ust. 1 pkt 2 i 3;
- 2) oświadczenie o:
  - a) posiadaniu pełnej zdolności do czynności prawnych;
  - b) korzystaniu z pełni praw publicznych,
  - c) niekaralności.

4. Oświadczenia, o których mowa w ust. 3 pkt 2, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenia jest obowiązany do zawarcia w nich klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.". Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

5. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, może być złożony za pomocą środków komunikacji elektronicznej, o których mowa w ustawie z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. Nr 144, poz. 1204, z późn. zm.⁶⁾).

6. Wniosek złożony za pomocą środków komunikacji elektronicznej powinien być opatrzony bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym za pomocą ważnego kwalifikowanego certyfikatu.

Art. 20j. 1. Przed wydaniem certyfikatu Prezes UDT dokonuje sprawdzenia spełnienia przez osobę ubiegającą się o wydanie certyfikatu wymagań, o których mowa w art. 20g ust.1 pkt 1-6.

2. Prezes UDT, w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia złożenia wniosku, jest obowiązany do wydania wnioskodawcy certyfikatu albo zawiadomienia o odmowie wydania certyfikatu.

3. Certyfikat wydaje się na 5 lat.

4. Certyfikat zawiera co najmniej:

- 1) numer certyfikatu;
- 2) imię i nazwisko instalatora;
- 3) określenie zakresu certyfikatu, ze wskazaniem rodzaju odnawialnego źródła energii;
- 4) datę i miejsce wydania oraz imienne oznaczenie wydającego certyfikat.

Art. 20k. Prezes UDT odmawia wydania certyfikatu po stwierdzeniu, że osoba ubiegająca się o wydanie certyfikatu nie spełnia któregokolwiek z wymagań określonych w art. 20g ust. 1 pkt 1 - 6 albo, gdy instalatorowi cofnięto certyfikat, a od cofnięcia certyfikatu nie upłynął rok.

Art. 20l. 1. Prezes UDT cofa wydany certyfikat, w przypadku:

- 1) ograniczenia lub utraty zdolności do czynności prawnych instalatora;
- 2) pozbawienia instalatora z mocy prawomocnego wyroku sądowego praw publicznych;
- 3) skazania instalatora prawomocnym wyrokiem sądu za umyślnie popełnione przestępstwo przeciwko wiarygodności dokumentów i obrotowi gospodarczemu;
- 4) stwierdzenia niedopełnienia obowiązku, o którym mowa w art. 20g ust. 4;
- 5) gdy certyfikat jest wykorzystywany przez instalatora niezgodnie z jego zakresem lub istnieją udokumentowane dowody, że mikroinstalacja lub mała instalacja jest zainstalowana niezgodnie z obowiązującymi przepisami.

2. Instalator, któremu cofnięto certyfikat, może ubiegać się ponownie o wydanie certyfikatu po upływie roku od dnia cofnięcia certyfikatu.

Art. 20m. 1. Prezes UDT, na wniosek instalatora złożony nie później niż na 30 dni przed dniem upływu ważności uprzednio wydanego certyfikatu przedłuża ważność certyfikatu na okres kolejnych 5 lat, pod warunkiem że instalator:

- 1) nie przestał spełniać warunków, o których mowa w art. 20g ust.1 pkt 1 i 4 ;
- 2) w terminie 12 miesięcy poprzedzających dzień upływu ważności certyfikatu ukończył szkolenie przypominające, potwierdzone zaświadczeniem, przeprowadzone przez akredytowanego organizatora szkoleń;
- 3) przedstawi wykaz zainstalowanych, poddanych modernizacji lub utrzymywanych w należyтым stanie technicznym minimum pięciu referencyjnych mikroinstalacji lub małych instalacji w celu potwierdzenia ciągłości pracy.

2. Prezes UDT odmawia przedłużenia ważności certyfikatu po stwierdzeniu, że instalator nie spełnia któregokolwiek z wymagań określonych w ust. 1.

3. Wykaz o którym mowa w ust. 1 pkt 3 składa się w formie oświadczenia pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający wykaz jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.". Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

Art. 20n. 1. W przypadku utraty lub zniszczenia certyfikatu, na wniosek instalatora, Prezes UDT wydaje wtórnik tego dokumentu.

2. Instalator, który po uzyskaniu wtórnika certyfikatu odzyskał utracony dokument jest obowiązany zwrócić ten dokument Prezesowi UDT.

Art. 20o. Osoby będące obywatelami państwa członkowskiego Unii Europejskiej oraz osoby będące obywatelami innych państw, którym na podstawie umów międzynarodowych lub przepisów prawa wspólnotowego przysługuje prawo podjęcia zatrudnienia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, mogą instalować mikroinstalacje lub małe instalacje, jeżeli:

1) posiadają ważny certyfikat lub równoważny dokument wydany w tym państwie zgodnie z kryteriami określonymi w załączniku IV dyrektywy 2009/28/WE w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych i zgłoszą Prezesowi UDT zamiar rozpoczęcia instalacji mikroinstalacji i małej instalacji nie później niż 30 dni przed zamierzonym rozpoczęciem instalacji, lub

2) posiadają certyfikat udzielony na zasadach określonych w niniejszej ustawie.

Art. 20p. 1. Akredytowanym organizatorem szkolenia podstawowego lub przypominającego, o których mowa w art. 20g ust. 1 pkt 5 oraz w art. 20m ust. 1 pkt 2, może być podmiot, który:

- 1) posiada system zarządzania szkoleniami;
- 2) posiada warunki lokalowe i wyposażenie gwarantujące prawidłowe przeprowadzenie szkoleń;
- 3) dysponuje kadrą posiadającą kwalifikacje niezbędne do przeprowadzenia szkolenia;
- 4) uzyskał akredytację Prezesa UDT, zwaną dalej „akredytacją”, w zakresie szkolenia odpowiedniego dla danego rodzaju odnawialnego źródła energii, o których mowa w art. 20g ust. 2.

2. System zarządzania szkoleniami, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, zawiera w szczególności:

- 1) wskazanie osoby odpowiedzialnej za zarządzanie organizacją szkoleń i za informacje związane ze szkoleniem;
- 2) procedurę dokumentowania i weryfikacji kompetencji personelu prowadzącego szkolenia oraz zapewnienia ciągłej aktualizacji ich wiedzy;
- 3) procedurę rejestrowania uczestników szkoleń oraz dokumentowania przebiegu szkoleń wraz z oceną ich efektywności;
- 4) procedurę nadzoru nad:
  - a) aktualizacją i dokonywaniem zmian w programach szkoleń i materiałach szkoleniowych,
  - b) stanem urządzeń technicznych, w tym wyposażeniem laboratoryjnym lub innymi urządzeniami do zajęć praktycznych;
- 5) zasady informowania o:
  - a) cenniku opłat za szkolenia oraz trybie ich wnoszenia,
  - b) miejscu odbywania, datach i godzinach rozpoczęcia oraz zakończenia szkolenia,
  - c) zakresie programowym szkolenia, w tym przepisach prawnych, normach, specyfikacjach technicznych i innych pomocach niezbędnych do realizacji programu szkolenia,
  - d) wyposażeniu dostarczanym przez organizatora, w tym środkach ochrony indywidualnej oraz wymaganiach bezpieczeństwa i higieny pracy związanych z miejscami szkolenia,

- dla danego rodzaju odnawialnego źródła energii, przy uwzględnieniu dobrej praktyki szkoleniowej.

Art. 20q. 1. W celu uzyskania akredytacji podmiot składa do Prezesa UDT pisemny wniosek o udzielenie akredytacji odpowiednio do danego typu szkolenia i rodzaju odnawialnego źródła energii, w zakresie, w którym zamierza prowadzić szkolenia.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) oznaczenie firmy organizatora szkolenia, jego siedziby i adresu;
- 2) numer identyfikacji podatkowej (NIP) organizatora szkolenia oraz numer identyfikacyjny w krajowym rejestrze urzędowym podmiotów gospodarki narodowej (REGON), jeżeli został nadany;
- 3) określenie:
  - a) typu przeprowadzanych szkoleń,
  - b) rodzaju odnawialnego źródła energii w zakresie, w którym zamierza prowadzić szkolenie,
  - c) miejsca lub miejsc prowadzenia szkolenia.

3. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, organizator szkolenia jest obowiązany dołączyć następujące dokumenty:

- 1) tablicę korelacji zakresu programowego szkolenia prowadzonego przez organizatora z zakresem programowym szkolenia określonym w rozporządzeniu, o którym mowa w art. 20u;
  - 2) procedury systemu zarządzania szkoleniami, o których mowa w art. 20p ust. 2 pkt 2-4;
  - 3) wykaz szkoleń z określeniem zakresu programowego dla danego typu szkolenia, z podziałem na grupy tematyczne i zagadnienia;
  - 4) formy zajęć szkoleniowych oraz liczby godzin edukacyjnych;
  - 5) wykaz urządzeń technicznych, w tym wyposażenia laboratoryjnego lub innych urządzeń do zajęć praktycznych;
  - 6) wykaz osób prowadzących zajęcia teoretyczne i praktyczne wraz z ich danymi osobowymi dotyczącymi wykształcenia oraz przebiegu praktyki zawodowej;
- dla danego typu szkolenia i rodzaju odnawialnego źródła energii.

4. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, może być złożony za pomocą środków komunikacji elektronicznej, o których mowa w ustawie z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną.

5. Wniosek złożony za pomocą środków komunikacji elektronicznej powinien być opatrzony bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym za pomocą ważnego kwalifikowanego certyfikatu.

Art. 20r. 1. Prezes UDT przed udzieleniem akredytacji dokonuje oceny wniosku oraz dokumentów złożonych przez organizatora szkoleń oraz sprawdzenia spełnienia przez organizatora szkolenia wymagań, o których mowa w art. 20p ust. 1 pkt 1-3.

2. W przypadku stwierdzenia w czasie sprawdzenia, o którym mowa w ust. 1, iż organizator szkolenia nie spełnia któregokolwiek z wymagań, o których mowa w art. 20p ust. 1 pkt 1-3, Prezes UDT wzywa organizatora szkolenia do usunięcia braków w terminie siedmiu dni z pouczeniem, że nieusunięcie tych braków spowoduje pozostawienie wniosku bez rozpoznania.

3. Prezes UDT, w terminie nie dłuższym niż 60 dni od dnia złożenia wniosku, jest obowiązany do udzielenia akredytacji organizatorowi szkolenia albo zawiadomienia o odmowie udzielenia akredytacji.

4. Akredytacja jest udzielana na 5 lat, od dnia jej udzielenia, i podlega okresowej weryfikacji, nie rzadziej jednak niż raz w czasie ważności udzielonej akredytacji.

Art. 20s. Prezes UDT odmawia udzielenia akredytacji organizatorowi szkoleń, jeżeli organizator szkolenia nie spełnia któregokolwiek z wymagań, o których mowa w art. 20p ust. 1 pkt 1-3.

Art. 20t. Prezes UDT cofa udzieloną akredytację jeżeli wyniki okresowej weryfikacji, o której mowa w art. 20r ust. 4, są negatywne.

Art. 20u. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) warunki i sposób udzielania akredytacji organizatorowi szkoleń oraz sposób jej okresowej weryfikacji i cofnięcia akredytacji, wzór wniosku o udzielenie akredytacji lub o wpis do rejestru akredytowanych organizatorów szkoleń oraz zaświadczenia potwierdzającego ukończenie szkolenia;
- 2) zakres programowy szkoleń podstawowych i przypominających, części teoretycznej i praktycznej, obejmujący minimalny zakres wiedzy i umiejętności odpowiednio dla danego rodzaju instalacji, o których mowa w art. 20g ust. 2, w przypadku osób ubiegających się o wydanie lub przedłużenie ważności certyfikatu;
- 3) wymagania kwalifikacyjne dla powołania na członka Komisji Egzaminacyjnej w szczególności wykształcenie, zasady doskonalenia zawodowego w czasie trwania powołania oraz sposób ich dokumentowania, tryb powoływania, okresowej weryfikacji i odwoływania członków Komisji, sposób działania Komisji oraz zasady wynagradzania jej członków;
- 4) sposób opracowywania, weryfikacji i przechowywania katalogu pytań egzaminacyjnych;
- 5) warunki, formę i tryb przeprowadzania egzaminu oraz kryteria jego łącznej oceny;
- 6) sposób wnoszenia opłat, o których mowa w art. 20z ust. 1;
- 7) wzory wniosków o wydanie lub przedłużenie ważności certyfikatu, wzór graficzny certyfikatu i jego wtórnika oraz wzór wniosku o wpis do rejestru certyfikowanych instalatorów osób, o których mowa w art. 20o;
- 8) sposób prowadzenia rejestrów, o których mowa w art. 20za ust. 1, oraz warunki i sposób przechowywania dokumentacji dotyczącej udzielonej akredytacji i wydania certyfikatu;

— mając na uwadze zapewnienie odpowiedniej jakości mikroinstalacji i małych instalacji, bezstronny i niezależny przebieg postępowań w sprawie akredytacji organizatorów szkoleń oraz certyfikacji instalatorów w danym rodzaju instalacji oraz zapewnienie ich właściwego dokumentowania i ewidencjonowania oraz przechowywania dokumentacji dotyczącej postępowań.

Art. 20v. Podmiot prowadzący działalność w państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, może być organizatorem szkolenia podstawowego lub przypominającego, o których mowa w art. 20g ust. 1 pkt 5 oraz art. 20m ust. 1 pkt 2, jeżeli:

- 1) posiada ważną akredytację udzieloną przez państwo członkowskie Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, i zgłosi Prezesowi UDT zamiar rozpoczęcia szkoleń nie później niż 60 dni przed zamierzonym rozpoczęciem szkoleń, lub
- 2) posiada akredytację udzieloną na zasadach określonych w niniejszej ustawie.

Art. 20w. 1. Przy Prezesie UDT działa Komitet Odwoławczy, zwany dalej „Komitetem”, który liczy nie więcej niż 10 osób posiadających wiedzę i doświadczenie w zakresie dotyczącym certyfikacji i akredytacji.

2. Do zadań Komitetu należy rozpatrywanie odwołań w sprawach odmowy wydania certyfikatu, cofnięcia certyfikatu, odmowy przedłużenia ważności certyfikatu, odmowy udzielenia akredytacji oraz cofnięcia akredytacji.

3. Kadencja Komitetu trwa 4 lata.

4. W skład Komitetu wchodzi proporcjonalnie, w liczbie zapewniającej brak dominacji którejkolwiek ze stron, osoby reprezentujące organy administracji rządowej, ogólnopolskie stowarzyszenia i organizacje: konsumenckie, pracodawców, gospodarcze i naukowo-techniczne, jeżeli zakres ich działania obejmuje zadania związane z promowaniem wykorzystania odnawialnych źródeł energii.

5. Minister właściwy do spraw gospodarki, po zasięgnięciu opinii Prezesa UDT o zgłoszonych kandydatach, na wniosek organów, stowarzyszeń i organizacji, o których mowa w ust. 4, powołuje oraz odwołuje członków Komitetu.

6. Organizację i tryb pracy Komitetu określa regulamin nadany przez Prezesa UDT w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki.

7. Obsługę administracyjno-organizacyjną Komitetu zapewnia Urząd Dozoru Technicznego

Art. 20x. 1. W przypadku:

1) odmowy wydania certyfikatu, cofnięcia certyfikatu oraz odmowy przedłużenia ważności certyfikatu,

2) odmowy udzielenia akredytacji lub cofnięcia akredytacji
- przysługuje odwołanie.

2. Odwołanie, o którym mowa w ust. 1, wnosi się za pośrednictwem Prezesa UDT do Komitetu w terminie 14 dni od dnia otrzymania zawiadomienia o odmowie wydania certyfikatu, cofnięcia certyfikatu, odmowie przedłużenia ważności certyfikatu, odmowie udzielenia akredytacji lub cofnięcia akredytacji.

3. Odwołanie rozpatruje trzyosobowy zespół, wyznaczony spośród członków Komitetu przez Przewodniczącego Komitetu, w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia odwołania.

4. W przypadku gdy rozpatrzenie odwołania wymaga dodatkowej wiedzy, której nie posiadają członkowie Komitetu, Przewodniczący Komitetu w porozumieniu z Prezesem UDT może powołać w skład zespołu rozpatrującego odwołanie dodatkowo eksperta.

5. Koszty uzyskania opinii ponosi Urząd Dozoru Technicznego. W przypadku oddalenia odwołania przez Komitet, koszty uzyskania opinii podlegają zwrotowi na rachunek UDT przez wnoszącego odwołanie.

6. Nadanie pisma z odwołaniem w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego lub w polskim urzędzie konsularnym jest równoznaczne z wniesieniem go do Komitetu.

Art. 20y. 1. Po rozpatrzeniu odwołania, o którym mowa w art. 20x ust. 1, Komitet:

1) stwierdza zasadność odwołania i przekazuje sprawę Prezesowi UDT do ponownego rozpoznania, albo

2) oddala odwołanie.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, osobie lub podmiotowi przysługuje skarga do sądu administracyjnego, za pośrednictwem Komitetu, w terminie 30 dni od dnia doręczenia zawiadomienia o oddaleniu odwołania; w postępowaniu przed sądem stosuje się odpowiednio przepisy o zaskarżaniu do sądu decyzji administracyjnych.

Art. 20z. 1. Mając na względzie bezstronny i niezależny przebieg postępowań w sprawie akredytacji organizatorów szkoleń oraz certyfikacji instalatorów w danym rodzaju instalacji, a także zapewnienie właściwego dokumentowania, ewidencjonowania i bezpiecznego przechowywania ich dokumentacji, pobiera się opłatę za:

- 1) wydanie certyfikatu, wynoszącą 25%, kwoty przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych;
  - 2) przedłużenia ważności certyfikatu, wynoszącą 10% kwoty przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych;
  - 3) wydanie wtórnika certyfikatu, wynoszącą 50 zł za każdy wydany wtórnik;
  - 4) udzielanie akredytacji, wynoszącą 150% kwoty przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych;
2. Opłaty, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 2 i 4, nie podlegają zwrotowi w razie odmowy przez Prezesa UDT wydania certyfikatu, przedłużenia ważności certyfikatu, albo udzielenia akredytacji.
3. Opłaty, o których mowa w ust. 1, stanowią przychód Urzędu Dozoru Technicznego.

Art. 20za. 1. Prezes UDT prowadzi w systemie informatycznym rejestry:

- 1) certyfikowanych instalatorów, wydanych certyfikatów i ich wtórników;
  - 2) akredytowanych organizatorów szkoleń.
2. Rejestr, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, obejmuje następujące dane:
- 1) imię (imiona) i nazwisko instalatora;
  - 2) datę i miejsce urodzenia instalatora;
  - 3) numer PESEL lub rodzaj i numer innego dokumentu potwierdzającego tożsamość instalatora;
  - 4) adres zamieszkania oraz adres do korespondencji;
  - 5) numer zaświadczenia ukończenia szkolenia;
  - 6) numer protokołu z przeprowadzonego egzaminu;
  - 7) numer, datę i miejsce wydania certyfikatu lub jego wtórnika;
  - 8) datę ważności i zakres certyfikatu;
  - 9) miejsce pracy albo wykonywania działalności gospodarczej przez instalatora
  - 10) datę cofnięcia certyfikatu.

3. Dane, o których mowa w ust. 2 pkt 1, 2, 7 i 8, są jawne.

4. Do rejestru, o którym mowa w ust. 2, wpisuje się podmioty, o których mowa w art. 20o.

5. Rejestr, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, obejmuje dane, o których mowa w art. 20q ust. 2.

6. Rejestr, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, jest jawny.

7. Do rejestru, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, wpisuje się podmioty, o których mowa w art. 20v.

Art. 20zb. 1. Prezes UDT administruje i przetwarza dane zawarte w rejestrach w trybie i na zasadach określonych w odrębnych przepisach.

2. W przypadku wygaśnięcia ważności certyfikatu lub jego cofnięcia, Prezes UDT po 5 latach od daty wygaśnięcia lub cofnięcia certyfikatu usuwa z rejestru, o którym mowa w

ust. 1 pkt 1, dane dotyczące instalatora.

3. W przypadku wygaśnięcia akredytacji organizatora szkoleń lub jej cofnięcia, Prezes UDT po 3 miesiącach od daty wygaśnięcia lub cofnięcia akredytacji usuwa dane organizatora szkoleń z rejestru, o którym mowa w ust. 1 pkt 2.

Art. 20zc. Dokumentacja dotycząca postępowania w sprawie wydania certyfikatów, ich wtórników oraz udzielenia akredytacji jest przechowywana przez Prezesa UDT przez okres 5 lat.”;

16) w art. 21:

a) po ust. 2k dodaje się ust. 2l – 2o w brzmieniu:

„2l. Prezes URE jest powoływany na pięcioletnią kadencję i może być ponownie powołany tylko raz. Po upływie kadencji Prezes URE pełni swoją funkcję do czasu powołania następcy.

2m. Prezes URE może zostać odwołany, przez Prezesa Rady Ministrów, przed upływem kadencji, na którą został powołany, wyłącznie w przypadku:

- 1) rażącego naruszenia prawa;
- 2) skazania prawomocnym wyrokiem sądu za popełnione umyślnie przestępstwo lub przestępstwo skarbowe;
- 3) orzeczenia zakazu zajmowania kierowniczych stanowisk lub pełnienia funkcji związanych ze szczególną odpowiedzialnością w organach państwa;
- 4) choroby trwale uniemożliwiającej wykonywanie zadań;
- 5) złożenia rezygnacji.

2n. Wiceprezes URE tymczasowo, do czasu powołania nowego Prezesa URE, wykonuje obowiązki Prezesa URE w razie:

- 1) śmierci Prezesa URE,
- 2) odwołania Prezesa URE przed upływem kadencji,
- 3) stwierdzenia nieważności powołania Prezesa URE lub innych przyczyn nieobjęcia urzędu po dokonaniu powołania.

2o. Osoba wykonująca obowiązki Prezesa URE nie może dokonać zwolnienia, o którym mowa w art. 49 ust. 1.”,

b) po ust. 5b dodaje się ust. 5c w brzmieniu:

„5c. Wiceprezes URE jest powoływany na pięcioletnią kadencję i może być ponownie powołany tylko raz. Po upływie kadencji wiceprezes URE pełni swoją funkcję do czasu powołania następcy.”,

17) w art. 23:

a) w ust. 2 pkt 4a otrzymuje brzmienie:

„4a) kontrolowanie wykonywania obowiązków, o których mowa w art. 49a ust. 1 i 2 oraz w art. 49b ust. 1;”,

b) w ust. 2 po pkt 6 dodaje się pkt 6a w brzmieniu:

„6a) przyznawanie certyfikatu niezależności, o którym mowa w art. 9h ust. 2a;”;

c) w ust. 2 pkt 11a otrzymuje brzmienie:

„11a) kontrolowanie realizacji przez operatora systemu przesyłowego i innych uczestników rynku gazu ziemnego i energii elektrycznej obowiązków wynikających z przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 714/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie warunków dostępu do sieci w odniesieniu do transgranicznej wymiany energii elektrycznej i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1228/2003 oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 715/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie warunków dostępu do sieci przesyłowych gazu ziemnego i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1775/2005;”;

c) w ust. 2 po pkt 14a dodaje się pkt 14b – 14d w brzmieniu:

- 14b) współpraca z organami regulacyjnymi państw członkowskich Unii Europejskiej lub państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym oraz z Agencją, w szczególności w zakresie integracji krajowych sektorów energetycznych na poziomie regionalnym;
- 14c) zawieranie umów z organami regulacyjnymi państw członkowskich Unii Europejskiej lub państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym w celu zacieśniania współpracy w zakresie regulacji;
- 14d) zwracanie się do Agencji w sprawie zgodności podjętej decyzji z wytycznymi, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 714/2009 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie warunków dostępu do sieci w odniesieniu do transgranicznej wymiany energii elektrycznej i uchylającym rozporządzenie (WE) nr 1228/2003 lub w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 715/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie warunków dostępu do sieci przesyłowych gazu ziemnego i uchylającym rozporządzenie (WE) nr 1775/2005 oraz informowanie Komisji Europejskiej o niezgodności decyzji dotyczącej obrotu transgranicznego, podjętej przez organ regulacyjny państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym z tymi wytycznymi;”;

d) ust. 2a pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) realizację planów, o których mowa w art. 16 ust. 2 i 3, z uwzględnieniem zamierzeń inwestycyjnych wynikających ze sprawozdania, o którym mowa w art. 15b ust. 3.”;

18) po art. 49a dodaje się art. 49b i 49c w brzmieniu:

„Art. 49b. 1. Przedsiębiorstwo energetyczne w zakresie zajmujące się obrotem paliwami gazowymi jest obowiązane sprzedawać nie mniej niż 30% gazu ziemnego wysokometanowego wprowadzonego w danym roku do sieci przesyłowej:

- 1) w punktach wejścia do krajowego systemu przesyłowego na połączeniach z systemami przesyłowymi innych państw lub
  - 2) siecią gazociągów kopalnianych, lub
  - 3) terminalami skroplonego gazu ziemnego
- na giełdach towarowych w rozumieniu ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych lub na rynku organizowanym przez podmiot prowadzący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej rynek regulowany w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi.
2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy:
- 1) gazu ziemnego stanowiącego zapasy obowiązkowe gazu ziemnego w rozumieniu art. 24 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach występowania zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 52, poz. 343, z późn. zm. ⁷⁾);
  - 2) gazu ziemnego wyprowadzanego w danym roku z sieci przesyłowej w punktach wyjścia z krajowego systemu przesyłowego na połączeniach z systemami przesyłowymi innych państw, w ilości równej ilości gazu ziemnego wprowadzonego do sieci przesyłowej w tym roku;
  - 3) gazu ziemnego sprzedawanego operatorom systemów gazowych w celu realizacji ich zadań określonych w ustawie;
  - 4) podmiotów, które w danym roku posiadają prawo do przepustowości w punktach wymienionych w ust. 1 pkt 1 w wielkości mniejszej niż 10% sumy przepustowości wszystkich tych punktów.
3. Przedsiębiorstwa energetyczne przekazują Prezesowi URE, w terminie do dnia 31 marca roku następnego, sprawozdania z realizacji obowiązku, o którym mowa w ust. 1.

Art. 49c. 1. Przedsiębiorstwo energetyczne w zakresie zajmujące się obrotem gazem ziemnym z zagranicą przekazuje Prezesowi URE informację o realizacji umów dotyczących zakupu gazu ziemnego z zagranicy za ostatni kwartał, w tym o cenach i ilościach zakupionego gazu ziemnego, w terminie 15 dni od dnia zakończenia kwartału.

2. Na podstawie informacji, o której mowa w ust. 1, Prezes URE ogłasza w terminie 30 dni od dnia zakończenia kwartału w Biuletynie URE średnie kwartalne ceny zakupu gazu ziemnego z zagranicy, odrębnie dla gazu ziemnego sprowadzonego z państw członkowskich Unii Europejskiej lub państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym oraz dla gazu ziemnego sprowadzanego z innych państw.”;

19) po rozdziale 6 dodaje się rozdział 6a w brzmieniu:

Rozdział 6a

Zasady współpracy międzynarodowej w zakresie wspólnych projektów inwestycyjnych oraz współpracy międzynarodowej w zakresie odnawialnych źródeł energii

Art. 55a. 1. Transfer statystyczny odbywa się na podstawie umowy międzynarodowej, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 14 kwietnia 2000 r. o umowach międzynarodowych (Dz. U. Nr 39, poz. 443, z 2002 r. Nr 216, poz. 1824, z 2010 r. Nr 213, poz. 1395 oraz z 2011 r. Nr 117, poz. 676), albo na podstawie umowy cywilnoprawnej.

2. Umowy, o których mowa w ust. 1, powinny co najmniej zawierać postanowienia określające:

- 1) ilość przekazywanej energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach energii;

- 2) cenę energii elektrycznej, o której mowa w pkt 1;
- 3) sposób prowadzenia rozliczeń za energię elektryczną, o której mowa w pkt 1;
- 4) okres obowiązywania umowy i warunki jej rozwiązania;
- 5) zobowiązanie stron umowy do przekazywania Komisji Europejskiej informacji o transferze statystycznym określonej ilości energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach energii, w szczególności ilości i ceny przekazywanej energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach energii.

3. Informację o transferze statystycznym określonej ilości energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach energii strony umowy przekazują Komisji Europejskiej nie później, niż w terminie 3 miesięcy po zakończeniu każdego roku, w którym dokonano transferu statystycznego.

4. W przypadku nie osiągnięcia przez Rzeczpospolitą Polską celu krajowego, o którym mowa w art. 20a ust. 2 pkt 1, wynikającego z krajowego planu działania, nie dokonuje się, w danym roku kalendarzowym transferów statystycznych.

5. Zawarcie umowy cywilnoprawnej wymaga uzyskania zgody Rady Ministrów.

6. Umowa cywilnoprawna, w terminie 14 dni od dnia jej zawarcia, jest przekazywana Radzie Ministrów do wiadomości.

Art. 55b. Minister właściwy do spraw gospodarki przesyła Komisji Europejskiej, w terminie 14 dni od dnia zawarcia umowy, o której mowa w art. 55a ust. 1, informacje dotyczące transferu statystycznego, w tym dotyczące określonej ilości i cen energii lub paliw z odnawialnych źródeł energii, która może zostać uwzględniona w realizacji celu krajowego, o którym mowa w art. 20a ust. 2 pkt 1.

Art. 55c. 1. Transfer statystyczny nie ma wpływu na osiągnięcie celu krajowego, wynikającego z krajowego planu działania, o którym mowa w art. 20a ust. 1.

2. Warunkiem osiągnięcia celu krajowego, wynikającego z krajowego planu działania, jest realizacja zobowiązania stron umowy, o której mowa w art. 55a ust. 1, do przekazywania Komisji Europejskiej informacji o transferze statystycznym.

3. W przypadku przekazania określonej ilości energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach energii w formie transferu statystycznego, należy:

- 1) przekazaną lub sprzedaną ilość określonej energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach energii przez Rzeczpospolitą Polską innym państwom członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, odjąć od określonej ilości energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach energii która jest uwzględniana przy obliczaniu celu krajowego, wynikającego z krajowego planu działania;
- 2) przyjętą lub zakupioną określoną ilość energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach energii przez Rzeczpospolitą Polską od innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, dodać do określonej ilości energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach energii która jest uwzględniana przy obliczaniu celu krajowego, wynikającego z krajowego planu działania.

Art. 55d. 1. Przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się wytwarzaniem energii elektrycznej w instalacjach odnawialnego źródła energii na terytorium Rzeczypospolitej Polski lub na obszarze wyłącznej strefy ekonomicznej, w terminie do dnia 31 grudnia 2016 r., może przystąpić na warunkach określonych w umowie zawieranej z innymi podmiotami z

państw członkowskich Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, do realizacji wspólnego projektu energetycznego, dotyczącego energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach energii, zwanego dalej „wspólnym projektem energetycznym”.

2. Wspólnym projektem energetycznym jest w szczególności budowa nowej instalacji odnawialnego źródła energii lub modernizacja istniejącej instalacji odnawialnego źródła energii dokonana po dniu 25 czerwca 2009 r., oraz z której wytworzona określona ilość energii elektrycznej będzie zaliczana do krajowego celu, o którym mowa w art. 20a ust. 2 pkt 1.

3. Przedsiębiorstwo energetyczne, o którym mowa w ust. 1, które przystąpiło do wspólnego projektu energetycznego, informuje niezwłocznie ministra właściwego do spraw gospodarki o każdym zrealizowanym etapie wspólnego projektu energetycznego, w szczególności o odnawialnych źródłach energii służących do wytwarzania energii elektrycznej, oraz ilości wytworzonej energii elektrycznej w odnawialnych źródłach energii.

4. Zakres współfinansowania, termin realizacji wspólnego projektu energetycznego oraz obowiązki stron określi umowa, o której mowa w ust. 1.

Art. 55e. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki, stosując obiektywne i przejrzyste zasady oraz biorąc pod uwagę politykę energetyczną państwa, po uzyskaniu opinii ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa, w drodze decyzji, wyraża zgodę na przystąpienie przedsiębiorstwa energetycznego do wspólnego projektu energetycznego.

2. Decyzję, o której mowa w ust. 1, wydaje się na wniosek przedsiębiorstwa energetycznego, o którym mowa w art. 55d ust. 1.

3. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, zawiera:

- 1) oznaczenie przedsiębiorstw energetycznych, które zamierza realizować wspólny projekt energetyczny;
- 2) opis odnawialnego źródła energii, którego dotyczy wspólny projekt energetyczny;
- 3) określenie udziału lub ilości energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach energii, która będzie mogła być zaliczana do krajowego celu danego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, wynikającego z krajowego planu działania;
- 4) okres, w pełnych latach kalendarzowych, w którym wytworzona energia elektryczna będzie mogła być zaliczona do krajowego celu danego państwa członkowskiego, wynikającego z krajowego planu działania;
- 5) zasady korzystania odnawialnego źródła energii z mechanizmów i instrumentów wspierających wytwarzanie energii elektrycznej w instalacjach odnawialnego źródła energii.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki wyrażając zgodę, o której mowa w ust. 1, określi udział lub ilość energii elektrycznej, która będzie zaliczona do krajowego celu, o którym mowa w art. 20a ust. 2 pkt 1.

5. W przypadku konieczności zmiany wspólnego projektu energetycznego przedsiębiorstwo energetyczne, które uzyskało zgodę, o której mowa w ust. 1, jest obowiązane wystąpić do ministra właściwego do spraw gospodarki z wnioskiem o wyrażenie zgody na zmianę wspólnego projektu energetycznego.

6. Do wyrażenia zgody na dokonanie zmian we wspólnym projekcie energetycznym przepisy ust. 1-4 stosuje się odpowiednio.

Art. 55f. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki przekazuje Komisji Europejskiej, w terminie do dnia 31 marca roku następującego po roku kalendarzowym realizacji wspólnego projektu energetycznego, informację o udziale lub ilości energii elektrycznej wytworzonej na

terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w odnawialnych źródłach energii, objętej wspólnym projektem energetycznym:

- 1) oddanej do eksploatacji po dniu 25 czerwca 2009 r. lub
  - 2) zmodernizowanej po dniu 25 czerwca 2009 r.
- jeżeli energia elektryczna zostanie zaliczona do krajowego celu danego państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

2. Informacja, o której mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) oznaczenie państwa członkowskiego Unii Europejskiej, z którego podmioty uczestniczyły we wspólnym projekcie energetycznym;
- 2) wykaz przedsiębiorstw energetycznych, które przystąpiły do wspólnego projektu energetycznego;
- 3) opis odnawialnego źródła energii, którego dotyczy wspólny projekt energetyczny;
- 4) określenie udziału lub ilości energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach energii, która będzie zaliczana do krajowego celu danego państwa członkowskiego;
- 5) okres, w pełnych latach kalendarzowych, w którym wytworzona energia elektryczna będzie mogła być zaliczona do krajowego celu danego państwa członkowskiego.

Art. 55g. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki, realizując zobowiązania międzynarodowe, może uwzględnić w krajowym celu, o którym mowa w art. 20a ust. 2 pkt 1, energię elektryczną wytworzoną w odnawialnych źródłach energii zlokalizowanych na terenie państwa nie będącego członkiem Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, wyłącznie w przypadku, gdy energia elektryczna wytworzona w odnawialnych źródłach energii zostanie zużyta na obszarze Unii Europejskiej, z uwzględnieniem ust. 2.

2. Energię elektryczną uwzględnia się w krajowym celu, o którym mowa w art. 20a ust. 2 pkt 1, wyłącznie w przypadku, gdy:

- 1) energia elektryczna zostanie zużyta na obszarze państw członkowskich Unii Europejskiej, z zastrzeżeniem, że:
  - a) ilość energii elektrycznej równoważna ilości energii elektrycznej uwzględnianej w obliczeniach jest przypisana do alokowanej mocy połączeń międzysystemowych przez właściwych operatorów systemów przesyłowych w kraju pochodzenia, kraju przeznaczenia i, o ile ma to zastosowanie, w każdym kraju trzecim tranzytu,
  - b) ilość energii elektrycznej równoważna ilości energii elektrycznej uwzględnianej do obliczeń została zarejestrowana w wykazie zbilansowania przez właściwego operatora systemu przesyłowego,
  - c) przypisana zdolność i wytwarzanie energii elektrycznej w instalacjach odnawialnego źródła energii w instalacji odnawialnego źródła energii, odnoszą się do tego samego okresu, o którym mowa w pkt 2;
- 2) energia elektryczna jest wytwarzana w odnawialnych źródłach energii, które oddano do eksploatacji po dniu 25 czerwca 2009 r., lub w tej części w odnawialnych źródłach energii, którą zmodernizowano po tej dacie;
- 3) energia elektryczna nie była objęta instrumentami wspierającymi wytwarzanie tej energii w ramach systemu wsparcia obowiązującego w państwie niebędącym członkiem Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony

umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, z wyłączeniem pomocy inwestycyjnej przyznanej dla tej instalacji odnawialnego źródła energii.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki, przekazuje Komisji Europejskiej raport w którym określa ilość energii elektrycznej, którą wytworzono w danym roku kalendarzowym, oraz ilość energii elektrycznej zaliczanej do krajowego celu danego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, w terminie do dnia 30 czerwca roku następującego po roku za który raport jest sporządzony.

20) w art. 56 w ust. 1:

a) pkt 1c otrzymuje brzmienie:

„1c) nie przedstawia informacji, o których mowa w art. 7 ust. 8l, art. 9c ust. 3 pkt 9a lit. f, ust. 9-9b, art. 9d ust. 8, art. 11c ust. 3, art. 11e ust. 5 i art. 16 ust. 18 i 19, lub nie przedstawia sprawozdań, o których mowa w art. 9d ust. 5;”

b) po pkt 25 dodaje się pkt 25a w brzmieniu:

„25a) z nieuzasadnionych przyczyn nie występuje do Prezesa URE z wnioskiem o przyznanie certyfikatu niezależności lub nie dopełnia warunków określonych w decyzji, o której mowa w art. 9h¹ ust. 10;”

c) pkt 31 otrzymuje brzmienie:

„31) nie przedkłada sprawozdań, o których mowa w art. 16 ust. 15, planów, o których mowa w art. 16 ust. 12;”

d) pkt 32 otrzymuje brzmienie:

„32) nie przestrzega obowiązku, o którym mowa w art. 49a ust. 1 i 2 oraz art. 49b ust. 1;”

Art. 2. W ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz. U. z 2010 r. Nr 243, poz. 1623, z późn. zm.⁸⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 29 ust. 1 po pkt 27 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 28 i 29 w brzmieniu:

- „28) gruntowych dolnych źródeł pomp ciepła;
- 29) urządzeń fotowoltaicznych do 40 kW.”;

2) w art. 29 ust. 2 po pkt 17 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 18 i 19 w brzmieniu:

- „18) montażu jednostek zewnętrznych pomp ciepła typu powietrze/woda lub powietrze/powietrze;
- 19) montażu urządzeń fotowoltaicznych do 40 kW.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych (Dz. U. z 2010 r. Nr 48, poz. 284, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 2 pkt 2 lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) różne rodzaje energii lub paliwa gazowe w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625, z późn. zm. ²⁾)”;

2) w art. 2 w pkt 2 lit. e otrzymuje brzmienie:

„e) niebędące instrumentami finansowymi prawa majątkowe, których cena zależy bezpośrednio lub pośrednio od ceny lub wartości oznaczonych co do gatunku rzeczy, określonych rodzajów energii, paliw gazowych, mierników i limitów wielkości produkcji, emisji zanieczyszczeń lub praw majątkowych, o których mowa w lit. d.”;

3) w art. 3 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. O ile przepisy innych ustaw nie stanowią inaczej, proponowanie nabycia lub nabywanie niebędących instrumentami finansowymi praw majątkowych, których cena zależy bezpośrednio lub pośrednio od ceny lub wartości oznaczonych co do gatunku rzeczy, określonych rodzajów energii, paliw gazowych, mierników i limitów wielkości produkcji lub emisji zanieczyszczeń, lub od ceny lub wartości praw majątkowych, o których mowa w art. 2 pkt 2 lit. d, przy wykorzystaniu środków masowego przekazu, albo w inny sposób, jeżeli propozycja jest skierowana do więcej niż 300 osób albo do nieoznaczonego adresata, z wyjątkiem proponowania nabycia praw w postępowaniu likwidacyjnym, upadłościowym lub egzekucyjnym, może być dokonywane pod warunkiem uprzedniego wprowadzenia tych praw do obrotu giełdowego i wyłącznie za pośrednictwem giełdy.”;

4) art. 9 ust. 3 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) przedsiębiorstwa energetyczne oraz będący osobami prawnymi odbiorcy uprawnieni do zmiany sprzedawcy w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne,”;

5) art. 9 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Podmioty, o których mowa w ust. 3 pkt 4, mogą być wyłącznie stronami zawieranych na własny rachunek transakcji giełdowych, po spełnieniu warunków, o których mowa w art. 50b ust. 1.”;

6) art. 50b ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Podmioty, o których mowa w art. 9 ust. 3 pkt 4, mogą być stronami zawieranych na własny rachunek transakcji giełdowych, których przedmiotem są towary giełdowe, pod warunkiem zatrudnienia maklera giełd towarowych, w celu reprezentowania tych podmiotów w transakcjach giełdowych, oraz:

- 1) zawarcia z towarowym domem maklerskim lub domem maklerskim, będącymi członkiem giełdowej izby rozrachunkowej, umowy o rozliczanie transakcji albo
- 2) uzyskania zezwolenia Komisji na prowadzenie rachunków lub rejestrów tych towarów giełdowych.”;

7) w art. 56a ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kto z naruszeniem art. 3 ust. 1 proponuje nabycie lub nabywa niebędące instrumentami finansowymi prawa majątkowe, których cena zależy bezpośrednio lub pośrednio od ceny lub wartości oznaczonych co do gatunku rzeczy, określonych rodzajów energii, paliw gazowych, mierników i limitów wielkości produkcji lub emisji zanieczyszczeń, lub od ceny lub wartości praw majątkowych, o których mowa w art. 2 pkt

2 lit. d, podlega grzywnie do 1.000.000 zł albo karze pozbawienia wolności do lat 2, albo obu tym karom łącznie.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1219, z późn. zm.⁹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) przedsiębiorców wytwarzających energię elektryczną lub ciepło, lub prowadzących hurtowy lub detaliczny handel energią elektryczną lub ciepłem, z zastrzeżeniem art. 37 ust. 3;”;

2) w art. 37 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Sądy rozpatrują spory:

- 1) o prawa majątkowe wynikłe z umów sprzedaży produktów i świadczenia usług zawartych pomiędzy konsumentami i przedsiębiorcami,
- 2) wynikłe z umów o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej, ciepłowniczej lub gazowej, umów o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej, gazu ziemnego lub umów o świadczenie usług przesyłania i dystrybucji ciepła, umów sprzedaży oraz umów kompleksowych, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625, z późn zm.).”.

4) w art. 107 w ust. 5b po pkt 20 dodaje się pkt 21 22 w brzmieniu:

- „21) oświadczenie o zawartej umowie kompleksowej, o której mowa w art. 26 ust. 1 ustawy wymienionej w art. 38a ust. 3 pkt 1;
- 22) oświadczenie o zawartej umowie sprzedaży lub umowie kompleksowej, o których mowa w art. 24 ustawy wymienionej w art. 38a ust. 3 pkt 2.”.

Art. 5. W ustawie z dnia 16 lutego 2007 r. o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym (Dz. U. Nr 52, poz. 343, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 24a w ust.1 zdanie wstępne otrzymuje brzmienie:

„1. Zapasy obowiązkowe gazu ziemnego mogą być utrzymywane poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej - na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w instalacjach magazynowych przyłączonych do systemu gazowego, pod warunkiem, że:”;

2) w art. 74 w ust. 2 pkt 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3) 20 dniom średniego dziennego przywozu realizowanego przez przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie przywozu gazu ziemnego w celu jego dalszej odsprzedaży odbiorcom - od dnia 1 października 2010 r. do dnia 30 września 2014 r.;

- 4) 30 dniom średniego dziennego przywozu realizowanego przez przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie przywozu gazu ziemnego w celu jego dalszej odsprzedaży odbiorcom - od dnia 1 października 2014 r.”.

Art. 6. Operator systemu przesyłowego, operator systemu dystrybucyjnego oraz operator systemu magazynowania paliw gazowych zapewni spełnienie kryteriów niezależności, o których mowa w art. 9d w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 7. Przedsiębiorstwo energetyczne, o którym mowa w art. 9h ust. 2b pkt 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, jest obowiązany wystąpić z wnioskiem o wydanie certyfikatu niezależności, o którym mowa w art. 9h ust. 2a niniejszej ustawy, w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 8. Operator systemu przesyłowego gazowego i operator systemu przesyłowego elektroenergetycznego opracowuje plan rozwoju sieci przesyłowej, o którym mowa w art. 16 ustawy, o której mowa w art. 1, po raz pierwszy w terminie 2 lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 9. 1. Prezes URE oraz wiceprezes URE powołany na podstawie dotychczasowych przepisów pełni funkcje do czasu powołania Prezesa URE oraz wiceprezesa URE w trybie określonym odpowiednio w art. 21 niniejszej ustawy.

2. Prezes Rady Ministrów powoła po raz pierwszy Prezesa URE w trybie określonym w art. 21 niniejszej ustawy, w terminie 3 lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 10. W pierwszym roku wykonywania obowiązku, o którym mowa w art. 49b ust. 1 niniejszej ustawy przedsiębiorstwo energetyczne jest obowiązane sprzedać nie mniej niż 30 % gazu ziemnego wysokometanowego wprowadzonego do sieci przesyłowej w tym roku po wejściu w życie ustawy.

Art. 11. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

-
- 1) Przepisy niniejszej ustawy wdrażają:
- dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/30/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniającą dyrektywę 98/70/WE odnoszącą się do specyfikacji benzyny i olejów napędowych oraz wprowadzającą mechanizm monitorowania i ograniczania emisji gazów cieplarnianych oraz zmieniającą dyrektywę Rady 1999/32/WE odnoszącą się do specyfikacji paliw wykorzystywanych przez statki żeglugi śródlądowej oraz uchylającą dyrektywę 93/12/EWG (Dz. Urz. UE L 140 z 05.06.2009, str. 88),
  - dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającą i w następstwie uchylającą dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz. Urz. UE L 140 z 5.06.2009 r., str. 16),
  - dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającą dyrektywę 2003/54/WE (Dz. U. UE. L. z 2009 r. Nr 211, poz. 55),
  - dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylającą dyrektywę 2003/55/WE (Dz. U. UE. L. z 2009 r. Nr 211, str. 94).
- 2) Niniejszą ustawą dokonuje się zmiany ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne, ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane, ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych, ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej oraz ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym
- 3) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708, Nr 158, poz. 1123 i Nr 170, poz. 1217, z 2007 r. Nr 21, poz. 124, Nr 52, poz. 343, Nr 115, poz. 790 i Nr 130, poz. 905, z 2008 r. Nr 180, poz. 1112 i Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 3, poz. 11, Nr 69, poz. 586, Nr 165, poz. 1316 i Nr 215, poz. 1664, z 2010 r. Nr 21, poz. 104 i Nr 81, poz. 530 oraz z 2011 r. Nr 94, poz. 551, Nr 135, poz. 789, Nr 205, poz. 1208, Nr 233, poz. 1381 i Nr 234, poz. 1392.
- 4) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. Nr 128, poz. 840, z 1999 r. Nr 64, poz. 729 i Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 48, poz. 548, Nr 93, poz. 1027 i Nr 116, poz. 1216, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071, z 2003 r. Nr 111, poz. 1061, Nr 121, poz. 1142, Nr 179, poz. 1750, Nr 199, poz. 1935 i Nr 228, poz. 2255, z 2004 r. Nr 25, poz. 219, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889 i Nr 243, poz. 2426, z 2005 r. Nr 86, poz. 732, Nr 90, poz. 757, Nr 132, poz. 1109, Nr 163, poz. 1363, Nr 178, poz. 1479 i Nr 180, poz. 1493, z 2006 r. Nr 190, poz. 1409, Nr 218, poz. 1592 i Nr 226, poz. 1648, z 2007 r. Nr 89, poz. 589, Nr 123, poz. 850, Nr 124, poz. 859 i Nr 192, poz. 1378, z 2008 r. Nr 90, poz. 560, Nr 122, poz. 782, Nr 171, poz. 1056, Nr 173, poz. 1080 i Nr 214, poz. 1344, z 2009 r. Nr 62, poz. 504, Nr 63, poz. 533, Nr 166, poz. 1317, Nr 168, poz. 1323, Nr 190, poz. 1474, Nr 201, poz. 1540 i Nr 206, poz. 1589, z 2010 r. Nr 7, poz. 46, Nr 40, poz. 227 i 229, Nr 98, poz. 625 i 626, Nr 125, poz. 842, Nr 127, poz. 857, Nr 152, poz. 1018 i 1021, Nr 182, poz. 1228, Nr 225, poz. 1474 i Nr 240, poz. 1602 oraz z 2011 r. Nr 17, poz. 78, Nr 24, poz. 130, Nr 39, poz. 202, Nr 48, poz. 245, Nr 72, poz. 381, Nr 94, poz. 549, Nr 117, poz. 678, Nr 133, poz. 767, Nr 160, poz. 964 i Nr 191, poz. 1135, Nr 217, poz. 1280, Nr 233, poz. 1381 oraz Nr 240, poz. 1431.
- 5) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2010 r. Nr 81, poz. 530, Nr 182, poz. 1228, z 2011 r. Nr 106, poz. 622, Nr 205, poz. 1208, i Nr 94, poz. 551.
- 6) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 96, poz. 959 i Nr 173, poz. 1808, z 2007 r. Nr 50, poz. 331, z 2008 r. Nr 171, poz. 1056 i Nr 216, poz. 1371, z 2009 r. Nr 201, poz. 1540 oraz z 2011 r. Nr 85, poz. 459 i Nr 134, poz. 779.
- 7) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 157, poz. 976, z 2009 r. Nr 3, poz. 11, z 2010 r. Nr 81, poz. 532, Nr 182, poz. 1228 i Nr 229, poz. 1496 oraz z 2011 r. Nr 171, poz. 1016, Nr 205, poz. 1208 i Nr 234, poz. 1392.
- 8) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 107, poz. 732, Nr 120, poz. 818 i Nr 173, poz. 1218, z 2008 r. Nr 63, poz. 394, Nr 199, poz. 1227, Nr 201, poz. 1237, Nr 216, poz. 1370 i Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 42, poz. 337, Nr 68, poz. 574, Nr 77, poz. 649, Nr 157, poz. 1241, Nr 161, poz. 1277, Nr 168, poz. 1323 i Nr 201, poz. 1540, z 2010 r. Nr 28, poz. 143 i 146, Nr 107, poz. 679, Nr 127, poz. 857, Nr 155, poz. 1035 i Nr 239, poz. 1592 oraz z 2011 r. Nr 234, poz. 1385, Nr 234, poz. 1386 i Nr 240, poz. 1429, Dz. U. z 2012 r., poz. 472.
- 9) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1219, Dz. U. z 2010 r. Nr 182, poz. 1228 oraz Dz. U. z 2011 r. Nr 63, poz. 332, Nr 106, poz. 622 i Nr 153, poz. 903.

Uzasadnienie

Celem zmiany ustawy – Prawo energetyczne jest w szczególności zapewnienie pełnej implementacji przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE, a także uzupełnienie wdrożenia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającą dyrektywę 2003/54/WE (Dz. U. UE. L. z 2009 r. Nr 211, poz. 55) oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylającą dyrektywę 2003/55/WE (Dz. U. UE. L. z 2009 r. Nr 211, str. 94).

W dniu 25 listopada 2011 r. Komisja Europejska wszczęła wobec Rzeczypospolitej Polskiej dwa postępowania formalne w sprawie braku notyfikacji transpozycji vel. nieprawidłowej transpozycji krajowych środków wykonawczych Dyrektywy 2009/72/WE oraz Dyrektywy 2009/73/WE. Postępowania znajdują się na etapie uzasadnionej opinii.

W związku z powyższym wydaje się zasadne szybkie procedowanie nad projektem ustawy w celu uniknięcia negatywnych konsekwencji finansowych dla Rzeczypospolitej Polskiej.

Projektowane przepisy przewidują zmianę przepisu art. 9d ustawy – Prawo energetyczne dotyczącego rozdziału działalności sieciowej (przesyłu i dystrybucji) od działalności w zakresie wytwarzania i obrotu paliwami gazowymi i energią elektryczną.

W zakresie podstawowych kwestii związanych z pełnieniem funkcji operatora systemu przesyłowego, projekt nie proponuje nowych rozwiązań. Należy szczególnie podkreślić, że podobnie jak obecnie obowiązujące przepisy ustawy – Prawo energetyczne, projekt przewiduje możliwość wyznaczenia przez Prezesa URE operatora funkcjonującego w formie pełnego wydzielenia własnościowego (pełnienie funkcji operatora przez właściciela infrastruktury) lub niezależnego operatora systemu (*Independent System Operator - ISO*).

Ustalone przepisami ustawy – Prawo energetyczne i obowiązujące operatorów systemów przesyłowych kryteria niezależności zapewniają realizację „skutecznego oddzielenia działalności w zakresie dostaw i produkcji od działalności sieciowej” zgodnie z

przepisami dyrektywy 2009/72/WE i 2009/73/WE, które realizują zalecenia Rady Europejskiej wyrażone w Konkluzjach z 8-9 marca 2007 r.

Tym niemniej istnieje potrzeba dalszego dostosowania obowiązujących przepisów do brzmienia obu dyrektyw, które bardzo precyzyjnie określają zasady w zakresie powiązań personalnych kierownictwa operatorów systemów przesyłowych i przedsiębiorstw wykonujących działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania i obrotu paliwami gazowymi lub energią elektryczną.

Zasady tzw. *unbundlingu* w przypadku operatora systemu przesyłowego obejmują m.in. zakaz pełnienia funkcji w organach uprawnionych do reprezentacji i nadzorowania operatora systemu przesyłowego lub połączonego, oraz pełnienia tych funkcji w przedsiębiorstwie energetycznym prowadzącym działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania lub obrotu energią elektryczną albo paliwami gazowymi, zakaz wywierania wiążącego wpływu i wykonywania innych praw względem przedsiębiorstw energetycznych zajmujących się wytwarzaniem lub obrotem energią elektryczną i paliwami gazowymi, a także powoływania członków organów tych przedsiębiorstw.

W przypadku zaś operatora systemu dystrybucyjnego zasady tzw. *unbundlingu* generalnie nie uległy zmianie. Jednakże sama zmiana tych zasad w odniesieniu do operatora systemu przesyłowego spowodowała, że niezbędne było dokonanie zmian w konstrukcji przepisów regulujących funkcjonowanie operatora systemu dystrybucyjnego. Do tej pory zasady niezależności operatorów systemów przesyłowych i dystrybucyjnych z uwagi na ich symetryczności były uregulowane razem w jednym ustępie (art. 9d ust. 1). Z uwagi na wprowadzenie przepisami Dyrektywy 2009/72/WE oraz Dyrektywy 2009/73/WE odmiennych, daleko bardziej restrykcyjnych zasad niezależności w odniesieniu do operatora systemu przesyłowego, zasady rozdziału działalności gospodarczej dotyczące operatora systemu dystrybucyjnego zostały zamieszczone w odrębnym ustępie. Zmieniono także redakcję art. 9d ust. 7 regulującego wyłączenie stosowania zasad rozdziału działalności gospodarczej. Zgodnie bowiem z art. 26 ust. 4 Dyrektywy 2009/72/WE oraz art. 26 ust. 4 Dyrektywy 2009/73/WE państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o niestosowaniu tych zasad wobec przedsiębiorstw zintegrowanych pionowo (a nie operatorów systemów dystrybucyjnych) obsługujących mniej niż 100 000 odbiorców. Operatorzy systemu będą mieli 6 miesięcy na dostosowanie się do nowych reguł rozdziału prowadzenia działalności gospodarczej.

Ponadto projektowane przepisy art. 9d ust. 1e i 1f mają na celu dostosowanie przepisów ustawy – Prawo energetyczne do wymogów przewidzianych przez dyrektywę

2009/73/WE, której art. 15 określa kryteria, jakie musi spełnić operator systemu magazynowania pozostający w strukturze przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo w celu zachowania niezależności od innych rodzajów działalności niezwiązanych z działalnością w zakresie magazynowania, przesyłania lub dystrybucji.

W tym celu przyjęto, że osoby, które są odpowiedzialne za zarządzanie operatorem systemu magazynowania, nie mogą równocześnie uczestniczyć w strukturach przedsiębiorstwa zintegrowanego odpowiedzialnego bezpośrednio lub pośrednio za bieżącą działalność w zakresie wytwarzania lub obrotu paliwami gazowymi. Jednocześnie operator jest zobowiązany do prowadzenia działalności w sposób, który będzie zapewniać tym osobom możliwość niezależnego działania, w szczególności jeśli chodzi np. o strukturę wynagradzania czy posiadanie udziałów w przedsiębiorstwie powiązanim prowadzącym działalność w zakresie wytwarzania lub obrotu paliwami gazowymi.

Należy podkreślić, że jako osoby odpowiedzialne za zarządzanie operatorem należy uznawać nie tylko członków zarządu, ale również członków kierownictwa średniego szczebla.

Implementując art. 10 Dyrektywy 2009/72/WE i art. 10 Dyrektywy 2009/73/WE w projekcie ustawy wskazano, że operatorem systemu przesyłowego lub połączonego będzie mogło zostać wyznaczone jedynie to przedsiębiorstwo, które uzyskało certyfikat o spełnianiu przez nie kryteriów niezależności, tj. iż przedsiębiorstwo pozostaje niezależne od działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu gazem ziemnym i energią elektryczną. Komisja Europejska będzie opiniowała przekazane jej stanowisko Prezesa URE w sprawie wydania certyfikatu w zakresie spełniania warunków i kryteriów niezależności. Przedsiębiorstwo energetyczne, które uzyskało certyfikat niezależności, będzie obowiązane informować Prezesa URE o każdej planowanej transakcji, która może mieć wpływ na spełnianie przez to przedsiębiorstwo kryteriów niezależności. W przypadku stwierdzenia, że operator nie spełnia kryteriów niezależności, Prezes URE będzie w pierwszej kolejności zobowiązany do wydania decyzji, w której sprecyzuje działania niezbędne do ponownego spełniania kryteriów niezależności. W decyzji Prezes URE wskaże również termin, w którym przedsiębiorstwo zobowiązane będzie do podjęcia określonych przez niego działań w celu ponownego dostosowania działalności do zasad oddzielenia funkcjonowania operatora systemu przesyłowego od działalności gospodarczej związanej z obrotem lub wytwarzaniem paliw gazowych lub energii elektrycznej. Rozwiązanie to ma na celu zapewnienie przedsiębiorstwu odpowiedniego czasu niezbędnego na skuteczne podjęcie działań służących dostosowaniu się do wymogów niezależności.

Dopiero w przypadku niezastosowania się przez przedsiębiorstwa do wytycznych, Prezes URE byłby obowiązany uchylić decyzję o wyznaczeniu tego przedsiębiorstwa operatorem. Należy również zaznaczyć, że uchylenie przez Prezesa URE decyzji o wyznaczeniu przedsiębiorstwa operatorem w przypadku niespełnienia przez niego kryteriów niezależności jest sankcją ostateczną i najsurowszą.

Uregulowanie kwestii certyfikatu o spełnianiu kryteriów niezależności pociągnęło za sobą zmiany art. 9d ust. 6 normującego występowanie z wnioskiem o wyznaczenie operatora do Prezesa URE.

Nadano nowe brzmienie art. 16 regulującego plany rozwoju przedsiębiorstw energetycznych. Ze względu, iż zmiany te dotyczą prawie całego art. 16, dotknęły jego struktury a zarazem nie pociągają za sobą wielu zmian w pozostałych przepisach odnoszących się do art. 16, postanowiono nadać nowe brzmienie całemu art. 16 a nie zmieniać lub dodawać pojedynczych ustępów. Zmiany w art. 16 dotknęły głównie następujących obszarów:

- zmieniono okres i częstotliwość sporządzania przez operatora systemu przesyłowego planu rozwoju (co roku na okres 10 lat),
- poddano obowiązkowi konsultacji przez Prezesa URE z obecnymi i potencjalnymi użytkownikami systemu lub ich organizacjami planu rozwoju przedsiębiorstwa energetycznego zajmującego się przesyłaniem energii elektrycznej i paliw gazowych.

Jednocześnie niezmienione zostały obowiązujące obecnie w ustawie – Prawo energetyczne wymagania odnośnie zawartości planów, tj. powinny one zawierać w szczególności:

- przewidywany zakres dostarczania paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła (wielkość dostaw),
- przedsięwzięcia w zakresie modernizacji, rozbudowy albo budowy sieci oraz ewentualnych nowych źródeł paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła, w tym źródeł odnawialnych,
- przedsięwzięcia w zakresie modernizacji, rozbudowy lub budowy połączeń z systemami gazowymi albo z systemami elektroenergetycznymi innych państw,
- przedsięwzięcia racjonalizujące zużycie paliw i energii u odbiorców,
- przewidywany sposób finansowania inwestycji,
- przewidywane przychody niezbędne do realizacji planów oraz
- przewidywany harmonogram realizacji inwestycji.

Zarówno Dyrektywa 2009/72/WE jak i Dyrektywa 2009/73/WE wprowadza szereg rozwiązań mających na celu zagwarantowanie Prezesowi URE niezależności. Prezes URE będzie powoływany na pięcioletnią kadencję z możliwością tylko jednokrotnego jej odnowienia. W przepisach przejściowych wskazano, że minister właściwy do spraw gospodarki powoła po raz pierwszy Prezesa URE, w terminie trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. Warto zaznaczyć, że obecny Prezes URE sprawuje swój urząd prawie od dwóch lat, stąd 3 – letni okres przejściowy będzie czynił zadość zasadzie ciągłości sprawowania funkcji oraz stanowił gwarancję niewydłużania czy też nieskracania kadencji obecnie urzędującego Prezesa URE w porównaniu do jego następców. W projekcie ustawy określono przesłanki odwołania Prezesa URE, a także uregulowano status prawny Wiceprezesa URE. Ponadto, rozszerzono zakres zadań Prezesa o obowiązki, które nakłada na regulatora Dyrektywa 2009/72/WE oraz Dyrektywa 2009/73/WE.

Krąg podmiotów, który będzie mógł samodzielnie uzyskać i przedstawić do umorzenia świadectwa pochodzenia oraz świadectwa pochodzenia z kogeneracji albo uiścić opłatę zastępczą, został rozszerzony o odbiorcę przemysłowego, który w roku kalendarzowym poprzedzający rok realizacji obowiązku zużył nie mniej niż 100 GWh energii elektrycznej i dla którego koszt pozyskania energii elektrycznej wyniesie nie mniej niż 3 % wartości jego produkcji.

Nie jest tajemnicą, że energia elektryczna stanowi podstawowy surowiec dla wielu branż przemysłu, a koszt jej zakupu stanowi dla nich jedną z najistotniejszych pozycji kosztowych. Jednym ze składników ceny energii elektrycznej w Polsce jest koszt zakupu świadectw pochodzenia będący *de facto* kosztem funkcjonowania systemu wsparcia wytwarzania energii elektrycznej w odnawialnych źródłach energii oraz w wysokosprawnej kogeneracji.

Korzystając z możliwości przyznanych prawem unijnym, szereg państw członkowskich UE znacząco obniżyło koszty funkcjonowania systemów wsparcia dla różnych branż przemysłu, w szczególności dla branż energochłonnych. W Polsce natomiast energia elektryczna zużywana w przemyśle objęta jest pełnymi kosztami funkcjonowania systemów wsparcia, czyli podobnie jak energia wykorzystywana w innych procesach.

Konieczne jest zatem podjęcie działań w tym zakresie, w przeciwnym razie coraz bardziej realne staje się ryzyko wystąpienia niemożliwych do odwrócenia skutków po stronie wielu branż przemysłu, prowadzących do trwałego spadku ich produkcji i zmniejszenia

zatrudnienia, co już w krótkim czasie może z kolei przełożyć się na spadek dochodów budżetowych z tytułu podatków dochodowych i podatku od towarów i usług. Spadnie również konsumpcja oraz stopa oszczędności gospodarstw domowych.

Proponowane rozwiązanie ma na celu zniwelowanie niekorzystnych skutków dla działających w Polsce energochłonnych branż przemysłu, wynikających z ponoszenia przez nie wysokich kosztów funkcjonowania systemów wsparcia wytwarzania energii elektrycznej w odnawialnych źródłach energii i w wysokosprawnej kogeneracji.

Na potrzeby przedmiotowego rozwiązania wprowadzono definicję odbiorcy przemysłowego, która obejmuje odbiorców końcowych wykonujących działalność gospodarczą w zakresie co najmniej jednego z rodzajów działalności wymienionych w proponowanym art. 2 pkt 32a ustawy – Prawo energetyczne. Dalsze przepisy parametryzują tych odbiorców przemysłowych, którzy z uwagi na energochłonność zostali zakwalifikowani do obniżenia kosztów funkcjonowania systemów wsparcia.

Zakres podmiotowy proponowanych przepisów obejmuje zarówno odbiorców przemysłowych będących członkami giełdy towarowej jak i odbiorców przemysłowych nie będących członkami giełdy i dokonujących transakcji zakupu energii elektrycznej w kontraktach bilateralnych.

Parametry charakteryzujące poszczególne kategorie przemysłowych odbiorców energochłonnych są tym wyższe, im mniejszy jest zakres ciążącego na nich obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia. Grupa odbiorców przemysłowych o najmniejszym stopniu energochłonności (którzy zużyli nie mniej niż 100 GWh energii elektrycznej i dla których stosunek kosztu energii elektrycznej do wartości produkcji sprzedanej wynosi co najmniej 3 % i mniej niż 7 %) objęta jest zakresem obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia w odniesieniu do 80 % ilości energii elektrycznej zakupionej na własny użytek. Kategoria odbiorców przemysłowych o średnim stopniu energochłonności (którzy zużyli nie mniej niż 100 GWh energii elektrycznej i dla których stosunek kosztu energii elektrycznej do wartości produkcji sprzedanej wynosi co najmniej 7 % i mniej niż 12 %) objęta jest zakresem obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia w odniesieniu do 60 % ilości energii elektrycznej zakupionej na własny użytek. Natomiast grupa odbiorców przemysłowych charakteryzujących się najwyższym stopniem energochłonności (którzy zużyli nie mniej niż 100 GWh energii elektrycznej i dla których stosunek kosztu energii elektrycznej do wartości produkcji sprzedanej wynosi co najmniej 12 % lub więcej) objęta

jest zakresem obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia w odniesieniu do 20 % ilości energii elektrycznej zakupionej na własny użytek.

Projekt ustawy – Prawo energetyczne wprowadza również definicję pojęcia wartości produkcji, która jest tożsama z definicją produkcji sprzedanej przemysłu zawartą w pkt. 1.46, podpunkt 7 Programu Badań Statystycznych Statystyki Publicznej na 2012 rok¹. Przy obliczaniu wartości produkcji nie uwzględnia się zwolnień z części obowiązku nabywania i umarzania świadectw pochodzenia. Wartość produkcji ustalana jest w oparciu o księgi podatkowe prowadzone przez dany podmiot.

Ponadto projekt wprowadza wobec przedsiębiorstw korzystających z obniżenia kosztów funkcjonowania systemu wsparcia obowiązek sprawozdawczy wobec Prezesa URE.

Jeżeli chodzi o zgodność z przepisami Unii Europejskiej to warto podkreślić, że unijny prawodawca nie przewidział minimalnych wymogów w odniesieniu do obciążania poszczególnych uczestników rynku energii kosztami funkcjonowania systemów wsparcia wytwarzania energii elektrycznej w odnawialnych źródłach energii oraz w wysokosprawnej kogeneracji.

Celem wprowadzonych regulacji dotyczących nałożenia obowiązku obrotu paliwami gazowymi za pośrednictwem giełd towarowych jest wprowadzenie narzędzia o potwierdzonej skuteczności, gwarantującego transparentne zasady handlu gazem ziemnym i prowadzącego do zmiany struktury rynku gazu w kierunku rynku konkurencyjnego.

Art. 49b przewiduje obowiązek sprzedaży nie mniej niż 15% gazu ziemnego wprowadzonego do sieci przesyłowej na giełdach towarowych lub rynku regulowanym. Obowiązek ten prowadzić ma do utworzenia hurtowego rynku gazu ziemnego, gdzie podmioty sprowadzające gaz ziemny z zagranicy oraz wydobywające go ze złóż krajowych będą oferowały go wszystkim zainteresowanym podmiotom na niedyskryminacyjnych zasadach. Dzięki udostępnieniu gazu na giełdach towarowych odbiorcy będą mieli możliwość skorzystać z prawa do zmiany sprzedawcy, zagwarantowanego w art. 4j ust. 1 ustawy. Jednocześnie odbiorca, który nie będzie korzystał z prawa do zmiany sprzedawcy, będzie mógł być obsługiwany przez dotychczasowego dostawcę.

Z obowiązku publicznej sprzedaży gazu ziemnego został wyłączony gaz ziemny stanowiący zapasy obowiązkowe lub przesyłany tranzytem przez Polskę lub wydobywany na terytorium Polski i sprzedawany za granicę, a także wykorzystywany do realizacji zadań

---

¹ Jest to załącznik do Rozporządzenia Rady Ministrów z 22 lipca 2011 r. (Dz.U. nr 173 poz. 1030).

operatorów systemu gazowego. Ponadto biorąc pod uwagę potrzebę promowania zmian struktury rynku gazu, z przedmiotowego obowiązku zostały zwolnione podmioty, które sprowadzają gaz ziemny do Polski w niewielkiej skali, tj. posiadają prawo do przepustowości w punktach wymienionych w ust. 2 projektowanego przepisu w wielkości mniejszej niż 10% sumy przepustowości wszystkich tych punktów.

Wdrożenie zasad konkurencyjnego rynku gazu ziemnego wymaga ponadto transparentnej i dostępnej powszechnie informacji o cenach gazu ziemnego. Z uwagi na fakt, iż większość gazu ziemnego zużywanego na krajowym rynku jest importowana, cena na rynku krajowym będzie silnie uzależniona od cen w imporcie. Dlatego, aby przeciwdziałać spekulacjom uzasadnione jest, aby rynek miał dostęp do informacji na temat średnich cen gazu z importu. Ponieważ ceny gazu z kierunku wschodniego kształtowane są na innych zasadach i poziomach niż ceny gazu sprowadzanego z UE, zatem uzasadnione jest aby ceny te były obliczone i publikowane odrębnie.

Zmiany do ustawy o giełdach towarowych mają na celu umożliwienie wszystkim przedsiębiorstwom energetycznym, w szczególności prowadzącym działalność w zakresie obrotu paliwami gazowymi, uzyskanie statusu członka giełdy towarowej i zawieranie transakcji na giełdzie na własny rachunek. W obecnym stanie prawnym przedsiębiorstwa gazownicze mogą zawierać transakcje na giełdzie towarowej za pośrednictwem domów maklerskich. Brak jednak uzasadnienia merytorycznego, aby wykluczać możliwość udziału w obrocie giełdowym przedsiębiorstwom gazowniczym, podczas gdy na rynku energii elektrycznej prowadzonym przez giełdę towarową przedsiębiorstwa elektroenergetyczne mogą zawierać takie transakcje bezpośrednio. Zmiana spowoduje zniesienie tej nieuzasadnionej bariery, przyspieszenie rozwoju rynku giełdowego oraz zmniejszenie potencjalnych kosztów pośrednictwa w zawieraniu transakcji giełdowych.

Na potrzeby implementacji dyrektywy 2009/28/WE w art. 3 projektu ustawy wprowadza się nowe pojęcia ustawowe, są to: mikroinstalacji, gwarancja pochodzenia, końcowe zużycie energii brutto oraz transfer statystyczny.

Projekt ustawy wprowadza znaczne ułatwienia w zakresie przyłączania mikroinstalacji odnawialnych źródeł energii do sieci. Mikroinstalacje zostały m.in. zwolnione z obowiązku wnoszenia opłaty za przyłączenie do sieci, co oczywiście pociąga za sobą zwolnienie z obowiązku wnoszenia zaliczki na poczet opłaty za przyłączenie do sieci. Ze względu na brak wpływu przyłączenia mikroinstalacji na gospodarkę przestrzenną gminy, podmiot

składający wniosek o przyłączenie mikroinstalacji do sieci został również zwolniony z obowiązku dołączania do wniosku dokumentów potwierdzających dopuszczalność lokalizacji danego źródła na terenie objętym planowaną inwestycją.

Dodaje się przepisy dotyczące gwarancji pochodzenia, w tym prowadzenia ich rejestru oraz umarzania przez Prezesa URE. System gwarancji pochodzenia będzie stanowił informację dla odbiorcy końcowego jaka ilość energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii jest do niego dostarczana.

W art. 20a – 20f projektu ustawy ustanowiono obowiązek opracowania krajowego planu działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych, który wskazuje krajowe cele w zakresie udziału energii ze źródeł odnawialnych zużywanej w sektorze transportowym, sektorze energii elektrycznej, sektorze ogrzewania i chłodzenia w 2020 r., uwzględniając wpływ innych środków polityki efektywności energetycznej na końcowe zużycie energii oraz odpowiednie środki, które należy podjąć dla osiągnięcia krajowych celów ogólnych, w tym współpracę między organami władzy lokalnej, regionalnej i krajowej, zaplanowane transfery statystyczne lub wspólne projekty, krajowe strategie ukierunkowane na rozwój istniejących zasobów biomasy i zmobilizowanie nowych zasobów biomasy do różnych zastosowań.

W ustawie przyjęto, iż w przypadku wydania przez Komisję Europejską zaleceń dotyczących krajowego planu działania, lub gdy udział energii z odnawialnych źródeł energii spadnie poniżej orientacyjnego kursu w bezpośrednio poprzedzającym okresie dwuletnim, minister właściwy do spraw gospodarki przekazuje Komisji Europejskiej zmieniony krajowy plan działania, określając przy tym odpowiednie i proporcjonalne środki zapewniające powrót do orientacyjnego kursu wyznaczonego w krajowym planie działania.

Organem odpowiedzialnym za przygotowanie krajowego planu działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych będzie minister do spraw gospodarki. Krajowy plan działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych został już przez ministra właściwego do spraw gospodarki przygotowany i przekazany Komisji Europejskiej.

Przyjęto również zasadę, iż w terminie do 31 grudnia 2011 r. minister właściwy do spraw gospodarki złożył do Komisji Europejskiej sprawozdanie dotyczące postępu w promowaniu i wykorzystaniu energii z odnawialnych źródeł energii. Sprawozdanie takie składał będzie minister właściwy do spraw gospodarki Komisji Europejskiej co dwa lata w terminie do dnia 31 grudnia.

Określono także obowiązki ministra właściwego do spraw gospodarki w zakresie monitorowania realizacji krajowego celu w zakresie udziału energii i paliw wytworzonych z odnawialnych źródeł energii.

Dodany rozdział 3b, określa warunki i tryb akredytowania szkoleń oraz certyfikatów instalatora mikroinstalacji lecz nie tworzy co do zasady nowego zawodu regulowanego, a stwarza jedynie możliwość uzyskania dodatkowych kwalifikacji przez osoby funkcjonujące na rynku zawodowym. W tym znaczeniu projekt wpisuje się w zamierzania deregulacyjne w zakresie profesji i zawodów.

Obowiązek stworzenia systemu certyfikacji lub równoważnych systemów kwalifikowania instalatorów małych kotłów i pieców na biomasę, systemów fotowoltaicznych i systemów ciepła słonecznego, płytkich systemów geotermalnych oraz pomp ciepła wynika z

przepisu art. 14 ust. 3 dyrektywy 2009/28/WE. Obecnie w polskim systemie prawnym nie występuje odrębna procedura certyfikowania instalatorów ww. urządzeń i systemów. Obowiązująca procedura potwierdzania kwalifikacji osób zajmujących się eksploatacją urządzeń, instalacji i sieci elektroenergetycznych wytwarzających, przetwarzających, przesyłających i zużywających energię elektryczną, ciepło i paliwa gazowe, jest określona w rozporządzeniu Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 28 kwietnia 2003 r. w sprawie szczegółowych zasad stwierdzania posiadania kwalifikacji przez osoby zajmujące się eksploatacją urządzeń, instalacji i sieci (Dz. U. Nr 89, poz. 828, z późn zm.). Pod pojęciem eksploatacji w rozporządzeniu rozumie się prace w zakresie obsługi, konserwacji, remontów, montażu i kontrolno-pomiarowym. Rodzaje urządzeń, instalacji i sieci, przy których eksploatacji jest wymagane posiadanie kwalifikacji, wymienione są w załączniku nr 1 do ww. rozporządzenia. Wykaz ten nie uwzględnia wszystkich urządzeń i instalacji, o których mowa w art. 14 ust. 3 dyrektywy 2009/28/WE. Ponadto, obowiązujący system kwalifikowania nie odpowiada kryteriom określonym w załączniku IV ww. dyrektywy.

W związku z powyższym konieczne jest wprowadzenie procedur zgodnych z dyrektywą 2009/28/WE.

System certyfikacji instalatorów należy powiązać z kompleksowym uregulowaniem kwestii dotyczących instalatorów mikroinstalacji.

Projekt regulacji zakłada, iż instalatorem mikroinstalacji, zwanym dalej „instalatorem”, będzie mogła być osoba, która posiada ważny certyfikat instalatora mikroinstalacji, odpowiednio w zakresie wykonywania mikroinstalacji.

Zgodnie z projektem ustawy do zadań instalatora należy w szczególności wykonywanie następujących mikroinstalacji:

- 1) fotowoltaicznych;
- 2) małych kotłów i pieców na biomasę;
- 3) kolektorów słonecznych;
- 4) pomp ciepła i płytkich systemów geotermalnych;

Certyfikat instalatora mikroinstalacji będzie wydawany, w drodze decyzji administracyjnej, przez Prezesa Urzędu Dozoru Technicznego, na okres 5 lat, licząc od dnia złożenia przez kandydata na instalatora mikroinstalacji egzaminu z wynikiem pozytywnym.

Prezes Urzędu Dozoru Technicznego będzie organem właściwym w zakresie certyfikowania instalatorów mikroinstalacji, a także właściwym w zakresie zawieszania, przywracania i cofania certyfikatu. Podyktowane to będzie dbałością o dobro chronione, jakim jest zdrowie i życie osób, którym certyfikowany instalator wykonywał instalowanie mikroinstalacji.

Opłaty za egzamin i za wydanie wtórnika certyfikatu wnoszone przez kandydatów na certyfikowanych instalatorów stanowić będą przychód Urzędu Dozoru Technicznego przeznaczony na pokrycie kosztów związanych z przeprowadzeniem egzaminu, w tym także za wynagrodzenia komisji egzaminacyjnej oraz wydawanie certyfikatów, ich przedłużanie i wydawanie ich wtórników tych certyfikatów, a także za prowadzenie rejestru certyfikowanych instalatorów mikroinstalacji.

Ustawa zakłada, iż certyfikat będzie wydawany, w drodze decyzji administracyjnej, na okres pięciu lat, a po tym okresie będzie zawieszany, aż do czasu odbycia szkoleń uzupełniających.

Dokumentacja dotycząca przebiegu egzaminu i wydanych certyfikatów, ich przedłużania oraz wydawania ich wtórników będzie przechowywana przez Prezesa Urzędu Dozoru Technicznego przez okres 10 lat.

Ustawa zakłada także prowadzenie rejestru instalatorów przez Prezesa Urzędu Dozoru Technicznego.

W ustawie określono również opłaty, które zobowiązany będzie ponieść instalator lub kandydat do nabycia kwalifikacji instalatora z tytułu ciążących m.in. na Prezesie UDT obowiązków. Opłaty będą skalkulowane na poziomie minimalnym, zapewniającym jednakże pokrycie kosztów funkcjonowania systemu certyfikacji instalatorów.

Zgodnie z przepisami ustawy do dnia 31 grudnia 2015 r. za równorzędne z uzyskaniem certyfikatu uznaje się ukończenie co najmniej dwusemestralnych studiów podyplomowych, o profilu pozwalającym na instalowanie mikroinstalacji.

Zakłada się, iż zaproponowany system certyfikacji instalatorów mikroinstalacji, który dodatkowo nie jest zbyt restrykcyjny, wpłynie dodatkowo na ochronę dóbr o charakterze nadrzędnym, a mianowicie zdrowia i życia tych, którzy zdecydują się na wytwarzanie energii w mikroinstalacji. Zakłada się, iż w głównej mierze będą to prosumenci.

W dodanym rozdziale 6a, zawarto regulacje dotyczące zasad współpracy międzynarodowej w zakresie wspólnych projektów inwestycyjnych oraz zasad współpracy międzynarodowej w zakresie odnawialnych źródeł energii. Ww. dyrektywa nakłada na państwa członkowskie obowiązek zapewnienia i stworzenia ram współpracy międzynarodowej pomiędzy państwami członkowskimi.

Mając powyższe na uwadze należy podkreślić, iż Rzeczpospolita Polska prowadzi ustalenia z innymi państwami członkowskimi UE, dotyczące przekazania lub przyjęcia określonej ilości energii ze źródeł odnawialnych w formie „transferu statystycznego”.

Minister właściwy do spraw gospodarki przekazywał będzie Komisji Europejskiej informacje o cenie oraz ilości energii stanowiącej przedmiot transferu statystycznego. Transfer statystyczny odbywać się będzie na podstawie umowy między Rzeczypospolitą Polską a innym państwem członkowskim Unii Europejskiej.

Rozdział ten reguluje także kwestie związane z realizacją wspólnych projektów dotyczących wytwarzania energii z odnawialnych źródeł energii.

Wspólne projekty mogą dotyczyć budowy nowych lub modernizacji istniejących instalacji, skutkujących zwiększeniem ilości energii elektrycznej, ciepła lub chłodu z odnawialnych źródeł energii, a ich realizacja oraz współfinansowanie odbywać się będzie na podstawie zawieranych umów.

Dyrektywa (2009/28/WE) stwarza także możliwość wprowadzenia do prawodawstwa krajowego regulacji dotyczących ustanowienia przez dwa lub więcej państw członkowskich UE wspólnych systemów wsparcia dla produkcji energii z OZE. Rekomendowane są również inne formy współpracy pomiędzy państwami członkowskimi UE m.in. poprzez: dokonywanie transferów statystycznych energii z OZE, opracowanie wspólnych projektów dotyczących wytwarzania energii z OZE, w tym wspólnych projektów dla energii z OZE z udziałem

państw trzecich, uznanie gwarancji pochodzenia wydanych w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej.

Rozwiązania proponowane w ustawie będą bezpośrednio dotyczyły:

- a) przedsiębiorstw energetycznych zajmujących się przesyłaniem i dystrybucją energii elektrycznej i paliw gazowych oraz operatorów systemów przesyłowych i dystrybucyjnych elektroenergetycznych i gazowych,
- b) przedsiębiorstw energetycznych wykonujących działalność w zakresie obrotu paliwami gazowymi,
- c) podmiotów ubiegających się o przyłączenie mikroinstalacji,
- d) Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki,
- e) podmiotów, których funkcjonowanie reguluje ustawa z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych oraz ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi,
- f) odbiorców końcowych zużywających nie mniej niż 400 GWh energii elektrycznej rocznie, dla którego udział kosztu energii elektrycznej w wartości produkcji jest nie mniejszy niż 15 %.

Poprzez zmianę ustawy o Inspekcji Handlowej projekt wdraża art. 3 ust. 13 dyrektywy 2009/72/WE nakładający na państwa członkowskie obowiązek ustanowienia sądów polubownych rozstrzygających spory z zakresu energetyki. Zmiana w ustawie o Inspekcji Handlowej polega na rozszerzeniu kognicji sądów polubownych o spory z zakresu energetyki.

Wprowadzenie przepisów projektu ustawy nie będą bezpośrednio oddziaływać na podmioty sektora publicznego.

Przewiduje się jednak, że projektowane przepisy spowodują konieczność zwiększenia zatrudnienia w poszczególnych jednostkach na szczeblu administracji publicznej, w szczególności z uwagi na rozszerzenie zakresu obowiązków, jakie przepisy dyrektywy nakładają na organy regulacji. Należy przy tym przyjąć, iż całe obciążenie 1 etatem w skali jednego roku to nie tylko koszt zatrudnienia, zatem przyjąć można, iż przewidywany koszt utrzymania 1 etatu w jednostkach, które będą musiały zwiększyć zatrudnienie, z racji na zwiększenie obowiązków, jak choćby m.in. w Urzędzie Regulacji Energetyki wynosi ok. 109 tys. zł. w skali jednego roku na jednego pracownika.

Powyższy koszt jednostkowy związany z tworzeniem nowego miejsca pracy jest jedynie kosztem szacunkowym. Ponadto w chwili obecnej nie sposób określić rzeczywistych potrzeb poszczególnych jednostek na szczeblu administracji publicznej, które w sposób jednoznaczny zaspokoilyby potrzeby kadrowe związane z implementacją do porządku prawnego przepisów m.in. dyrektywy 2009/28/WE.

Jednakże wydaje się, iż ww. szacunkowy koszt jest relewantnie niższy, niż konieczność pokrycia kar związanych z faktem nie wdrożenia ww. dyrektyw do polskiego porządku prawnego.

Projekt ustawy jest zgodny z prawodawstwem Unii Europejskiej. Jego celem jest przede wszystkim doprecyzowanie rozwiązań ustawy – Prawo energetyczne w zakresie zagadnień wynikających z dyrektywy 2009/72/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 2003/54/WE oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylająca dyrektywę 2003/55/WE (Dz. U. UE. L. z 2009 r. Nr 211, str. 94). Ustawa dokonuje również dostosowania polskich przepisów do unijnych rozporządzeń regulujących funkcjonowanie rynku energii elektrycznej oraz rozporządzenia Parlamenty Europejskiego i Rady (WE) nr 715/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie warunków dostępu do sieci przesyłowych gazu ziemnego i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1775/2005 .

Ze względu na to, że przepisy projektu ograniczono jedynie do zmian niezbędnych dla wdrożenia przepisów Unii Europejskiej oraz konieczność szybkiego uchwalenia ustawy z racji postawienia przez Komisję Europejską Rzeczypospolitej Polskiej zarzutów formalnych ustalono termin wejścia w życie ustawy po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Warszawa, 30 października 2012 r.

BAS-WAPEiM-2785/12

TRYB PILNY

Pani Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

**Opinia prawna w sprawie zgodności z prawem Unii Europejskiej
poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz o
zmianie niektórych innych ustaw (przedstawiciel wnioskodawców: poseł
Andrzej Czerwiński)**

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 r. – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (tekst jednolity: Monitor Polski z 2012 r. poz. 32) sporządza się następującą opinię:

1. Przedmiot projektu ustawy

Przedłożony projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz o zmianie niektórych innych ustaw, zwany dalej „projektem ustawy”, zawiera propozycje obszernej nowelizacji ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r., Nr 89, poz. 625, ze zmianami), zwanej dalej „ustawą – Prawo energetyczne”, a także propozycje zmian w ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2010 r., Nr 243, poz. 1623, ze zmianami), ustawie dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych (Dz. U. z 2010 r., Nr 48, poz. 284, ze zmianami), ustawie z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2009 r., Nr 151, poz. 1219, ze zmianami), ustawie z dnia 16 lutego 2007 r. o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym (Dz. U. Nr 52, poz. 343, ze zmianami).

Najważniejsze zmiany zawarte w projekcie ustawy dotyczą następujących zagadnień¹:

1) doprecyzowania warunków zwolnienia przedsiębiorstwa energetycznego ze świadczenia usług przesyłu i dystrybucji paliw gazowych i energii, magazynowania gazu ziemnego, transportowania gazu ziemnego siecią gazociągów kopalnianych oraz skraplania i regazyfikacji gazu ziemnego na zasadach równoprawnego traktowania; zwolnienie to przysługuje przedsiębiorstwom w odniesieniu do „nowej infrastruktury” lub starej, lecz zmodernizowanej; zwolnienie dotyczy również obowiązku przedkładania taryf (art. 1 pkt 3 projektu ustawy);

2) określenia obowiązków przedsiębiorstwa energetycznego w stosunku do konsumentów przez nakazanie dostarczania odbiorcom informacji o ich prawach, sposobie wnoszenia skarg i rozstrzygania sporów oraz przez określenie terminu rozwiązania umowy z przedsiębiorstwem energetycznym (art. 1 pkt 4 i 5 projektu ustawy);

3) zdefiniowania oraz określenia preferencyjnych warunków przyłączenia do sieci mikroinstalacji (art. 1 pkt 2 lit. b oraz 1 pkt 6 projektu ustawy);

4) zdefiniowania oraz określenia warunków finansowania przez odbiorców przemysłowych kosztów produkcji energii z odnawialnych źródeł (art. 1 pkt 2 lit. b oraz art. 1 pkt 8 projektu ustawy);

5) określenia zasad współpracy operatora systemu przesyłowego gazu ziemnego z innymi operatorami systemów (art. 1 pkt 9 projektu ustawy);

6) doprecyzowania zasady rozdziału działalności przesyłowej oraz dystrybucyjnej od pozostałej działalności przedsiębiorstw energetycznych oraz określenia systemu certyfikatów niezależności (art. 1 pkt 10-12 projektu ustawy);

7) określenia zasad wydawania gwarancji pochodzenia energii elektrycznej wytwarzanej z odnawialnego źródła energii obok systemu wydawania i obrotu świadectwami pochodzenia (art. 1 pkt 13 projektu ustawy);

8) dookreślenia zasad sporządzania planu rozwoju w zakresie zaspokojenia obecnego i przyszłego zapotrzebowania na paliwa gazowe lub energię (art. 1 pkt 15 projektu ustawy);

9) określenia ustalania krajowego planu działania w zakresie odnawialnych źródeł energii oraz monitorowania rynku energii elektrycznej, ciepła lub chłodu z odnawialnych źródeł energii, biogazu rolniczego, a także rynku biokomponentów, paliw ciekłych i biopaliw ciekłych stosowanych w transporcie (art. 1 pkt 14 projektu ustawy);

10) określenia warunków i tryby wydawania certyfikatów instalatorom mikroinstalacji i małych instalacji oraz akredytowania organizatorów szkoleń (art. 1 pkt 14 projektu ustawy);

---

¹ W redakcji artykułu pierwszego projektu ustawy nastąpiła pomyłka polegająca na braku ciągłości numeracji, po punkcie 15 następuje 14, kolejny zaś punkt oznaczony jest numerem 16.

11) określenia kadencyjności urzędów Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki oraz Wiceprezesa Urzędu Regulacji Energetyki (art. 1 pkt 16 projektu ustawy), a także dodania kompetencji Prezesowi URE w związku ze projektowanymi zmianami (art. 1 pkt 17 projektu ustawy);

12) określenia obowiązku sprzedaży paliw gazowych na giełdach towarowych (art. 1 pkt 18 projektu ustawy);

13) określenia zasad współpracy międzynarodowej w zakresie wspólnych projektów inwestycyjnych oraz współpracy międzynarodowej w zakresie odnawialnych źródeł energii (art. 1 pkt 19 projektu ustawy);

14) wprowadzenia sądownictwa polubownego w sprawach dotyczących energii przy Inspekcji Handlowej (art. 4 projektu ustawy).

2. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem ustawy

Prawo Unii Europejskiej reguluje zagadnienia objęte projektem ustawy. Cele polityki UE w dziedzinie energetyki określa art. 194 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, natomiast kwestie szczegółowe w tym obszarze zawierają następujące akty prawa UE:

1) dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz. Urz. UE L 140 z 5.06.2009 r., str. 16),

2) dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylająca dyrektywę 2003/54/WE (Dz. U. UE. L 211 z 14.08.2009 r., str. 55),

3) dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylająca dyrektywę 2003/55/WE (Dz. U. UE. L 211 z 14.08.2009 r., str. 94),

4) dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/89/WE z dnia 18 stycznia 2006 r. dotycząca działań na rzecz zagwarantowania bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej i inwestycji infrastrukturalnych (Dz. U. UE. L 33 z 4.02.2006 r., str. 22),

5) rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 714/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie warunków dostępu do sieci w odniesieniu do transgranicznej wymiany energii elektrycznej i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1228/2003 (Dz. U. UE. L 211 z 14.08.2009 r., str. 15),

6) rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 715/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie warunków dostępu do sieci przesyłowych gazu ziemnego i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1775/2005 (Dz. U. UE. L 211 z 14.08.2009 r., str. 36),

rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1099/2008 z dnia 22 października 2008 r. w sprawie statystyki energii (Dz. Urz. UE L 304 z 14.11.2008 r., str. 1).

3. Analiza przepisów projektu ustawy pod kątem ustalonego prawa Unii Europejskiej

Ze względu na obszerność oraz zróżnicowanie materii objętej projektem ustawy omówienie jego zgodności z prawem Unii Europejskiej zostanie przeprowadzone w odniesieniu do poszczególnych dyrektyw regulujących dany zakres regulacji prawnej. Ponadto w opinii przedstawione zostaną uwagi dotyczące realizacji postulatów dotyczących zgodności analogicznego projektu ustawy (projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz o zmianie niektórych innych ustaw), przedstawione w opinii prawnej z dnia 19 lipca 2012 r. (BAS-WAPEiM-1687/12).

3.1. Ocena zgodności projektu ustawy z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającą i w następstwie uchylającą dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE

Projekt ustawy przewiduje uzupełnienie słowniczka ustawowego (art. 3 ustawy Prawo energetyczne) o nowe pojęcia, którymi posługuje się lub których definicje zawiera dyrektywa 2009/28/WE. Chodzi mianowicie o pojęcia: „mikroinstalacja”, „mała instalacja”, „transfer statystyczny”, „końcowe zużycie energii brutto”.

Słowniczek dyrektywy 2009/28/WE zawarty w art. 2 zawiera definicję końcowego zużycia energii brutto. Definicja ta odpowiada prawidłowo treści projektu ustawy.

W przypadku pojęć „mikroinstalacja”, „mała instalacja” można mówić jedynie o niesprzeczności ich znaczeń nadanych w projekcie ustawy z dyrektywą 2009/28/WE. Dyrektywa nie zawiera bowiem definicji tych pojęć, lecz jedynie w art. 13 ust. 1 lit. f nakazuje państwom członkowskich ustanowienie uproszczonych i mniej kłopotliwych procedur autoryzacji, w tym procedury prostego powiadamiania, jeśli pozwalają na to obowiązujące ramy regulacyjne, dla mniejszych projektów oraz w stosownych przypadkach dla zdecentralizowanych urzędów wytwarzających energię ze źródeł odnawialnych. W celu realizacji tego postanowienia dyrektywy należy w porządku krajowym określić precyzyjnie, czym są „mniejsze projekty” oraz „zdecentralizowane urzędy wytwarzające energię ze źródeł odnawialnych” w celu przyznania im preferencyjnych warunków traktowania. Projektodawca czyni zadość temu postulatowi definiując „mikroinstalację” i „małą instalację”.

Kolejne słowniczkowe pojęcie, przewidziane w projekcie ustawy to „transfer statystyczny”. Dyrektywa nie zawiera definicji transferu

statystycznego, lecz przepis dotyczący jego stosowania (art. 6 dyrektywy 2009/28/WE). Treść tego przepisu wskazuje, że projektodawca prawidłowo dokonał zdefiniowania „transferu statystycznego”.

Słownik zawarty w dyrektywie zawiera definicję gwarancji pochodzenia. Projektodawca postanowił dokonać implementacji postanowień dyrektywy określających gwarancję pochodzenia w przepisach art. 11g-11l. Przepisy te są zgodne z art. 15 dyrektywy 2009/28/WE, natomiast definicja gwarancji pochodzenia zawarta w projektowanym art. 11g ust. 1 prawidłowo odpowiada treści definicji słowniczkowej zawartej w dyrektywie w art. 2 lit. j.

Rozdział 3a „Krajowy plan działania w zakresie odnawialnych źródeł energii oraz monitorowanie rynku energii elektrycznej, ciepła lub chłodu z odnawialnych źródeł energii, biogazu rolniczego, a także rynku biokomponentów, paliw ciekłych i biopaliw ciekłych stosowanych w transporcie” stanowi implementację art. 4 dyrektywy 2009/28/WE. Projektodawca w prawidłowy sposób dokonuje implementacji przepisów przez wskazanie organów właściwych ds. przygotowania planu oraz określenie formy prawnej planu (uchwała Rady Ministrów). Ponadto, projektodawca wskazuje zakres współpracy poszczególnych organów państwa przy tworzeniu planu, czyniąc zadość postanowieniom dyrektywy w tym zakresie. W projekcie nie przewidziano jednakże horyzontu czasowego planu, tak jak ma to miejsce w przypadku polityki energetycznej państwa. W projekcie wskazano jedynie „cele pośrednie, obejmujące dwuletnie okresy”. Nadal pozostaje zatem aktualna uwaga przedstawiona w opinii BAS z 19 lipca 2012 r.: „Dla jednoznacznego wdrożenia art. 4 dyrektywy 2009/28/WE, regulującego to zagadnienie, należałoby sprecyzować w art. 20a ust. 2 pkt 1, że krajowy cel ma dotyczyć 2020 r.”.

W projektowanym rozdziale 3b „Warunki i tryb wydawania certyfikatów instalatorom mikroinstalacji i małych instalacji oraz akredytowania organizatorów szkoleń” proponuje się dokonanie implementacji art. 14 ust. 3 dyrektywy 2009/28/WE, zgodnie z którym państwa członkowskie zobowiązane są zapewnić, aby do 31 grudnia 2012 r. instalatorzy małych kotłów i pieców na biomasę, systemów fotowoltaicznych i systemów ciepła słonecznego, płytkich systemów geotermalnych oraz pomp ciepła mieli dostęp do systemów certyfikacji lub równoważnych systemów kwalifikowania. Ponadto, w art. 14 ust. 3 *in fine* dyrektywy 2009/28/WE każde państwo członkowskie zobowiązane zostało do uznawania certyfikatów przyznanych przez inne państwa. Kryteria oraz zasady certyfikacji określa załącznik IV do dyrektywy 2009/28/WE.

Projektowane przepisy rozdziału 3b w art. 20g-20zc prawidłowo dokonują implementacji zarówno art. 14 ust. 3 jak i treści załącznika przez określenie warunków otrzymania certyfikatu, jego równoważności z certyfikatami innych państw, możliwości składania odwołań oraz warunków otrzymania akredytacji dla ośrodka szkoleniowego. Projektowany art. 20u

stanowi przepis upoważniający ministra właściwego do spraw gospodarki do wydania rozporządzenia określającego warunki akredytacji, zakres programowy szkoleń, formę i treść egzaminu, wzory wniosków o wydanie i przedłużenie certyfikatu oraz sposób prowadzenia rejestrów instalatorów oraz akredytowanych organizatorów szkoleń. Treść tego rozporządzenia będzie miała charakter wykonawczy w stosunku do załącznika IV dyrektywy 2009/28/WE. Wdrożenie dyrektywy w formie rozporządzenia jest możliwe, a nawet w przypadku szczegółowych rozwiązań wskazane. Tak też jest w tym przypadku.

W opinii BAS z 19 lipca 2012 r. wskazano na niezgodność projektowanego art. 20p ust. 3, w którym tymczasowo przewidziano równoważny sposób uzyskania certyfikatu w drodze ukończenia studiów podyplomowych. W opiniowanym projekcie przepis ten nie został powtórzony, czyniąc tym samym zadość postulatowi wyrażonemu w opinii.

Projektodawca przewidział, że w rozdziale 6a zostaną wdrożone przepisy art. 6-10 dyrektywy 2009/28/WE, dotyczące współpracy państw członkowskich między sobą oraz państw członkowskich z państwami nieczłonkowskimi w zakresie budowy i wykorzystania odnawialnych źródeł energii. Wspomniane przepisy dyrektywy 2009/28/WE przewidują możliwość skorzystania z dokonywania transferów statystycznych, uzależniając ich skuteczność od poinformowania o tym fakcie Komisji.

Dalej przewidziano w dyrektywie, że państwa członkowskie mogą współpracować w zakresie wspólnych projektów odnoszących się do wytwarzania energii elektrycznej, ciepła lub chłodu z odnawialnych źródeł energii wyprodukowanej przez dowolny wspólny projekt na ich terytorium, który oddano do eksploatacji po dniu 25 czerwca 2009 r. lub przez część zmodernizowaną po tej dacie. I w tym przypadku przewidziano obowiązek powiadomienia Komisji. Chodzi o powiadomienie o udziale lub ilości energii z OZE, wyprodukowanej w ramach wspólnego projektu (art. 7 ust. 2 dyrektywy 2009/28/WE), a następnie o „pismo powiadamiające” (art. 8 ust. 1 dyrektywy 2009/28/WE).

Podobnie uregulowano kwestię udziału państw członkowskich we wspólnym projekcie pomiędzy państwami członkowskimi a państwami trzecimi. I tym razem nałożono na państwa członkowskie obowiązek powiadomienia o udziale lub ilości energii z OZE, wyprodukowanej na terytorium państwa trzeciego (art. 9 ust. 4 i 5 dyrektywy 2009/28/WE), oraz obowiązek złożenia „pisma powiadamiającego” (art. 10 dyrektywy 2009/28/WE).

Z treści art. 6-10 wyraźnie wynika, że w dyrektywie przeważa się dużą wagę do powiadomień Komisji z racji obliczania udziału „energii zielonej” w całkowitym bilansie energetycznym UE i poszczególnych państw członkowskich.

Przepisy rozdziału 6a stanowią prawidłową implementację wskazanych przepisów dyrektywy, jednakże nadal należy podtrzymać stanowisko wyrażone

w opinii BAS z 19 lipca 2012 r., że powiadomienie Komisji określone w projektowanym art. 55f stanowi mało zrozumiałą kompilację obowiązków przewidzianych w art. 7 ust. 2 i 3 oraz art. 8 ust. 1 dyrektywy 2009/28/WE. Połączono bowiem w tym przepisie „powiadomienie” oraz „pismo powiadamiające”, które w dyrektywie wyraźnie rozdzielono. Przepis art. 55f może zatem zostać uznany za niezgodny z przepisami art. 7 ust. 2 i 3 oraz art. 8 ust. 1 dyrektywy 2009/28/WE.

Projektowane przepisy dotyczące przyłączania mikroinstalacji do sieci dystrybucyjnej przez odbiorców końcowych jedynie na podstawie zgłoszenia złożonego w przedsiębiorstwie energetycznym nie wynika wprost z dyrektywy 2009/28/WE. Z pewnością pozostaje jednak w jej duchu. Zgodnie bowiem z art. 13 ust. 1 lit. f państwa członkowskie zobowiązane są do ustanowienia uproszczonych i mniej kłopotliwych procedur prostego powiadamiania dla mniejszych projektów oraz w stosownych przypadkach dla zdecentralizowanych urządzeń wytwarzających energię ze źródeł odnawialnych. Projektowane przepisy dotyczące mikroinstalacji, ich przyłączania do sieci i opłat czynią zadość temu postanowieniu dyrektywy.

3.2. Ocena zgodności projektu ustawy z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylająca dyrektywę 2003/54/WE oraz dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylająca dyrektywę 2003/55/WE.

Opinię w sprawie zgodności projektu ustawy z prawem Unii Europejskiej należy w zakresie dotyczącym rynku wewnętrznego energii elektrycznej i gazu ziemnego rozpatrywać łącznie w odniesieniu do dwóch dyrektyw: dyrektywy 2009/72/WE oraz dyrektywy 2009/73/WE. Europejski prawodawca dokonuje rozróżnienia w regulacji rynków gazu oraz energii elektrycznej. Jednakże polska tradycja wdrażania dyrektyw w ramach tzw. pakietów liberalizacyjnych łączy regulacje, często zresztą równoległe i jednobrzmiące, w jednym akcie prawnym, jakim jest ustawa – Prawo energetyczne. Z tych też powodów poniżej znajdują się odniesienia do dyrektywy 2009/72/WE oraz dyrektywy 2009/73/WE.

Projektowana treść art. 4i dotyczy zwolnienia przedsiębiorstwa energetycznego ze świadczenia części usług oraz przedkładania taryf do zatwierdzenia w odniesieniu do tzw. nowej infrastruktury. Projektodawca przewiduje uściślenie zasad zwolnienia oraz współpracę z Agencją do spraw Współpracy Organów Regulacji Energetyki (ACER).

Podstawowa zmiana dotycząca nowej infrastruktury dotyczy konieczności określenia przy zwolnieniu, o którym mowa w art. 4i ustawy Prawo energetyczne sposobu zarządzania i alokacji zdolności tej infrastruktury

oraz oferowania jej zdolności na rynku wtórnym. Brak takich uregulowań stoi w sprzeczności z treścią art. 36 ust. 6 dyrektywy 2009/73/WE. Ich uwzględnienie w projekcie stanowi prawidłowe wdrożenie art. 36 ust. 6 dyrektywy 2009/73/WE.

W projektowanym art. 4j proponuje się dokonanie zmiany polegającej na określeniu terminu rozwiązania umowy sprzedaży energii lub gazu. Termin ten, zgodnie z projektem, wynosi 21 dni. Niestety w projekcie błędnie wskazano rozpoczęcie biegu terminu. Przewidziano bowiem w projekcie odwołanie do treści oświadczenia w art. 4j ust. 1, w którym to przepisie nie ma mowy o żadnym oświadczeniu. Termin 21 dni jest prawidłowy i odpowiada obowiązki przewidzianemu w art. 3 ust. 5 lit. a dyrektywy 2009/72/WE oraz w art. 3 ust. 6 lit. a dyrektywy 2009/73/WE. W obu tych przepisach określa się termin trzech tygodni dla zmiany dostawcy, nakazując by państwa członkowskie zapewniły, aby w przypadku gdy odbiorca chce zmienić dostawcę, przestrzegając przy tym warunków umowy, dany operator dokonywał zmiany w terminie trzech tygodni. Wdrożenie należy uznać za nieprawidłowe ze względu na niewłaściwe odwołanie do treści art. 4j ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne.

W projektowanym art. 5 ust. 6d i 6e przewiduje się obowiązki informacyjne w stosunku do odbiorców energii. Jednocześnie nakazuje się przekazanie odbiorcom energii zbioru praw konsumenta. Treść projektowanego przepisu stanowi prawidłowe wdrożenie art. 3 ust. 16 dyrektywy 2009/72/WE oraz art. 3 ust. 12 dyrektywy 2009/73/WE, w których jest mowa o przygotowaniu przez Komisję listy kontrolnej konsumenta energii zawierającej praktyczne informacje na temat praw konsumentów energii. Na państwa członkowskie natomiast nałożono obowiązek dostarczenia kopii tej listy. Projektowany przepis stanowi zatem wykonanie niniejszych postanowień dyrektyw.

Istotne znaczenie dla prawa energetycznego ma wdrożenie przepisów III pakietu liberalizującego w odniesieniu do rozdziału działalności dystrybucyjnej oraz przesyłowej od pozostałej działalności prowadzonej przez przedsiębiorstwa energetyczne. Projektowane przepisy art. 9d-9h¹ dokonują tego wdrożenia w odniesieniu do przepisów art. 9, 10, 21, 26 dyrektywy 2009/72/WE oraz art. 9, 10, 15, 21, 26 dyrektywy 2009/73/WE.

W przepisie art. 9d ust. 1a-1c określono warunki niezależności operatora systemu przesyłowego oraz operatora systemu połączonego. Przepisy te prawidłowo wdrażają art. 9 dyrektywy 2009/72/WE oraz art. 9 dyrektywy 2009/73/WE. Kolejny fragment projektowanych zmian w przepisie art. 9d dotyczy określenia niezależności operatora systemu dystrybucyjnego, czyniąc prawidłowo zadość art. 26 dyrektywy 2009/72/WE oraz art. 26 dyrektywy 2009/73/WE oraz dotyczy operatora systemu magazynowania, prawidłowo wdrażając art. 15 dyrektywy 2009/73/WE.

Prawidłowo również określono wyłączenie przewidziane w projektowanym art. 9d ust. 7 w odniesieniu do przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo obsługującego mniej niż 100.000 odbiorców – zgodnie z treścią art. 26 ust. 4 dyrektywy 2009/72/WE oraz art. 26 ust. 4 dyrektywy 2009/73/WE.

W art. 10 dyrektywy 2009/72/WE oraz w art. 10 dyrektywy 2009/73/WE określono przepisy dotyczące wyznaczania i certyfikacji operatorów systemów przesyłowych. Przepisy obu dyrektyw prawidłowo wdraża projekt w przepisie art. 9h¹.

W projektowanych przepisach art. 21 zawarto gwarancję niezależności przez określenie kadencyjności Prezesa URE oraz Wiceprezesa URE. Przepis ten stanowi realizację art. 35 ust. 5 lit. b dyrektywy 2009/72/WE oraz art. 39 ust. 5 lit. b dyrektywy 2009/73/WE. W przepisach dyrektyw wyraźnie stwierdzono, że członkowie zarządu organu regulacyjnego lub ścisłego kierownictwa organu regulacyjnego powinni być powoływani na ustaloną kadencję od pięciu do siedmiu lat. W opinii BAS z dnia 19 lipca 2012 r. podniesiono, że projektowane przywrócenie kadencyjności urzędu Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki powinno nastąpić z przyznaniem kadencyjności urzędowi Wiceprezesa Urzędu Regulacji Energetyki. Obecnie opiniowany projekt uczynił zadość postulatowi przedstawionemu w opinii BAS. W projektowanym art. 21 ust. 5c przewiduje wprowadzenie kadencyjności urzędu Wiceprezesa URE. Projektowana nowelizacja art. 21 jest więc zgodna z przywołanymi wyżej przepisami dyrektyw.

W projekcie ustawy przewidziano, że sąd polubowny przy Inspekcji Handlowej będzie rozpatrywał spory między odbiorcami energii i gazu ziemnego a przedsiębiorstwami energetycznymi. Projektowana nowelizacja ustawy o Inspekcji Handlowej ma charakter wykonawczy w stosunku do art. 3 ust. 9 dyrektywy 2009/72/WE oraz art. 3 ust. 9 dyrektywy 2009/72/WE i stanowi prawidłowe wdrożenie tych przepisów do polskiego porządku prawnego.

3.3. Ocena zgodności pozostałej części projektu ustawy z prawem Unii Europejskiej

W projektowanym przepisie art. 49b przewiduje się obowiązek giełdowy w stosunku do 30% gazu ziemnego wprowadzonego w danym roku do sieci przesyłowej. Wprowadzenie tego obowiązku nie wynika wprost z dyrektywy 2009/73/WE. Jednakże jego wprowadzenie ma służyć realizacji celów dyrektyw związanych z urzeczywistnieniem wspólnego wewnętrznego rynku gazu ziemnego. W Polsce obecnie stan rynku jest spetryfikowany. Działa na nim niemal wyłącznie jeden podmiot tak na rynku hurtowym, jak i detalicznym. Obowiązek giełdowy jest jednym ze sposobów na spowodowanie zaistnienia konkurencji na do tej pory homogenicznym rynku krajowym. W tym więc

zakresie projektowany art. 49b nie jest sprzeczny z postanowieniami dyrektywy 2009/73/WE.

4. Konkluzja

Projekt ustawy zawiera przepisy objęte prawem Unii Europejskiej.

Należy stwierdzić, że projekt ustawy zawiera – co do zasady – przepisy zgodne z prawem UE, a w pewnym zakresie przepisy niesprzeczne z tym prawem. Jego niezgodne z prawem UE można natomiast uznać poniższe propozycje przepisów zawartych w projekcie ustawy:

- 1) proponowany art. 20a ust. 2 pkt 1 ustawy – Prawo energetyczne nie dokonuje wdrożenia art. 4 dyrektywy 2009/28/WE przez brak określenia, że krajowy plan działania nie zawiera horyzontu czasowego, jakim jest rok 2020;
- 2) proponowany art. 55f ustawy – Prawo energetyczne jest niezgodny z art. 7 i 8 dyrektywy 2009/28/WE, ponieważ w nieściśły sposób określa obowiązki sprawozdawcze wobec Komisji Europejskiej;
- 3) proponowany art. 4j ust. 4 jest niezgodny z art. 3 ust. 5 lit. a dyrektywy 2009/72/WE oraz art. 3 ust. 6 lit. a dyrektywy 2009/73/WE, ponieważ następuje w nim odwołanie do oświadczenia z art. 4j ust. 1, podczas gdy w tym przepisie nie ma mowy o żadnym oświadczeniu. Określenie, o jakie oświadczenie chodzi jest istotne dla określenia początku terminu, o jakim mowa we wskazanych przepisach dyrektyw oraz proponowanym art. 4j ust. 4.

Dyrektor Biura Analiz Sejmowych

Zbigniew Wrona

Warszawa, 30 października 2012 r.

BAS-WAPEiM-2786/12

TRYB PILNY

Pani Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia prawna
w sprawie stwierdzenia, czy poselski projekt ustawy o zmianie ustawy –
Prawo energetyczne oraz o zmianie niektórych innych ustaw
(przedstawiciel wnioskodawców: poseł Andrzej Czerwiński) jest projektem
ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej w rozumieniu art. 95a
regulaminu Sejmu

Przedłożony projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz o zmianie niektórych innych ustaw, zwany dalej „projektem ustawy”, zawiera propozycje obszernej nowelizacji ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r., Nr 89, poz. 625, ze zmianami), zwanej dalej „ustawą – Prawo energetyczne”, a także propozycje zmian w ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2010 r., Nr 243, poz. 1623, ze zmianami), ustawie dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych (Dz. U. z 2010 r., Nr 48, poz. 284, ze zmianami), ustawie z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2009 r., Nr 151, poz. 1219, ze zmianami), ustawie z dnia 16 lutego 2007 r. o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym (Dz. U. Nr 52, poz. 343, ze zmianami).

Najważniejsze zmiany zawarte w projekcie ustawy dotyczą następujących zagadnień¹:

1) doprecyzowania warunków zwolnienia przedsiębiorstwa energetycznego ze świadczenia usług przesyłu i dystrybucji paliw gazowych i energii, magazynowania gazu ziemnego, transportowania gazu ziemnego siecią gazociągów kopalnianych oraz skraplania i regazyfikacji gazu ziemnego na zasadach równoprawnego traktowania; zwolnienie to przysługuje przedsiębiorstwom w odniesieniu do „nowej infrastruktury” lub starej, lecz zmodernizowanej; zwolnienie dotyczy również obowiązku przedkładania taryf (art. 1 pkt 3 projektu ustawy);

---

¹ W redakcji artykułu pierwszego projektu ustawy nastąpiła pomyłka polegająca na braku ciągłości numeracji, po punkcie 15 następuje 14, kolejny zaś punkt oznaczony jest numerem 16.

2) określenia obowiązków przedsiębiorstwa energetycznego w stosunku do konsumentów przez nakazanie dostarczania odbiorcom informacji o ich prawach, sposobie wnoszenia skarg i rozstrzygania sporów oraz przez określenie terminu rozwiązania umowy z przedsiębiorstwem energetycznym (art. 1 pkt 4 i 5 projektu ustawy);

3) zdefiniowania oraz określenia preferencyjnych warunków przyłączenia do sieci mikroinstalacji (art. 1 pkt 2 lit. b oraz 1 pkt 6 projektu ustawy);

4) zdefiniowania oraz określenia warunków finansowania przez odbiorców przemysłowych kosztów produkcji energii z odnawialnych źródeł (art. 1 pkt 2 lit. b oraz art. 1 pkt 8 projektu ustawy);

5) określenia zasad współpracy operatora systemu przesyłowego gazu ziemnego z innymi operatorami systemów (art. 1 pkt 9 projektu ustawy);

6) doprecyzowania zasady rozdziału działalności przesyłowej oraz dystrybucyjnej od pozostałej działalności przedsiębiorstw energetycznych oraz określenia systemu certyfikatów niezależności (art. 1 pkt 10-12 projektu ustawy);

7) określenia zasad wydawania gwarancji pochodzenia energii elektrycznej wytwarzanej z odnawialnego źródła energii obok systemu wydawania i obrotu świadectwami pochodzenia (art. 1 pkt 13 projektu ustawy);

8) dookreślenia zasad sporządzania planu rozwoju w zakresie zaspokojenia obecnego i przyszłego zapotrzebowania na paliwa gazowe lub energię (art. 1 pkt 15 projektu ustawy);

9) określenia ustalania krajowego planu działania w zakresie odnawialnych źródeł energii oraz monitorowania rynku energii elektrycznej, ciepła lub chłodu z odnawialnych źródeł energii, biogazu rolniczego, a także rynku biokomponentów, paliw ciekłych i biopaliw ciekłych stosowanych w transporcie (art. 1 pkt 14 projektu ustawy);

10) określenia warunków i tryby wydawania certyfikatów instalatorom mikroinstalacji i małych instalacji oraz akredytowania organizatorów szkoleń (art. 1 pkt 14 projektu ustawy);

11) określenia kadencyjności urzędów Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki oraz Wiceprezesa Urzędu Regulacji Energetyki (art. 1 pkt 16 projektu ustawy), a także dodania kompetencji Prezesowi URE w związku ze projektowanymi zmianami (art. 1 pkt 17 projektu ustawy);

12) określenia obowiązku sprzedaży paliw gazowych na giełdach towarowych (art. 1 pkt 18 projektu ustawy);

13) określenia zasad współpracy międzynarodowej w zakresie wspólnych projektów inwestycyjnych oraz współpracy międzynarodowej w zakresie odnawialnych źródeł energii (art. 1 pkt 19 projektu ustawy);

14) wprowadzenia sądownictwa polubownego w sprawach dotyczących energii przy Inspekcji Handlowej (art. 4 projektu ustawy).

Oceniając charakter prawny projektu w świetle art. 95a regulaminu Sejmu, należy przywołać przepisy:

1) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r., w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz. Urz. UE L 140 z 5.06.2009 r., str. 16), zwanej dalej „dyrektywą 2009/28/WE”;

2) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 2003/54/WE (Dz. Urz. UE L 211 z 14.08.2009 r., str. 55), zwanej dalej „dyrektywą 2009/72/WE”;

3) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylającej dyrektywę 2003/55/WE (Dz. Urz. UE L 211 z 14.08.2009, str. 94), zwanej dalej „dyrektywą 2009/73/WE”.

Przepisy wskazane w wyżej wymienionych aktach prawnych UE należy brać pod uwagę przy ocenie projektu ustawy pod kątem treści art. 95a regulaminu Sejmu.

Projekt ustawy przewiduje kilka rozwiązań mających charakter wykonawczy w stosunku do dyrektywy 2009/28/WE. Należy wskazać wykonawczy charakter projektowanego rozdziału 2a zatytułowanego „Gwarancje pochodzenia energii elektrycznej wytwarzanej z odnawialnego źródła energii”. System wydawania gwarancji wskazuje dyrektywa 2009/28/WE w art. 15. W art. 15 ust. 2 dyrektywy 2009/28/WE wskazano, że „państwa członkowskie zapewniają wydanie gwarancji pochodzenia na wniosek producenta energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii”. Rozdział 2a projektu ustawy ma więc charakter wykonawczy do postanowień dyrektywy określonych w art. 15.

W art. 4 dyrektywy 2009/28/WE państwa członkowskie zostały zobowiązane do przyjęcia krajowych planów działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych. Projektowany rozdział 3a „Krajowy plan działania w zakresie odnawialnych źródeł energii oraz monitorowanie rynku energii, ciepła lub chłodu z odnawialnych źródeł energii, biogazu rolniczego, a także rynku biokomponentów, paliw ciekłych i biopaliw ciekłych stosowanych w transporcie” ma więc charakter wykonawczy w stosunku do art. 4 dyrektywy 2009/28/WE.

Przepisy art. 6-11 dyrektywy 2009/28/WE określają zasady transferów statystycznych między państwami członkowskimi oraz określają zasady współpracy między nimi w zakresie wspólnych projektów infrastrukturalnych, systemów wsparcia oraz zasady współpracy z państwami trzecimi. Charakter wykonawczy w stosunku do tych postanowień dyrektywy 2009/28/WE mają projektowane przepisy rozdziału 6a „Zasady współpracy międzynarodowej w

zakresie wspólnych projektów inwestycyjnych oraz współpracy międzynarodowej w zakresie odnawialnych źródeł energii”.

Ponadto, w dyrektywie 2009/28/WE nałożono na państwa członkowskie obowiązek zapewnienia instalatorom małych kotłów i pieców na biomasę, systemów fotowoltaicznych i systemów ciepła słonecznego, płytkich systemów geotermalnych oraz pomp ciepła dostępu do systemów certyfikacji lub równoważnego systemów kwalifikowania (art. 14 ust. 3 dyrektywy 2009/28/WE). W stosunku do tego przepisu charakter wykonawczy mają postanowienia projektu ustawy przewidziane w rozdziale 3b „Warunki i tryb wydawania certyfikatów instalatorom mikroinstalacji i małych instalacji oraz akredytowania organizatorów szkoleń”.

Dyrektywa 2009/72/WE oraz dyrektywa 2009/73/WE stanowią przepisy określające zasady budowy wspólnego rynku energii elektrycznej oraz rynku gazu ziemnego. Duża część uregulowań w nich zawartych ma charakter równoległy, to znaczy stanowią one przepisy wielokrotnie tak samo brzmiące, raz to w odniesieniu do energii elektrycznej, raz gazu ziemnego. W tradycji implementacji tych dyrektyw (a jest to już trzeci „pakiet” regulujący rynki energii elektrycznej i gazu ziemnego) w polskim prawodawstwie przyjęło się przyjmować wspólne regulacje dla energii elektrycznej i gazu ziemnego. Poza pewnymi wyjątkami wynikającymi ze specyfiki przedmiotu regulacji, polski ustawodawca, inaczej niż europejski, stanowi wspólne przepisy i dla rynku gazu i dla rynku energii elektrycznej. Z tego też powodu liczne przepisy mają charakter wykonawczy równocześnie w stosunku do dwóch dyrektyw.

Projektowane doprecyzowanie zwolnienia „nowej infrastruktury” gazowej przewidziane w nowelizowanym art. 4i ma charakter wykonawczy w stosunku do postanowień dyrektywy 2009/73/WE (art. 36).

Określenie terminu zmiany sprzedawcy do 21 dni przewidziane w projekcie ustawy w art. 4j ust. 4 ma charakter wykonawczy w stosunku do art. 3 ust. 5 lit. a dyrektywy 2009/72/WE oraz art. 3 ust. 6 lit. a dyrektywy 2009/73/WE.

Nakaz przedstawienia konsumentom energii i gazu ziemnego zbioru praw konsumenta przewidziany w art. 5 ust. 6d-6e ma charakter wykonawczy w stosunku do art. 3 ust. 16 dyrektywy 2009/72/WE oraz art. 3 ust. 12 dyrektywy 2009/73/WE.

Szereg przepisów doprecyzowujących zasady rozdziału działalności operatora systemu przesyłowego, operatora systemu dystrybucyjnego oraz operatora systemu połączonego realizuje postanowienia obu dyrektyw zawartych przede wszystkim w art. 9 i 26 dyrektywy 2009/72/WE oraz art. 9 i art. 26 dyrektywy 2009/73/WE.

Powołanie inspektora zgodności przewidziane w projekcie ustawy w art. 9d ust. 5 ma charakter wykonawczy w stosunku do art. 21 dyrektywy 2009/72/WE oraz art. 21 dyrektywy 2009/73/WE.

Wyłączenie przedsiębiorstwa zintegrowanego niewielkich rozmiarów zajmującego się dystrybucją energii i gazu ziemnego w odniesieniu do obowiązków przewidzianych w dyrektywach, przewidziane w projekcie ustawy w art. 9d ust. 7, realizuje postanowienia art. 26 ust. 4 dyrektywy 2009/72/WE oraz art. 26 ust. 4 dyrektywy 2009/73/WE.

Przewidziane w art. 9h powierzenie pełnienia obowiązków operatora systemu przesyłowego lub operatora systemu połączonego, które doprecyzowuje projekt ustawy przez poszerzenie tego przepisu lub nadanie nowego brzmienia jego części, realizuje postanowienia art. 17 i n. oraz art. 24 dyrektywy 2009/72/WE oraz art. 9 i n. oraz art. 24 dyrektywy 2009/73/WE.

Obowiązek wydania certyfikatu niezależności operatorowi systemu przesyłowego oraz operatorowi systemu połączonego stanowi realizację postanowień art. 10 i 11 dyrektywy 2009/72/WE oraz art. 10 i 11 dyrektywy 2009/73/WE.

Zapewnienie niezależności przez określenie kadencyjności Prezesa URE oraz Wiceprezesa URE przewidziane w projekcie ustawy w art. 21 stanowi realizację art. 35 ust. 5 lit. b dyrektywy 2009/72/WE oraz art. 39 ust. 5 lit. b dyrektywy 2009/73/WE.

W projekcie ustawy przewidziano, że sąd polubowny przy Inspekcji Handlowej będzie rozpatrywał spory między odbiorcami energii i gazu ziemnego a przedsiębiorstwami energetycznymi. Projektowana nowelizacja ustawy o Inspekcji Handlowej ma charakter wykonawczy w stosunku do art. 3 ust. 9 dyrektywy 2009/72/WE oraz art. 3 ust. 9 dyrektywy 2009/72/WE.

Biorąc powyższe pod uwagę należy stwierdzić, że projekt ustawy zawiera przepisy mające na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

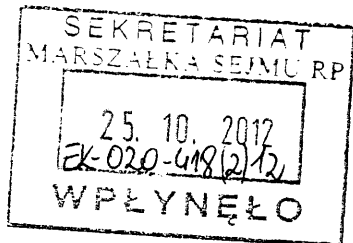
Projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz o zmianie niektórych innych ustaw jest projektem ustawy wykonującej prawo UE w rozumieniu art. 95a ust. 3 regulaminu Sejmu.

Dyrektor Biura Analiz Sejmowych

Zbigniew Wrona

Andrzej Czerwiński
Poseł na Sejm RP

Warszawa, dnia 24 października 2012 r.

**Szanowna Pani
Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej**

Szanowna Pani Marszałek,

Wyrażam poparcie dla projektu ustawy **o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz o zmianie niektórych innych ustaw**, złożonego w dniu 19 października 2012 r.

Z poważaniem

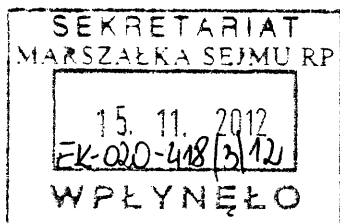

Andrzej Czerwiński

Warszawa, dnia 15 listopada 2012 r.

Posel na Sejm RP

Reprezentant wnioskodawców
projektu ustawy o zmianie ustawy –
Prawo energetyczne oraz o zmianie
niektórych innych ustaw

Szanowna Pani

Ewa Kopacz

Marszałek Sejmu RP

Szanowne Pani Marszałek,

W nawiązaniu do pisma z dnia 9 listopada 2012 r. (nr GMS-WP-03-258/12) oraz załączonych do niego opinii Biura Legislacyjnego Kancelarii Sejmu RP oraz Biura Analiz Sejmowych Kancelarii Sejmu RP, dotyczących poselskiego *projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz zmianie niektórych innych ustaw*, pragnę przedstawić dodatkowe informacje uzupełniające uzasadnienie złożonego projektu.

- I. W odniesieniu do skutków finansowych dla budżetu, pragnę zauważyć, iż w uzasadnieniu do projektu wskazano, że przepisy spowodują konieczność zwiększenia zatrudnienia w poszczególnych jednostkach na szczeblu administracji publicznej, w szczególności z uwagi na rozszerzenie zakresu obowiązków, jakie przepisy dyrektywy nakładają na organy regulacji. Przyjęto, że całe obciążenie jednym etatem w skali jednego roku to nie tylko koszt zatrudnienia, zatem przyjąć można, iż przewidywany koszt utrzymania 1 etatu w jednostkach, które będą musiały zwiększyć zatrudnienie, z racji na zwiększenie obowiązków, jak choćby m.in. w Urzędzie Regulacji Energetyki wynosi ok. 109 tys. zł. w skali jednego roku na jednego pracownika. Proponuje się zatem usunięcie z uzasadnienia projektu zwrotu „Wprowadzenie przepisów projektu ustawy nie będą bezpośrednio oddziaływać na podmioty sektora publicznego.”.
- II. W odniesieniu do zarzutu braku wskazania skutków finansowych na sektor przedsiębiorstw, przekazuje poniższe informację. Projekt ustawy nakłada na

przedsiębiorstwa: obowiązek przygotowywania planów rozwoju sieci przesyłowej, obowiązek sprawozdawczy oraz obowiązek tzw. giełdowy.

W odniesieniu do pierwszego – obowiązek przygotowywania planów rozwoju sieci przesyłowej, pragnę wskazać, że obowiązek ten jest nałożony przepisami obecnie obowiązującej ustawy – Prawo energetyczne. Zmieniono jedynie okres na jaki ten plan rozwoju jest przygotowywany oraz częstotliwość aktualizacji co ma przynieść również wymierne korzyści przedsiębiorstwu. Ponadto, zakres planów rozwoju sieci przesyłowej pozostaje bez zmian. Należy również wskazać, że powyższa zmiana dotyczy tylko jednego przedsiębiorstwa – operatora systemu przesyłowego (monopolisty). Co więcej, przedsiębiorstwo to będzie koszty tego planu miało pokrywane w taryfie, co nie wygeneruje kosztów po stronie samego przedsiębiorstwa.

W odniesieniu do drugiego obowiązku – sprawozdawczego – należy zauważyć, iż będzie on dotyczył przedsiębiorstw energochłonnych korzystających z systemu wsparcia. Jest to pewnym warunkiem uczestnictwa w systemie jako beneficjenta, gdzie korzyści są niewspółmierne do ponoszonych nieznaczących obowiązków sprawozdawczych. Ponadto, przedsiębiorstwa są na podstawie innych przepisów zobowiązane do prowadzenia rachunkowości oddzielnych dla każdego rodzaju prowadzonej działalności gospodarczej, stąd przedsiębiorstwo takie nie będzie musiało „wytwarzać” nowych informacji lecz przekazywać te które posiada. Stąd obowiązek przekazania pewnych informacji organowi regulacyjnemu będzie miał charakter czysto techniczny.

W odniesieniu do tzw. obowiązku giełdowego obrotu paliwami gazowymi, koszty podmiotu zobowiązanego do sprzedaży paliwa gazowego za pośrednictwem giełdy towarowej obejmą koszty uczestnictwa w giełdzie towarowej, w tym koszty zatrudnienia maklera giełd towarowych do obsługi giełdy towarowej lub koszty korzystania z domu maklerskiego lub towarowego domu maklerskiego, a także koszty transakcyjne za świadczenie usług giełdowych i za rozliczanie uczestników giełdy. Wysokość kosztów uzależniona będzie od wielkości obrotów na rynku. Ustawa wprowadza możliwość uczestnictwa w giełdzie bez pośrednictwa

domów towarowych, co umożliwi znaczną redukcję kosztów. Powyżej wskazane koszty nie przekroczą kosztów, związanych z obrotem za pośrednictwem giełd towarowych, ponoszonych obecnie przez przedsiębiorstwa energetyczne. Stawka za analogiczne usługi związane z obrotem energią elektryczną na giełdzie towarowej wynosi obecnie ok. 0,80 PLN za 1 MWh. Dokonywanie transakcji poprzez giełdę towarową umożliwi transparentność kształtowania cen surowca, zapewni bezpieczeństwo obrotu, co jest kluczowe w przypadku obrotu surowcami energetycznymi, zapewni płynność rynku oraz umożliwi wykreowanie konkurencyjnego rynku gazu ziemnego, mającego umożliwić zwolnienie przez Prezesa URE z obowiązku przedstawiania taryf do zatwierdzenia.

III. W załączeniu przekazuje założenia do aktów wykonawczych, przewidywanych do wydania na podstawie:

- a) art. 9 ust. 3 i 4 – załącznik 1
- b) art. 20e – załącznik 2
- c) art. 20u – załącznik 3

Załącznik 1

Założenia do projektu rozporządzenia Ministra Gospodarki w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu elektroenergetycznego (art. 9 ust. 3 i 4)

W konsekwencji nowelizacji art. 9 ust. 3 i 4 ustawy – Prawo energetyczne, zawierającego upoważnienie ustawowe do wydania rozporządzenia, konieczne jest wydanie nowego aktu wykonawczego, jako, że wskutek tej zmiany dotychczas obowiązujące rozporządzenie utraci moc.

W wyniku powyższego, przewiduje się wydanie nowego rozporządzenia ministra właściwego do spraw gospodarki w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu elektroenergetycznego. W założeniu projektodawcy rozporządzenie to ma określić kwestie związane z przyłączaniem do sieci (kryteria podziału na grupy podmiotów ubiegających się o przyłączenie do sieci, warunki przyłączenia do sieci, w tym wymagania techniczne w zakresie przyłączania do sieci urządzeń wytwórczych, sieci dystrybucyjnych, urządzeń odbiorców końcowych, połączeń międzysystemowych oraz linii bezpośrednich);

kwestie związane z obrotem energią elektryczną (w tym sposób prowadzenia tego obrotu oraz procedurę zmiany sprzedawcy); warunki świadczenia usług przesyłania, dystrybucji energii elektrycznej, prowadzenia ruchu sieciowego, eksploatacji sieci oraz korzystania z systemu elektroenergetycznego i połączeń międzysystemowych; zakres, warunki i sposób bilansowania systemu elektroenergetycznego oraz prowadzenia z użytkownikami tego systemu rozliczeń wynikających z niezbilansowania energii elektrycznej dostarczonej i pobranej z systemu; zakres, warunki i sposób zarządzania ograniczeniami systemowymi; sposób koordynacji planowania rozwoju systemu elektroenergetycznego; warunki współpracy pomiędzy operatorami systemów elektroenergetycznych (w tym z innymi przedsiębiorstwami energetycznymi, w zakresie prowadzenia ruchu sieciowego, zarządzania przepływami i dysponowania mocą jednostek wytwórczych oraz postępowania w sytuacjach awaryjnych); zakres i sposób przekazywania informacji między przedsiębiorstwami energetycznymi oraz między przedsiębiorstwami energetycznymi a odbiorcami; zakres i sposób przekazywania odbiorcom przez sprzedawcę informacji o strukturze paliw zużywanych do wytwarzania energii elektrycznej sprzedanej przez sprzedawcę w poprzednim roku; sposób informowania odbiorców przez sprzedawcę o miejscu, w którym są dostępne informacje o wpływie wytwarzania energii elektrycznej sprzedanej przez sprzedawcę w poprzednim roku na środowisko, co najmniej w zakresie emisji dwutlenku węgla i radioaktywnych odpadów; parametry jakościowe energii elektrycznej i standardy jakościowe obsługi odbiorców; sposób załatwiania reklamacji; zakres i sposób udostępniania informacji użytkownikom sieci, odbiorcom, operatorom.

Załącznik 2

Założenia do projektu rozporządzenia Ministra Gospodarki w sprawie obliczania ilości końcowego zużycia energii brutto (art. 20e).

Poselski projekt ustawy przewiduje wydanie nowego aktu wykonawczego na podstawie projektowanego art. 20e w ustawie – Prawo energetyczne.

Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, sposób obliczania:

- 1) ilości końcowego zużycia energii brutto wytworzonej w odnawialnych źródłach energii, uwzględniając ilość energii elektrycznej, ciepła lub chłodu zużytej w energetyce, oraz ilość biokomponentów, biopaliw ciekłych oraz paliw, zużytych w transporcie,

- 2) znormalizowanej ilości energii elektrycznej wytworzonej w elektrowniach wodnych lub w farmach wiatrowych,
- 3) rzeczywistej ilości ciepła wytworzonego z energii aerotermalnej, geotermalnej lub hydrotermalnej przez pompy ciepła

Udział zużycia energii brutto wytworzonej w odnawialnych źródłach energii, z uwzględnieniem ilości energii elektrycznej, ciepła lub chłodu zużytej w energetyce, oraz ilości biokomponentów, biopaliw ciekłych oraz paliw, zużytych w transporcie obliczany będzie w ujęciu rocznym, jako ilość końcowego zużycia energii brutto z odnawialnych źródeł energii podzieloną przez ilość końcowego zużycia energii brutto ze wszystkich źródeł energii. Ilość ta wyrażana będzie w ujęciu procentowym.

Zakłada się, iż końcowe zużycie energii brutto z odnawialnych źródeł energii stanowić będzie sumę:

- 1) końcowego zużycia energii elektrycznej brutto z odnawialnych źródeł energii;
- 2) końcowego zużycia ciepła lub chłodu brutto z odnawialnych źródeł energii zużytych w energetyce oraz
- 3) ilości biokomponentów, biopaliw ciekłych oraz paliw, zużytych w transporcie.

Ilość końcowego zużycia energii brutto z odnawialnych źródeł energii podlegała będzie klasyfikacji wyłącznie jeden raz w ujęciu rocznym, a dodatkowo wyrażana będzie w milionach ton oleju ekwiwalentnego (Mtoe).

Znamienne jest, iż końcowe zużycie energii elektrycznej brutto stanowić będzie ilość energii elektrycznej wytworzonej z odnawialnych źródeł energii, z wyłączeniem energii elektrycznej wytworzonej w elektrowniach wodnych szczytowych, chyba że do wpompowania wody pod górę była zużyta energia elektryczna wytworzona z odnawialnych źródeł energii.

Założeniem jest także, aby do końcowego zużycia energii elektrycznej brutto, zaliczać dane dotyczące ekwiwalentnej ilości energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach energii, obliczonej w sposób określony w przepisach wydanych na podstawie aktu wykonawczego wydane na podstawie art. 9a ust. 11 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (...) tj. rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 24 sierpnia 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu obowiązku potwierdzania danych dotyczących wytwarzanego biogazu rolniczego wprowadzonego do sieci dystrybucyjnej gazowej (Dz. U. Nr 187, poz. 1117) co jest istotne w przypadku podmiotów wytwarzających biogaz rolniczy, wprowadzany do sieci dystrybucyjnej.

Dodatkowo do końcowego zużycia energii elektrycznej brutto, zaliczać się będzie także ilość energii elektrycznej wytworzonej w elektrowniach wodnych oraz w elektrowniach wiatrowych, która będzie obliczana na podstawie wzoru, określającego ilość wytworzonej energii elektrycznej (znormalizowana ilość energii elektrycznej).

Ilość energii elektrycznej wytworzonej w elektrowniach wodnych obliczana będzie według wzoru:

$$Q_{N(norm)} = C_N * \left[\sum_{i=N-14}^N \frac{Q_i}{C_i} \right] / 15$$

gdzie poszczególne symbole oznaczają:

- N - rok odniesienia;
- Q_{N(norm)} - znormalizowaną energię elektryczną pochodzącą z elektrowni wodnych w roku N, dla celów obliczeniowych;
- C_N - całkowitą zainstalowaną moc, bez uwzględnienia mocy elektrowni szczytowych z członem pompowym, wszystkich elektrowni wodnych w roku N, mierzoną w MW.
- Q_i - ilość energii elektrycznej faktycznie wyprodukowanej w danym roku przez elektrownie wodne, z wyłączeniem wytwarzania energii elektrycznej w elektrowniach szczytowych z członem pompowym wykorzystujących wodę, która została wcześniej wpompowana pod górę, mierzona w GWh;
- C_i - całkowitą zainstalowaną moc, bez uwzględnienia mocy elektrowni szczytowych z członem pompowym, wszystkich elektrowni wodnych na koniec roku, mierzoną w MW.

Ilość energii elektrycznej wytworzonej w elektrowniach wiatrowych obliczana będzie według wzoru:

$$Q_{N(norm)} = \frac{C_N + C_{N-1}}{2} * \frac{\sum_{i=N-n}^N Q_i}{\sum_{j=N-n}^N \left(\frac{C_j + C_{j-1}}{2} \right)}$$

gdzie poszczególne symbole oznaczają:

- N - rok odniesienia;
- Q_{N(norm)} - znormalizowaną energię elektryczną pochodzącą z elektrowni wiatrowych w roku N, dla celów obliczeniowych;
- C_N - całkowitą zainstalowaną moc pochodzącą z elektrowni wiatrowych w roku N mierzoną w MW.
- Q_i - ilość energii elektrycznej faktycznie wyprodukowanej w danym roku przez elektrownie wiatrowe, mierzona w GWh;
- C_j - całkowitą zainstalowaną moc elektrowni wiatrowych na koniec roku j, mierzoną w MW;
- n - liczbę 4 lub liczbę lat poprzedzających rok N, dla których Prezes GUS dysponuje danymi dotyczącymi mocy i wielkości produkcji, w zależności od tego, która liczba jest niższa.

Do końcowego zużycia ciepła lub chłodu brutto, zaliczać się będzie ilość ciepła lub chłodu z odnawialnych źródeł energii wytworzone na potrzeby systemów lokalnego ogrzewania lub chłodzenia, powiększone o zużycie ciepła lub chłodu z innych źródeł odnawialnych przez

sektor przemysłu, gospodarstwa domowe, sektory usług, rolnictwa, leśnictwa i rybołówstwa w celu ogrzewania i chłodzenia oraz wytworzone w procesach technologicznych. Ilość ciepła lub chłodu brutto obliczane będą na podstawie wzoru, określającego ilość zużycia ciepła lub chłodu brutto.

Ilość energii aerothermalnej, geothermalnej i hydrothermalnej wychwyconej przez pompy ciepłe uznawanej za energię z odnawialnych źródeł energii, ERES obliczana będzie według wzoru:

$$ERES = Q_{usable} * (1 - 1/SPF)$$

gdzie poszczególne symbole oznaczają:

- Q_{usable} - szacunkowe całkowite użyteczne ciepło pochodzące z pomp ciepłych, dla których SPF > 1.15 * 1/η;
- SPF - szacunkowy przeciętny czynnik wydajności sezonowej dla pomp ciepłych;
- η - stosunek pomiędzy całkowitą produkcją energii elektrycznej brutto i pierwotnym zużyciem energii dla produkcji elektryczności, obliczany jako średnia Unii Europejskiej oparta na danych publikowanych przez Urząd Statystyczny Unii Europejskiej (Eurostat).

Należy wyjaśnić, że w odniesieniu do pomp ciepła promowane powinny być pompy ciepła spełniające minimalne wymagania dotyczące oznakowania ekologicznego ustanowione w decyzji Komisji 2007/742/WE z dnia 9 listopada 2007 r. określającej kryteria ekologiczne dotyczące przyznawania wspólnotowego oznakowania ekologicznego pompom ciepła zasilanym elektrycznie, gazowo lub absorpcyjnym pompom ciepła

Znamiennym jest, iż w końcowym zużyciu ciepła lub chłodu brutto, nie będzie uwzględniane ciepło lub chłód, wytworzone przez systemy energii biernej, w ramach których niższe zużycie ciepła lub chłodu zyskuje się w sposób bierny dzięki konstrukcji budynku bądź poprzez przekazanie ciepła lub chłodu ze źródeł nieodnawialnych.

Ponadto do końcowego zużycia ciepła, będzie zaliczane ciepło przekazane przez pompy ciepła wykorzystujące energię aerothermalną, geothermalną lub hydrothermalną, która również obliczana będzie za pomocą wzoru (rzeczywista ilość ciepła).

Zaliczana do końcowego zużycie energii z odnawialnych źródeł energii będzie również ilość biokomponentów, biopaliw ciekłych oraz paliw, zużytych w transporcie, która również obliczana będzie za pomocą wzoru.

Końcowe zużycie energii brutto w przypadku biomasy, oraz biokomponentów, biopaliw ciekłych oraz paliw, obliczane będzie z uwzględnieniem rzeczywistych wartości opałowych biomasy oraz biokomponentów, biopaliw ciekłych i paliw.

Przy obliczaniu udziału energii z odnawialnych źródeł energii zastosowanie mieć będą definicje i metodologia zawarte w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr

1099/2008 z dnia 22 października 2008 r. w sprawie statystyki energii (Dz. U. L 304 z 14.11.2008 r.).

Dodatkowo zakłada się, iż ilość energii, która pozyskana będzie w wyniku transferu statystycznego, a także wytworzona w ramach wspólnych projektów energetycznych, uwzględniana będzie również w końcowym zużyciu energii brutto z odnawialnych źródeł energii.

Minister właściwy do spraw gospodarki opracowując wzory w zakresie dotyczącym obliczania końcowego zużycia energii brutto, będzie zobowiązany brać pod uwagę rodzaj działalności gospodarczej, możliwości techniczne i organizacyjne w zakresie wytwarzania energii z odnawialnych źródeł energii.

Załącznik 3

Założenia do projektu rozporządzenia Ministra Gospodarki w sprawie akredytacji organizatorów szkoleń oraz certyfikacji instalatorów mikroinstalacji i małych instalacji (art. 20u).

Rozporządzenie określa:

- 1) warunki i sposób udzielania akredytacji organizatorowi szkoleń oraz sposób jej okresowej weryfikacji i cofnięcia akredytacji, wzór wniosku o udzielenie akredytacji, wzór zgłoszenia organizatora szkoleń akredytowanego w innym państwie, stanowiącego podstawę wpisu do rejestru akredytowanych organizatorów szkoleń, oraz wzór zaświadczenia potwierdzającego ukończenie szkolenia;
- 2) zakres programowy szkoleń podstawowych i przypominających, części teoretycznej i praktycznej, obejmujący minimalny zakres wiedzy i umiejętności odpowiednio dla danego rodzaju instalacji;
- 3) wymagania kwalifikacyjne dla powołania na członka Komisji Egzaminacyjnej w szczególności wykształcenie, zasady doskonalenia zawodowego w czasie trwania powołania oraz sposób ich dokumentowania, tryb powoływania, okresowej weryfikacji i odwoływania członków Komisji, sposób działania Komisji oraz zasady wynagradzania jej członków;
- 4) sposób opracowywania, weryfikacji i przechowywania katalogu pytań egzaminacyjnych;
- 5) warunki, formę i tryb przeprowadzania egzaminu oraz kryteria jego łącznej oceny;

- 6) sposób wnoszenia opłat,
- 7) wzory wniosków o wydanie certyfikatu oraz o przedłużenie ważności certyfikatu, wzór graficzny certyfikatu i jego wtórnika oraz wzór zgłoszenia instalatora certyfikowanego w innym państwie, stanowiącego podstawę wpisu do rejestru certyfikowanych instalatorów,
- 8) sposób prowadzenia rejestrów certyfikowanych instalatorów i akredytowanych organizatorów szkoleń oraz warunki i sposób przechowywania dokumentacji dotyczącej udzielonej akredytacji i wydania certyfikatu.

Zakłada się, iż warunkiem udzielenia akredytacji organizatorowi szkoleń byłby:

- 1) przestrzeganie warunków, o których mowa w art. 20p ust. 1 pkt 1-3 ustawy oraz prowadzenie wykazu wydanych zaświadczeń ukończenia szkolenia,
- 2) przekazywanie Prezesowi UDT:
  - a) wykazów wydanych zaświadczeń ukończenia szkolenia
  - b) sprawozdań, zawierających dane dotyczące:
    - liczby przeprowadzonych szkoleń oraz liczby osób, które ukończyły szkolenie z określeniem typu szkolenia i rodzaju instalacji,
    - aktualizacji wiedzy osób prowadzących szkolenia i sposoby ich oceny,
    - potwierdzania skutecznego wprowadzania zmian we wniosku,
    - oceny odpowiedniości szkoleń w szczególności pod względem ich organizacji, modyfikacji oraz skuteczności;
- 3) przechowywanie dokumentów nie krócej jednak niż 6 miesięcy po ustaniu/ wygaśnięciu ważności poświadczenia akredytacji;
- 4) zawiadamiania Prezesa UDT o:
  - a) zmianach danych zawartych we wniosku oraz w dokumentach,
  - b) zamiarze ograniczenia zakresu udzielonej akredytacji,
    - wraz uzasadnieniem, na co najmniej 30 dni przed planowanymi zmianami lub ograniczeniem zakresu;
- 5) stosowanie poświadczenia akredytacji wyłącznie do celów organizacji i promowania prowadzonych szkoleń w zakresie określonym akredytacją a także nie składanie oświadczeń związanych z udzieloną akredytacją, które mogą być uznane za mylące lub nieuprawnione
  - pod rygorem cofnięcia akredytacji.

Wzór wniosku o udzielenie akredytacji określał będzie załącznik nr 1 do rozporządzenia.

Zgodnie z założeniami do projektu Prezes UDT dokonywał będzie oceny wniosku i dokumentów, określonych w art. 20q ust. 3 ustawy.

Jeżeli wynik oceny jest pozytywny, Prezes UDT nie później niż 14 dni od daty otrzymania wniosku oraz dokumentów lub uzupełnienia, uzgodni z organizatorem termin, miejsce i zakres dokonania sprawdzenia spełnienia wymagań.

Prezes UDT sporządzał będzie ze sprawdzenia protokół. Jeżeli wynik sprawdzenia będzie pozytywny, Prezes UDT zawiadomi organizatora nie później niż 14 dni od daty dokonania sprawdzenia o udzieleniu akredytacji, we wnioskowanym zakresie, począwszy od dnia zakończenia sprawdzenia.

Dokumentem potwierdzającym udzielenie akredytacji będzie poświadczenie akredytacji
Wzór poświadczenia akredytacji określi załącznik nr 2 do rozporządzenia.

Zakłada się, iż organizator szkoleń prowadził będzie:

1. dziennik szkoleń dokumentujących udział uczestników szkolenia oraz przeprowadzanych w czasie szkoleń ocen ich skuteczności;
2. wykazy wydanych zaświadczeń o ukończeniu szkolenia.

Organizator po zakończeniu szkolenia:

- 1) wyda niezwłocznie zaświadczenie ukończenia szkolenia, którego wzór określa załącznik nr 3 do rozporządzenia.
- 2) w terminie siedmiu dni prześle za pośrednictwem poczty elektronicznej do Prezesa UDT wykaz wydanych zaświadczeń ukończenia szkolenia.

Zakres programowy szkoleń podstawowych obejmował będzie w częściach:

- 1) teoretycznej:
  - a) grupę tematyczną dotyczącą problematyki wspólnej dotyczących instalacji,
  - b) grupy tematyczne dotyczącą zagadnień specjalistycznych,
- 2) praktycznej - grupy tematyczne dotyczące ćwiczeń lub zadań praktycznych z podaniem wyposażenia laboratoryjnego lub innych niezbędnych urządzeń lub instalacji oraz określeniem zasad bezpiecznej instalacji lub modernizacji lub utrzymania w należyтым stanie technicznym a także identyfikacji zagrożeń i ocen ryzyka, właściwych dla danego rodzaju instalacji.

Zakres programowy szkoleń podstawowych określi załącznik nr 4 do rozporządzenia.

Zakres programowy szkoleń przypominających dla osób ubiegających się o przedłużenie ważności certyfikatu obejmował będzie wybrane zagadnienia z grup tematycznych szkolenia

podstawowego, w szczególności dotyczące nowych technologii i praktyk instalacyjnych, aktualnych dokumentów odniesienia wraz określeniem liczby godzin edukacyjnych.

Zakres programowy szkoleń przypominających jest określany przez organizatora i uzgadniany z Prezesem UDT na co najmniej 30 dni przed rozpoczęciem szkolenia.

Zakłada się, iż osoba ubiegająca się o powołanie na członka Komisji Egzaminacyjnej powinna spełniać następujące wymagania kwalifikacyjne:

- 1) posiadać pełną zdolności do czynności prawnych i być niekarana prawomocnym wyrokiem za przestępstwo umyślne przeciwko wiarygodności dokumentów i obrotowi gospodarczemu;
- 2) posiadać wykształcenie:
  - a) wyższe techniczne lub ukończone studia podyplomowe i co najmniej udokumentowane 3 letnie doświadczenie zawodowe, lub
  - b) średnie techniczne i co najmniej udokumentowane 5 letnie doświadczenie zawodowe
— dla rodzaju instalacji lub urządzeń i instalacji energetycznych, grzewczych, chłodniczych lub elektrycznych.

Prezes UDT ogłaszać będzie w Biuletynie Informacji Publicznej, UDT informację o naborze kandydatów do Komisji z określeniem warunków i terminu składania wniosków, mając na względzie zapewnienie ciągłości oraz funkcjonalności prac Komisji, jej regionalny i ogólnokrajowy zasięg oraz utrzymanie minimalnego składu Komisji.

Wzór wniosku o powołanie na członka komisji określi załącznik nr 5 do rozporządzenia.

Zakłada się, iż egzamin przeprowadzać będzie Zespół złożony z trzech członków Komisji wskazanych przez Prezesa UDT właściwych dla danego rodzaju instalacji, z których jeden pełni funkcję przewodniczącego. W skład Zespołu wchodzi jedna osoba będąca pracownikiem UDT.

Zgodnie z założeniami zakłada się, iż członkowie Zespołu z wyłączeniem osób, będących pracownikami UDT za przeprowadzenie egzaminu, jego ocenę oraz sporządzenie protokołu otrzymają wynagrodzenie w wysokości odpowiednio:

- 1) przewodniczący Zespołu – 30 % przeciętnego wynagrodzenia,
  - 2) członek Zespołu - 25 % przeciętnego wynagrodzenia
- , jeżeli do egzaminu przystąpi nie więcej niż 15 instalatorów.

Wynagrodzenie wzrasta odpowiednio o 1, 5 % za każdego instalatora, który przystąpił do egzaminu, jeżeli ich liczba przekroczy 15.

Członkowie Komisji otrzymają wynagrodzenie przelewem na wskazany rachunek bankowy w terminie 14 dni po zatwierdzeniu protokołu przez Prezesa UDT.

Zakłada się, iż pytania egzaminacyjne do katalogu opracowane i zweryfikowane zostaną przez członków Komisji.

Pytania do części:

- 1) teoretycznej opracowywane będą, jako pytania:
  - a) testu jednokrotnego wyboru, oraz jako
  - b) problemowe wymagające opisu z uwzględnieniem też odpowiedzi określonych do pytania
- 2) praktycznej, opracowywane będą, jako zadania praktyczne lub zadania problemowe wymagające rozwiązania zadania w formie opisowej lub praktycznej.

Katalog pytań będzie przechowywany przez Prezesa UDT w sposób uniemożliwiający dokonanie uzupełnień, zmian, usunięć i przekazania go osobom trzecim przez osobę niewyznaczoną.

Katalog nie będzie stanowił informacji publicznej w rozumieniu przepisów ustawy o dostępie do informacji publicznej.

Prezes UDT ogłaszać będzie w Biuletynie Informacji Publicznej UDT na co najmniej 30 dni przed egzaminem, termin i miejsce egzaminu.

Egzamin uznany zostanie za złożony z wynikiem pozytywnym, jeżeli kandydat:

- 1) w części teoretycznej
  - a) udzieli prawidłowych odpowiedzi na co najmniej 60 % pytań testowych,
  - b) uzyska co najmniej 60 % liczbie punktów za każde pytanie problemowe,
- 2) w części praktycznej uzyska co najmniej 60 % liczby punktów za każde zadanie.

Z przebiegu egzaminu sporządzany będzie się protokół, który podpiszą członkowie Zespołu.

Zgodnie z założeniami protokół bez zbędnej zwłoki zostanie przekazany przez przewodniczącego Zespołu do Prezesa UDT w celu zatwierdzenia i ogłoszenia w Biuletynie Informacji Publicznej UDT nie później niż 7 dni roboczych od daty zatwierdzenia protokołu.

Zakłada się, iż w przypadku uzyskania przez kandydata pozytywnego wyniku z egzaminu, kandydat będzie uprawniony do złożenia wniosku o wydanie certyfikatu. Nadany numer certyfikatu umożliwił będzie dostęp do rejestru certyfikowanych instalatorów.

Opłaty, o których mowa w art. 20z ust. 1 ustawy wnoszone będą na rachunek bankowy UDT.

Wzór wniosku o wydanie certyfikatu, przedłużenie ważności certyfikatu oraz wzór zgłoszenia, o którym mowa w art. 20o pkt 1 ustawy określi załącznik nr 6 do rozporządzenia.

Wzór certyfikatu i jego wtórnik certyfikatu określi załącznik nr 7 do rozporządzenia.

Z powielenia

A handwritten signature in black ink, appearing to be a stylized name or set of initials.

PIERWSZY PREZES
SĄDU NAJWYŻSZEGO
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

BSA III - 021- 398/12

Warszawa, dnia 7 listopada 2012 r.

SEKRETARIAT Z-OY SZEFA KS
Ldz. *MM-143-3/12*
2012-11-08
Data wpływu: *EK-4A8*

dy A. Podgórski

Zastępca Szefa Kancelarii Sejmu
8.11.2012
Jan Węgrzyn

Pan
Jan WĘGRZYN
Zastępca Szefa
Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Ministrze!

W odpowiedzi na pismo z dnia 24 października 2012 r., GMS-WP-173-313/12 uprzejmie przesyłam uwagi Sądu Najwyższego do **poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz o zmianie niektórych innych ustaw.**

Z poważaniem

Stanisław Dąbrowski
Stanisław DĄBROWSKI

RZECZPOSPOLITA POLSKA

PROKURATOR GENERALNY

PG VII G 025/375/12

Warszawa, dnia

9.11.

2012 r.

SEKRETARIAT SZEFA KS

L.dz. *EK-418*

Data wpływu *09.11.2012*

Pan

Lech Czapla

Szef Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Ministrze

Nawiązując do pisma z dnia 24 października 2012 r. nr GMS-WP-173-313/12, przy którym przekazano poselski **projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo energetyczne**, uprzejmie przedstawiam stanowisko w zakresie odnoszącym się do obszaru działania prokuratury.

Projektowane przepisy art. 20i ust. 3 i 4, nakładają na wnioskodawcę, ubiegającego się o wydanie certyfikatu uprawniającego do instalowania danego rodzaju odnawialnego źródła energii, obowiązek dołączania oświadczeń: o posiadaniu pełnej zdolności do czynności prawnych, korzystaniu z pełni praw publicznych oraz o niekaralności – pod rygorem odpowiedzialności za składanie fałszywych zeznań.

Dla przejrzystości przepisów zawartych w ustępie 4 art. 20i, pod rozwagę poddaję propozycję wprowadzenia do *projektu* jednostki redakcyjnej o treści: *Kto składając oświadczenie, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, podaje w nim nieprawdę podlega karze pozbawienia wolności do lat 3*, podobnie jak to ustawodawca uczynił w art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne (Dz. U Nr 106, poz.679). Taki zabieg legislacyjny umożliwiłby następnie wprowadzenie do druku oświadczeń stosownego zapisu o odpowiedzialności karnej, wynikającej już z konkretnego przepisu ustawy.

Z uszanowaniem

Andrzej Seremet
Andrzej Seremet

Warszawa, 28 listopada 2012 r.

BAS-WAPEiM-3050/12

Pan
Lech Czapla
Szef Kancelarii Sejmu

Opinia
w sprawie pisma Pana posła Andrzeja Czerwińskiego dotyczącego
poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz
o zmianie niektórych innych ustaw

W opinii prawnej z dnia 30 października 2012 r. w sprawie zgodności z prawem Unii Europejskiej poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz o zmianie niektórych innych ustaw (BAS-WAPEiM-2785/12) Biuro Analiz Sejmowych stwierdziło, że projekt ten zawiera – co do zasady – przepisy zgodne z prawem Unii Europejskiej, a w pewnym zakresie przepisy niesprzeczne z tym prawem. Za niezgodne z prawem UE uznano natomiast proponowane przepisy art. 20a ust. 2 pkt 1, art. 55f oraz art. 4j ust. 4 ustawy – Prawo energetyczne.

W piśmie z dnia 15 listopada 2012 r. przedstawiciel wnioskodawców, poseł Andrzej Czerwiński, nawiązując do opinii Biura Legislacyjnego oraz Biura Analiz Sejmowych, przedstawił dodatkowe informacje uzupełniające uzasadnienie przedłożonego projektu. W piśmie tym nie ustosunkowano się do wątpliwości dotyczących zgodności z prawem Unii Europejskiej wskazanych wyżej przepisów projektu ustawy.

Biuro Analiz Sejmowych podtrzymuje stanowisko wyrażone w przywołanej opinii.

Dyrektor Biura Analiz Sejmowych

Zbigniew Wrona